

CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE SPIRITISM?

DOVEZI CĂ ESTE DEMONISM

Adevărul despre spiritism așa cum îl credem noi întâmpină împotrivire, și aceasta din două motive: (1) Majoritatea oamenilor nu au nici o încredere în spiritism, ci ei cred că manifestările și dovezile aduse în sprijinul lui sunt înșelări. (2) Un număr tot mai mare de oameni sunt dispuși să nege existența ființelor spirituale rele numite demoni, precum și a prințului demonilor numit în Scripturi Diavolul și Satan.

Bine a spus Rev. Adam Clark, doctor în teologie:

„Satan știe bine că acei care neagă existența lui nu se vor teme de puterea și de influența lui; nu vor veghea împotriva uneltirilor și a șiretlicurilor lui; nu se vor ruga lui Dumnezeu pentru eliberare de Cel Rău; nu vor aștepta ca el să fie zdrobit sub picioarele lor dacă el nu există; și, în consecință, ei vor deveni o pradă ușoară și neîmpotrivitoare pentru vrăjmașul sufletelor lor. Conducând pe oameni spre necredință și spre negarea existenței lui, el îi lasă fără apărare. Apoi el devine stăpânul lor deplin, iar ei sunt făcuți prizonierii voinței sale după cum îi place. Este bine știut că printre cei care fac vreo mărturisire de credință religioasă, cei care neagă existența Diavolului sunt cei care se roagă puțin sau nu se

roagă deloc; și se pare că aceștia sunt tot atât de nepăsători în privința existenței lui Dumnezeu cum sunt și în privința existenței Diavolului. Pentru ei datoria față de Dumnezeu nu intră în discuție; căci aceia care nu se roagă, mai ales în *particular* — și dintre cei care-l neagă pe Diavol n-am văzut niciodată pe vreunul să se roage — aceia deci, n-au nici o religie de nici un fel, decât o formă, oricare le-ar fi pretenția pe care o ridică”.

Dacă se pune întrebarea cum poate dăuna spiritismul celor care consideră că ceea ce se pretinde despre el nu sunt decât înșelări și fraude, iar adeptii lui sunt naivi, noi răspundem că marea majoritate a adeptilor lui sunt cei care odată au negat complet și din toată inima că ceea ce pretinde spiritismul este adevărat, considerându-le înșelări. Cei care nu cred deloc în spiritism sunt adesea cei mai dispuși să verifice dacă ceea ce pretinde acesta este adevărat; și când se conving că multe din pretențiile lui sunt adevărate și multe din manifestările lui sunt supranaturale, acești neîncrezători sunt cei mai predispuși să devină adeptii lui, în timp ce, dacă ar fi știut ce este spiritismul, cum și prin ce forță operează, ei ar fi fost în gardă și judecata lor ar fi avut un sprijin și o îndrumare care altfel le lipsesc. Lipsa cunoștinței adevărate despre spiritism (comunicată prin Scripturi și confirmată de dovezi incontestabile din afara Scripturilor) îi face pe atâția să cadă pradă acestei înșelări.

Este adevărat, se comit fraude în numele

spiritismului, dar acestea sunt în principal în legătură cu încercările de „materializare”. Faptul că spiritiștii pot face și au făcut, prin ceva putere sau mijloc, multe lucruri uimitoare care depășesc puterea umană, a fost dovedit cu prisosință în multe cazuri — unele dintre ele în fața oamenilor de știință total necredincioși. O putere nevăzută a cântat la tamburine suspendate în aer, fără să le atingă vreo mână omenească, prea sus pentru a putea fi atinse de mâini omenești; au fost ridicate în aer scaune cu oameni așezați pe ele și fără nici o legătură cu vreo putere sau mijloc vizibil, mediile pluteau prin aer etc. Au fost dovedite tot mereu probele de baterie în masă, mișcarea mesei, autografe, scriere pe tăbliță, spre satisfacția sutelor de oameni inteligenți din diferite părți ale lumii. Spiritismul numără printre aderenții săi judecători, avocați, oameni de afaceri și multe femei capabile. Acești oameni au verificat pretențiile spiritismului și au mărturisit sincer credința lor în el. Și este neînțelept, ca să nu zicem mai mult, să zâmbim disprețuitor considerându-i nechibzuiți sau escroci — nechibzuiți dacă au fost numai înșelați prin șiretlicuri sau iuțeală de mână, escroci dacă de bună voie și cu bună știință își folosesc timpul și influența pentru comiterea unor fraude.

Scriitorul a fost înclinat să fie sceptic în privința diferitelor pretenții ale spiritismului până când un creștin, în a cărui mărturie era îndreptățit să aibă deplină încredere, l-a convins de contrariu. Acest prieten nu credea în spiritism, dar într-o seară nimerind în tovărășia unor spiritiști, unul dintre ei

a sugerat: „Haideti să avem o ședință”. Grupul prezent a încuviințat, iar prietenul nostru a rămas din curiozitate. S-au așezat la o masă, și-au pus mâinile pe masă ca de obicei, și unul dintre cei prezenți fiind mediu a întrebat: „Sunt spirite prezente?” Răspunsul a fost indicat prin bătăi în masă — una pentru A, două pentru B, trei pentru C etc., dând informația că spiritele erau prezente, dar că nu vor avea nici o comuniune în acea seară. Mediul a întrebat: „De ce?” Răspunsul indicat prin bătăi a fost: „Pentru că au fost stabilite medii noi în Statele Unite”. Grupul a fost dezamăgit, dar a cerut prin mediu să se comunice un nume al unei persoane celebre care murea în acea seară. Cererea a fost satisfăcută și a fost dat un nume al unui demnitar rus, pe care nu ni-l putem aminti acum. Aceasta s-a întâmplat înainte de a se fi instalat cablul transatlantic, și prietenul meu, curios să verifice chestiunea, a urmărit ziarele și în cele din urmă cu aproape o lună mai târziu (timpul necesar pentru poșta rusească în zilele acelea), a văzut anunțul morții acelei notorietăți ruse chiar cu acel nume.

Prietenul nostru a fost convins că spiritismul nu era chiar o „păcăleală” și a fost curios să mai meargă la o întâlnire. Când aceasta a avut loc, având în vedere răspunsul de la întâlnirea precedentă, mediul a întrebat: „Este vreun mediu prezent? Și dacă da, câte?” Răspunsul a fost: „Patru”. Mediul l-a rugat pe spirit să indice care dintre cei prezenți erau medii, și în timp ce fiecare își spunea numele, mediul era indicat printr-o bătaie în masă, prin ceva mijloc

invizibil. Prietenul nostru a fost unul dintre cei indicați și s-a simțit chiar mândru de onoarea ce i s-a făcut. Aceasta a avut loc în Wheeling, statul Virginia de Vest. Curând după aceea, acest prieten a venit în Allegheny, Pennsylvania, și a vizitat o mătușă, o văduvă, care locuia aici cu familia ei. Nerăbdător să-și demonstreze noile puteri conferite ca mediu, el le-a cerut mătușii și fiicei ei să i se alăture într-o „ședință”. Ele au fost surprinse și fiica a zis: „Ei, ești mediu? Și eu sunt mediu prin bătaii în masă, fratele meu Harry este mediu prin mișcări ale mesei, iar mama este mediu prin scris și transă”. Prietenul nostru nu fusese martor la alte puteri decât la cele prin bătaii, și s-a arătat foarte curios ca mătușa lui să-și arate puterile ei de mediu, și a făcut-o scriind cu mâna ei semnătura exactă de pe cecuri a unchiului său decedat. Și straniu, de asemenea, unchiul scria frumos, dar mătușa nu știa să scrie deloc, decât atunci când se afla sub această influență.

Dorind să-i încerce puterile ca mediu vorbitor, cei trei s-au adunat în jurul unei măsuțe și mătușa a chemat un spirit ca să comunice prin ea. Răspunsul dat a fost că nu va avea loc nici o comunicare pentru că nu era prezent nici un necredincios pe care să-l convingă. Ei însă au insistat și au cerut mătușii să cheme din nou spiritul. De această dată răspunsul a fost că mâinele ei vor fi ridicate de pe masă forțat și apoi vor cădea pe masă cu zgomot. Aceasta a fost ceva surprinzător pentru toți. Evident că spiritele au fost provocate de stăruința de a fi chemate a doua oară după ce au refuzat. Dar după ce au discutat problema

vreo zece minute, prietenul nostru a convins-o pe mătușă să cheme din nou spiritele ca să vadă ce se va mai întâmpla. Ea a fost de acord și ca răspuns mâinele ei au fost ridicate de pe masă și apoi făcute să cadă cu un zgomot îngrozitor, de trei ori la rând, rapid, sunând ca și cum i s-ar frânge toate oasele; și cu o privire sălbatică privind țintă și țipând, O! O! O! ea a sărit de la masă într-o stare semidelirantă.

Acel spirit, oricine a fost el, evident a fost supărat și a vrut să se înțeleagă că nu era de glumit cu el. Prietenul nostru ne-a informat că de atunci mătușa lui n-a mai avut nimic de-a face cu spiritismul ca mediu — ea a fost prevenită destul ca să nu mai aibă de-a face cu el. Dar prietenul nostru a fost preocupat să vadă puterile unui „mediu prin mișcarea masei”, și seara când vărul său Harry s-a întors acasă, el a insistat să-și demonstreze puterea de mediu. Harry a încuviințat, și printre alte probe a fost și următoarea: A pus o măsuță ușoară în mijlocul camerei și a zis: „Chem spiritul bătrânului nostru câine Dash să vină în această masă”. Apoi adresându-se mesei a zis: „Vino, Dash!” Masa s-a balansat pe două picioare și a mers șchiopând după el prin cameră.

Aici trebuie să menționez că prietenul nostru care a fost martor la aceste lucruri nu mai practică acum nici una din puterile sale ca mediu. El este un creștin proeminent și locuiește în acest oraș; acum opinia lui cu privire la spiritism este aceasta pe care noi ne străduim s-o prezentăm aici.

Spiritismul *pretinde* că aceste manifestări și comunicări din partea unor ființe inteligente

nevăzute sunt de la ființe umane care au trăit cândva în lume, dar care, când *doar se părea că au murit*, au devenit mai vii, mai inteligente, mai libere și în toate modurile mai capabile și mai competente decât au fost înainte. Se pretinde că scopul acestor manifestări este să dovedească faptul că *morții nu sunt morți*, ci sunt vii — că nu este nevoie de nici o înviere a morților, pentru că nu există morți — morții fiind mai vii decât oricând, după ce intră în ceea ce se numește moarte. Nu ne vom opri aici să arătăm cât de lipsite de armonie cu mărturia Scripturilor asupra acestui subiect sunt toate acestea, dar vom trimite pe cititor la Cuvântul Domnului, amintindu-i că „Dacă nu este o înviere a morților ... atunci, într-adevăr, cei care au adormit în Hristos *au pierit*”. 1 Cor. 15:13, 18; Iov 14:21; Ps. 146:4; Ecl. 9:5, 6.

Aici este punctul orbirii. Imediat ce unul care crede în spiritism este convins că prin mediu comunică o inteligență nevăzută, acesta devine foarte interesat. Nimic altceva în afară de spiritism nu-i oferă astfel de *dovezi* de la sursele invizibile; și mulți sunt nu numai dispuși, ci chiar nerăbdători să umble prin vedere și nu prin credință. Fiecare om are prieteni care au murit și mii dintre ei sunt curioși să comunice cu aceștia dacă este posibil, și să primească de la ei un mesaj sau un sfat. De aceea, nu este surprinzător că-i găsim pe oameni atât de absorbiți de aceste chestiuni și foarte dispuși să fie îndrumați de către cei pe care ei îi consideră cei mai buni prieteni și cei mai competenți sfătuitoari.

Ei vizitează un mediu cu scopul de a stabili

legătura cu morții. Mediul descrie părul, ochii etc., și unele particularități mici, cum ar fi o aluniță sau un deget sau un picior rănit ori deformat (pe care tatăl sau fiul sau sora sau soția le recunoaște ca aparținând celui iubit care a decedat) și dă un mesaj care, chiar dacă este vag sau nedefinit, este interpretat ca să apară foarte important. Novicii sunt umpluți de un fel de bucurie reverențioasă amestecată cu un sentiment umil de inferioritate a condiției lor, și cu o mândrie că au fost socotiți vrednici să primească acele comunicări din „lumea spirituală”, în timp ce atâția oameni buni și nobili nu sunt favorizați în acest fel, ci sunt „orbi față de minunatele fapte ale spiritismului”. Sentimentele astfel începute sunt cumva asemănătoare cu unele genuri de *sentimente religioase*, și imediat „converțiții” sunt gata să creadă și să asculte sfatul și instrucțiunile celor despre care cred că sunt mult mai înțelepți și mai sfinți decât ei, și care sunt atât de adânc interesați de bunăstarea lor actuală și eternă, încât sunt gata să lase bucuriile și slujirile cerului pentru a comunica cu ei și a-i instrui.

Majoritatea oamenilor n-au credința creștină adevărată zidită pe temelia Cuvântului lui Dumnezeu; ei au *dorință* după o viață viitoare și *speranță* cu privire la morții lor, mai degrabă decât *credință* cu privire la acestea. Ca urmare, mintea lor fiind convinsă că ei au comunicat cu cei de dincolo de mormânt, totul în legătură cu viața viitoare devine mai real și mai interesant pentru ei decât înainte. Și mulți dintre aceștia, complet în

necunoștință de sentimentele religioase, își zic: acum știu ce înseamnă să ai credință și sentiment religios cu privire la viitor, și se felicita că au primit o mare binecuvântare spirituală.

Dar aceasta este numai prima lecție, și experiențele relativ înălțătoare care au fost menționate mai sus sunt legate mai cu seamă de această primă lecție. Experiențele de mai târziu însă vor demonstra, după cum toți spiritiștii vor recunoaște deschis, că există „duhuri rele”, „duhuri înșelătoare”, care-i înșeală tot mereu, iar mesajele și descoperirile, adesea nechibzuite și lipsite de sens, conduc treptat pe căutător spre necredința în Biblie și în Creator, în timp ce dau învățătură și înalță „duhurile” ca fiind unica sursă de cunoaștere pe lângă natură; și astfel este pavat drumul spre lecții mai avansate despre „afinitățile spirituale”, despre „amorul liber” etc. Dar după prima decepție și clătinare a încrederii, explicația că există „duhuri bune și duhuri rele” este în general satisfăcătoare și sărmana victimă merge orbește mai departe, fiindcă este asigurată că are comunicare cu o putere supranaturală.

Ca ilustrație a acestui fapt menționăm cazul unui domn bătrân din Pittsburg, un spiritist declarat și un apărător serios al spiritismului. Știm câte ceva despre povestea lui de la un prieten comun, cum că, în timp ce avea o comunicare printr-un mediu, presupusa lui soție „evoluată” i-a spus: „John, sunt perfect fericită cu excepția unui singur lucru, și anume din pricina ta”. El a răspuns: „O, Mary, nu lăsa ca afacerile mele să-ți tulbure fericirea! Eu sunt

relativ fericit ca om în vârstă ce sunt și mă simt relativ confortabil”. Dar răspunsul a venit: „O, nu, John, eu știu mai bine. Eu știu că te simți singur, foarte singur, că îmi simți lipsa foarte mult și suferi de lipsa multor atenții mici, și casa ta este relativ tristă”. Domnul N. avea deplină încredere în judecata lui Mary și mesajul a avut mare greutate; și casa și afacerile lui au devenit treptat tot mai nefericite, iar el a devenit treptat nemulțumit; și astfel la o „ședință” următoare a întrebat-o pe Mary ce putea face ca să-i ușureze ei sarcina și să-i facă fericirea completă. Ea a răspuns să-și găsească o parteneră potrivită și să se recăsătorească. Dar bătrânul domn (de șaptezeci de ani) a obiectat că chiar dacă ar găsi o parteneră potrivită, aceasta n-ar vrea să-l ia. Dar la interviuri repetate presupusul spirit al soției lui a insistat, și gândindu-se tot mai mult la această chestiune el a devenit tot mai singur și în cele din urmă i-a cerut lui Mary să aleagă ea pentru el, deoarece ea avea o judecată mai bună în această privință decât orice ființă pământească. Mediul s-a arătat a fi foarte indignat la acest răspuns și n-a vrut să-l comunice imediat. Cu cât ea obiecta mai mult la darea unui răspuns, cu atât mai nerăbdător devenea domnul N. să cunoască acel răspuns, și în sfârșit mediul a explicat că spiritul soției sale a zis că domnul N. trebuia să se căsătorească cu ea (cu mediul), dar ea era indignată că spiritul se gândea că ea s-ar căsători cu un om bătrân ca el.

Dar cu cât domnul N. se gândea mai mult la problemă, cu atât era mai înclinat, așa cum

presupunea el, să fie condus de spiritul bun al soției sale pe căi plăcute și pe cărări de pace, și îndemna pe mediu că este de datoria oamenilor să asculte de sfaturile celor mai buni prieteni ai lor din „lumea spirituală”. În cele din urmă mediul a consimțit ca în cazul în care el îi va lăsa prin document toată proprietatea pe care o posedă, ea va fi de acord să urmeze îndrumările spiritului și se va căsători cu el. Chestiunea a fost îndeplinită legal și domnul N. cu soția sa mediu și cu fiica ei și-au propus să facă din casa rece și tristă ceea ce soția-spirit dorise pentru el. A trecut însă foarte puțin timp până când bietul domn a fost foarte bucuros să părăsească acea casă și totul, ca să se elibereze de cele două „diavolițe”, cum și-a dat seama mai târziu.

Dar acest lucru nu i-a mișcat oare încrederea domnului N. în spiritism? Nicidecum. El a comunicat prin alt mediu cu soția sa și a fost informat că un spirit amăgitor a interpretat-o total greșit și că ea nu-i dăduse un sfat atât de rău. Cunoscând aceste fapte despre istoria lui, când l-am întâlnit, la scurtă vreme după aceea, i-am spus: „Domnule N., noi admitem că spiritismul este sprijinit de fenomene supraomenești, dar negăm că puterile care comunică sunt cu adevărat ceea ce se prezintă a fi. Ele pretind că sunt prieteni și rude care au trăit odată în această lume, dar Scripturile ne asigură de contrariul acestui lucru, că în mormânt nu este nici lucrare, nici cunoștință și că morții nu știu nimic (Ecl. 9:5, 10). Ele declară că singura speranță de viață viitoare este prin învierea din morți. Tu știi, domnule N., că orice

ar fi aceste puteri care pretind a fi spiritele prietenilor noștri, mărturia lor este total nedemnă de încredere. Nu poți crede nici în cele mai solemne declarații ale lor. Sunt ceea ce Scripturile numesc „duhuri înșelătoare”. Am continuat să-i dăm, așa cum suntem pe cale să dăm în acest articol, identitatea acestor spirite în modul cum sunt prezentate în Scripturi. El a fost de acord în inima sa că unele dintre spirite sunt nedemne de încredere, sunt „cu totul rele”, dar a pretins că altele sunt foarte bune, foarte adevărate, și adesea i-au dat sfaturi bune care i-au fost de mare ajutor.

Mulți spiritiști, în special novicii, pretind că influența spiritismului este înălțătoare, dar cei care au trecut prin diferitele etape ale experienței în acest așa-zis sistem religios au găsit, și au declarat public, că influența acestuia este chiar opusă înălțării — este demoralizantă.

Metoda de operare este explicată de *The Banner of Light*, un ziar spiritist de frunte, ca răspuns la chestiune, astfel:

„Întrebare: Când un spirit controlează mâna unui mediu să scrie, impresia se face întotdeauna prin creier?

Răspuns: Câteodată controlul este ceea ce numim control mecanic, atunci legătura dintre braț și creier este total întreruptă, și totuși manifestarea se face prin ceea ce numim fluide nervoase, din care o anumită parte este reținută în braț pentru scopul acțiunii. Dar când manifestarea este ceea ce numim manifestare impresională, atunci este folosit creierul și întregul sistem nervos”.

Explicând deosebirea între mesmerism și control spiritual, altă revistă, *Spiritual Age*, spune:

„Să presupunem că astăzi te magnetizez, și eu, cel care te magnetizez, vorbesc, scriu, acționez prin tine, tu fiind inconștient — acesta este mesmerism. Să presupunem mai departe că la noapte eu mor și că mâine sunt spirit, și vin și te magnetizez, iar apoi vorbesc, scriu acționez prin tine; acesta este spiritism”.

Valoarea spiritismului pentru lume este astfel rezumată de binecunoscutul Horace L. Hastings:

„Potrivit teoriei spiritiștilor, în jurul nostru se află de o sută de ori mai multe spirite fără corp decât oameni în corp. Printre ei se află toți poeții, autorii, oratorii, muzicienii și inventatorii din veacurile trecute. Ei știu tot ce au știut când erau în trup și au învățat cu mult mai mult de atunci încoace; și cu puterile lor crescute și cu experiența lărgită ei trebuie să fie în stare să facă ceea ce muritorii n-au făcut niciodată. Au acces liber la gândirea publică și la presa publică, și au medii fără număr gata să le primească comunicările, și mii și mii de persoane curioase care le-au pus întrebări și au dorit să obțină de la ei informații. Au mese și tăblițe și penițe și creioane și banjo și pianе și dulapuri și clopoței și viori și chitare; și ce avem noi de arătat în locul acestora? Treaba lor în această lume este să instruiască pe oameni, să-i ajute, să-i facă mai înțelepți și mai buni. Ei au vorbit și au bătut în masă, au mișcat masa și au zornăit, au cântat la vioară și au scris, s-au materializat și s-au dematerializat, au intrat în transă și au făcut demonstrații, ne-au spus

multe lucruri pe care le-am știut înainte, multe lucruri pe care nu le știm încă și multe alte lucruri care nu contează că nu le-am știut; dar când ajungem la instruire adevărată, la informație demnă de încredere sau cunoștință folositoare și valoroasă, spiritismul este sterp ca și Sahara și gol ca un dovleac fără miez”.

CINE SUNT ACESTE SPIRITE CARE PERSONIFICĂ MORȚII?

Avem în Scripturi cea mai abundentă și cea mai clară mărturie că de la cei morți nu poate veni nici o comunicare până după înviere. Mai mult, avem mărturia scripturală clară că (1) nu numai unele, ci toate aceste duhuri sunt „duhuri rele”, „duhuri mincinoase”, „duhuri înșelătoare”. Scripturile interzic oamenilor să caute la aceștia informații și ne informează clar că acești demoni sau „diavoli” sunt „îngerii care nu și-au păstrat starea de la început” — unii dintre îngerii cărora le-a fost încredințată supravegherea omenirii înainte de potop, pentru a li se permite să *ridice omenirea din păcat*; pentru ca prin eșecul lor toți să învețe că există un singur remediu eficient pentru păcat, și anume, acela pregătit prin Cristos. Acești îngeri, în loc să ridice omenirea, au fost ei înșiși ademniți la păcat și au folosit incorect puterea dată lor, de a se materializa în formă umană ca să înceapă o rasă nouă (Gen. 6:1-6). Urmașii lor rezultați din legături nepermise au fost înlăturați complet prin potop, iar ei au fost restrânși de la libertatea de a-și lua corpuri fizice și au fost izolați

de îngerii sfinți care și-au păstrat starea lor îngerească neschimbată.

Apostolul Petru (2 Petru 2:4) îi menționează zicând: „Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în cel mai mare adânc de întunecime [*în Tartar*], păstrați pentru judecată, în lanțurile întunericului”. Iuda versetul 6 de asemenea menționează această clasă, zicând: „El păstrează pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice, în întuneric, pe acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început, ci și-au părăsit locuința [starea lor cuvenită]”. Să notăm trei puncte referitoare la acești îngeri răi.

(1) Ei sunt întemnițați în *Tartar*, restrânși dar nu distruși. Cuvântul *Tartar* este redat prin *iad* numai în acest pasaj [K. J. și B. B. — n. e.]. Acesta nu înseamnă mormânt, nici Moartea a Doua, simbolizată prin „iazul care arde cu foc și pucioasă”, ci înseamnă aerul sau atmosfera pământului.

(2) Ei au unele libertăți în această stare de închisoare, totuși într-o privință sunt în lanțuri sau restrânși — nu le este permis să-și exercite puterile la lumină, fiind „în lanțurile întunericului”.

(3) Această restricție urma să continue — în total o perioadă de peste 4000 de ani, până la „judecata zilei celei mari”, marea Zi Milenară. Putem înțelege că deoarece noi suntem acum în zorile Zilei Milenare — „ziua cea mare” — înseamnă că unele dintre aceste limitări în ceea ce privește „*întunericul*” să fie curând înlăturate treptat. Dacă este așa, dacă „lanțurile întunericului” trebuie să fie dezlegate, aceasta va

permite acestor spirite rele să facă amăgiri sau „puteri mincinoase” la lumina zilei (după cum încearcă să facă acum) pentru a înșela omenirea mai mult decât au făcut-o de la potop încoace.

Acești îngeri decăzuți, sau demoni, nu trebuie confundați cu Satan, prințul demonilor, sau al diavolilor, a cărui cale rea a început cu mult înainte — care a fost primul și un timp îndelungat singurul dușman al guvernării divine, și care, fiind creat înger de grad superior, a căutat să se posteze ca rival al Atotputernicului, să înșele și să prindă în capcană pe Adam și rasa lui ca să fie servitorii săi; și în mare măsură el a reușit, cel puțin pentru un timp, după cum știm cu toții. Ca „dumnezeu al veacului acestuia” care „lucrează acum în fiii neascultării”, el are într-adevăr o mulțime de urmași înșelați și înrobiți. Natural că el a apreciat abaterea „îngerilor care nu și-au păstrat starea de la început” și care au fost restrânși la potop; și ca atare el este numit șeful lor, „prințul demonilor”; și ca ființă de ordin superior fără îndoială că el exercită o măsură de control asupra celorlalți.

Acești îngeri decăzuți, „demonii”, au probabil foarte puțin interes față de cei care sunt ca ei — ființele rele preferă întotdeauna să-și bată joc de cei curați și evident le face plăcere să-i corupă și să-i degradeze. Istoria acestor demoni, așa cum este redată în Scripturi, pare să arate că senzualitatea rea care i-a dus la cădere înainte de potop încă mai continuă în ei. Aceștia își află încă plăcerea principală în senzualitate și degradare; și tendința generală a influenței lor printre oameni este spre

răutate împotriva celor cu o dispoziție bună și spre desfrânare a celor peste care câștigă control absolut.

Noi suntem conștienți că mulți creștini au ajuns la concluzia că Domnul și apostolii s-au înșelat când au atribuit lucrării demonilor purtarea care astăzi este considerată *înclinație umană*, dezechilibru și criză mentală. Dar toți trebuie să admită că dacă Domnul nostru ar fi greșit în acest subiect, învățăturile Sale ar fi un ghid nesigur în orice alt subiect.

Observați personalitatea și inteligența atribuite acestor demoni în următoarele Scripturi: „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și demonii cred ... și tremură!” (Iacov 2:19). Oare „cred și tremură” înclinațiile umane? Demonii I-au zis Domnului nostru: „«Tu ești Fiul lui Dumnezeu!» Dar El îi muștra și nu-i lăsa să vorbească, pentru că știa că El este Hristosul” (Luca 4:41). Altul a zis: „Pe Isus Îl cunosc și pe Pavel îl știi; dar voi, cine sunteți?” (Fapte 19:15). Femeia tânără din care Pavel a scos duhul de prezicere și de ghicire este o ilustrație bună (Fapte 16:16-19). Poate pretinde cineva că apostolii au lipsit-o pe femeie de vreun talent sau de vreo putere proprie? Nu trebuie oare recunoscut că un *spirit* i-a posedat și i-a folosit corpul — un spirit rău care nu era potrivit să fie tolerat în corpul ei?

Mulți dintre cei ce pretind că demonii din Scripturi au fost spirite ale unor bărbați răi și femei rele care au murit, și că acestea sunt „duhurile înșelătoare” recunoscute de spiritiști, au încă o dificultate — pentru că în general ei pretind că spiritele celor răi care mor merg în chinurile iadului,

așa cum interpretează ei în mod greșit sensul cuvintelor *șeol* și *hades*.^{*} Dacă este așa, cum pot avea ele așa o libertate?

„Vrăjitoria”, „necromanția”, „magia neagră” etc., sunt considerate de către mulți ca înșelări. Dar când aflăm că acestea au avut o mare putere asupra egiptenilor și că Dumnezeu a făcut pentru Israel o prevedere specială împotriva lor, suntem satisfăcuți că El n-a pus astfel de restricții nici împotriva a ceea ce este bun, nici împotriva a ceea ce n-are existență. Instrucțiunea către Israel a fost foarte explicită: ei nu trebuiau să aibă nici o comuniune, nici să pună întrebări prin necromanți (cei care pretind că vorbesc cu morții, adică mediile spiritiste), prin vrăjitori sau vrăjitoare, prin cei care au puteri oculte, care fac farmece, sau prin cei care fac minuni prin vrăjitorie și incantație. Citiți cu atenție următoarele scripturi: Exodul 22:18; Deuteronomul 18:9-12; Leviticul 19:31; 20:6, 27; 2 Împărați 21:2, 6, 9, 11; 1 Cronici 10:13, 14; Fapte 16:16-18; Galateni 5:19-21; Apocalipsa 21:8; Isaia 8:19, 20; 19:3.

Relatarea biblică despre „ședința” de spiritism a împăratului Saul cu vrăjitoarea din Endor, o necromantă sau un mediu spiritist, cum este redată în 1 Samuel 28:7-20, este o ilustrație a ceea ce se petinde că se face astăzi. Cu toate că legea cu privire la aceste medii era foarte strictă și pedeapsa era

^{*}Vezi „Ce spun Scripturile despre iad?”, o broșură în care sunt citate și examinate în lumina Scripturii și a rațiunii toate textele din Biblie care conțin cuvântul *iad*, împreună cu alte scripturi și pilde despre care se presupune că învață chinul veșnic.

moartea, au fost unii care au fost dispuși să-și riște viața pentru câștigurile care puteau fi astfel obținute de la oamenii care credeau că primesc informație supranaturală de la prietenii lor morți — întocmai ca mediile spiritiste de astăzi. Împăratul Saul știa bine că în Israel erau multe medii de felul acesta, contrar poruncii divine din legea Sa, și servitorilor săi evident nu le-a fost greu s-o găsească pe cea din Endor. Saul s-a deghizat pentru întrevedere, dar fără îndoială că femeia șireată cunoștea statura impunătoare a lui Saul — *mai înalt* decât orice bărbat din Israel (1 Samuel 9:2). De aceea ea a avut grijă deosebită să se asigure de o promisiune și un jurământ de pe buzele lui că nu i se va întâmpla nici un rău pentru acest serviciu.

Metodele folosite de spiritele rele prin mediul din Endor erau asemănătoare cu cele folosite astăzi. Ele au făcut să treacă prin fața vederii mentale a mediului asemănarea familiară a bătrânului profet Samuel, purtând o mantie lungă cum îi era obiceiul. Când ea a descris imaginea mentală (sau „astrală”), Saul a recunoscut imediat că era descrierea lui Samuel; dar Saul n-a văzut nimic — el a „înțeles” din descriere că era Samuel. Fiind ușor convins, așa cum sunt oamenii de obicei în astfel de împrejurări, Saul nu s-a oprit o clipă să întrebe cum se putea ca Samuel să arate la fel de bătrân și de gârbovit cum fusese în viața aceasta, dacă acum era o ființă spirituală și o ducea mai bine; nici n-a întrebat de ce Samuel purta în lumea spirituală aceeași mantie veche pe care o purtase pe când era ființă pământească. Saul fusese

părăsit de Domnul și acum era ușor înșelat de aceste „duhuri înșelătoare” care l-au personificat pe profet și i-au vorbit lui Saul în numele lui, prin „mediul” lor, vrăjitoarea, necromanta, spiritista.

Spiritele decăzute nu numai că sunt bine informate cu privire la toate afacerile pământului, ci ele sunt și experte în înșelare. Răspunzându-i lui Saul, ele au adoptat manierele și stilul, și, după cât se poate judeca, chiar și sentimentele profetului mort — pentru a putea înșela cât mai bine. (Astfel aceste „duhuri înșelătoare” întotdeauna caută să imite fața, manierele și dispoziția celor morți.) Răspunsul a fost: „Pentru ce m-ai *tulburat* făcându-mă să mă ridic?” Acest răspuns corespunde cu credința evreilor — și anume că o persoană când moare devine inconștientă în „șeol”, mormânt, așteptând învierea. (Iov 14:12-15, 21; Psalmul 90:3; Ecclesiastul 9:5, 6.) Ca atare avem aici imaginea că Samuel a fost *ridicat* din mormânt, și nu adus *jos* din cer; și că *odihna* sau „somnul” său liniștit a fost deranjat sau „tulburat”. Psalmul 13:3; Iov 14:12; Psalmul 90:5; Ioan 11:11, 14.

Saul a fost ușor înșelat să creadă că profetul Samuel care refuzase să-l viziteze și să vorbească cu el pe vremea când era în viață, fusese *forțat* să comunice cu el prin puterile uimitoare ale vrăjitoarei. (Vezi 1 Samuel 15:26, 35.) Însăși mărturia lui Saul a fost: „Dumnezeu S-a depărtat de la mine, nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise”. 1 Samuel 28:6, 15.

Orice persoană informată corect va vedea ușor absurditatea presupunerii că Samuel ar fi avut vreo convorbire cu Saul în acele împrejurări. (1) Samuel

(când trăia) era conștient că Dumnezeu îl părăsise pe Saul și de aceea Samuel n-avea nici un drept să-i vorbească și nici un drept să-i dea vreo informație pe care Domnul nu voia să i-o dea. Și Samuel n-ar fi făcut aceasta. (2) Este cu totul absurd să presupunem că un mediu spiritist sub condamnarea Domnului și fără drept de a locui în Israel putea să aibă puterea ca la insistența unui împărat rău, pe care Dumnezeu îl părăsise, să-l „tulbure” pe Samuel și să-l „ridice” din șeol. A fost Samuel jos în pământ, sau a fost sus în cer? Și în oricare din cazuri, a avut vrăjitoarea putere să-i poruncească să se prezinte în fața împăratului Saul ca să-i răspundă la întrebare? Sau este oare rațional să presupunem că orice medii spiritiste au puterea să „tulbure” și „să ridice” morții sau să facă în orice alt mod să pară că morții răspund la întrebările speculative ale celor vii?

„Spiritul familiar” al vrăjitoarei, care-l personifica pe Samuel, n-a prezis nimic ce Saul să nu anticipeze. Saul știa că se transmisese prin Cuvântul lui Dumnezeu că împărăția va fi luată de la el și de la familia lui, și el a căutat-o pe vrăjitoare din pricina fricii de oștile filistene așezate în linie de bătaie pentru a doua zi. El nu aștepta nici o milă pentru sine și pentru familia sa, fiindcă Dumnezeu îi spusese că David avea să fie succesorul lui. Prin urmare, el chiar a anticipat declarația „Măine tu și fiii tăi veți fi împreună cu mine și DOMNUL va da tabăra lui Israel în mâinile filistenilor”, singurul aspect din această poveste care ar indica în vreo măsură o cunoștință supranaturală. Demonii bine informați

știau mult mai bine decât Saul puterea poziției și armatei filistenilor și slăbiciunea poziției și armatei lui Saul, și că el însuși era în panică și punea această întrebare vrăjitoarei-mediu pentru că era tulburat de situație. Oricine este familiar cu luptele din acel timp știe: (1) că o zi de luptă rezolva situația; (2) că moartea regelui și a casei sale era singurul rezultat logic. Totuși, „spiritul familiar” a greșit, pentru că doi fii ai lui Saul au scăpat și au trăit ani de zile. Cercetătorii chiar neagă că lupta în care a murit Saul a avut loc timp de câteva zile după vizita la vrăjitoare.

Nu este surprinzător că Satan și îngerii decăzuți, tovarășii lui la rău, știu mai mult decât oamenii despre multe din afacerile vieții. Să nu uităm că prin natură ei sunt de un ordin mai înalt, mai inteligent decât oamenii; pentru că omul a fost făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii” (Ps. 8:5). Pe lângă aceasta, să ne amintim miile de ani de experiență a lor, neatinși de slăbire și moarte, în comparație cu „viața scurtă dar plină de necazuri” a omului, și aceasta repede scurtată în moarte. Ne putem oare mira că omenirea nu poate face față abilității acestor „duhuri rele” și că unica noastră siguranță stă în prevederea divină că oricine *vrea* poate refuza să aibă comunicare cu acești demoni? Cuvântul Domnului este: „Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). „Fiți treji și vegheați, pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu [furios] care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință”. 1 Petru 5:8, 9.

Dar în timp ce sunt în stare să spună lucruri

trecute și actuale, aceste inteligențe rele nu sunt în stare să facă mai mult decât să ghicească *viitorul*. Aceste ghiceli sunt adesea atât de abil declarate încât să satisfacă pe cel care întreabă, și totuși să pară adevărate dacă rezultatul ar fi opus așteptărilor sale. Astfel, fiind consultat de către Cresus, oracolul de la Delfi i-a demonstrat o cunoștință supraomenească despre lucrurile care se întâmplau *atunci*, și după ce a căpătat astfel încredere, când a întrebat prin *mediile* lui „dacă să conducă o armată împotriva persanilor”, răspunsul, așa cum este consemnat de istoricul Herodot, a fost: „Prin trecerea Halysului, *Cresus va distruge o putere mare!*”. Bazându-se pe aceasta, Cresus a atacat pe persani și a fost înfrânt. *Propria sa putere mare* a fost distrusă! Istoria este plină de astfel de dovezi că demonii nu cunosc *viitorul*; și Cuvântul lui Dumnezeu îi provoacă pe toți aceștia, spunând:

„«Apărați-vă cauza», zice DOMNUL, «arătați-vă dovezile cele mai tari», zice Împăratul lui Iacov. «Să le arate și să ne spună ce se va întâmpla; să spună cele din trecut [lucrurile *trecute*], cele ce sunt, ca să le vedem împlinirea; sau, faceți-ne să le știm pe cele ce vor veni [lucrurile *viitoare*]. *Spuneți-ne ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sunteți dumnezei.*” Isaia 41:21-23.

Dar *unde* era Samuel, profetul, dacă Saul avea să fie *cu* el în ziua următoare? Este clar că locul de întâlnire nu avea să fie cerul, pentru că Saul cel rău sigur nu era potrivit să intre acolo (Ioan 3:5); locul de întâlnire nu putea fi nici un loc de flăcări și chin, pentru că desigur Samuel nu era într-un astfel de

loc. Nu, „spiritele familiare” i-au vorbit lui Saul din punctul de vedere al credinței generale din acel timp, învățată de Samuel și de toți patriarhii și profeții — și anume, că toți cei care mor, buni și răi, la fel, merg în *șeol*, în mormânt, starea morții, somnul din care nimic nu-i poate trezi decât puterea învierii lui Mihail, arhanghelul (Daniel 12:1, 2); dar s-a pretins că „spiritul familiar” al vrăjitoarei putea trezi morții înainte de timpul învierii — și aceasta, după cum am arătat, era o înșelare, o fraudă, „spiritul înșelător” personificându-l pe cel mort și răspunzând în locul lui Samuel.

Despre acest pasaj Charles Wesley a scris:

„Ce prevestesc aceste cuvinte solemne?

O rază de speranță când viața se sfârșește?

Tu și fiii tăi sigur veți muri,

Mâine cu mine vă veți odihni;

Nu într-o stare dureroasă de iad,

Dacă Saul rămâne cu Samuel;

Nu într-o stare condamnată de disperare,

Dacă iubitul Ionatan acolo va fi”.

Un lucru remarcabil în legătură cu manifestările acestor îngeri decăzuți sau „demoni” este că oamenii în general sunt așa de ușor înșelați de ei și acceptă dovezi așa de slabe în privința celor morți, cum n-ar accepta în privința celor vii. Cel care apelează la mediu va accepta o descriere care se potrivește individului, purtării, îmbrăcămintei și înfățișării lui cu ani înainte, și va considera sfânt mesajul presupus a veni de la el, în timp ce aceeași persoană ar fi mult mai atentă împotriva unei înșelări din partea unui impostor în

viață și a mesajului său printr-un servitor.

Menționarea în Scripturi a acestor necromanți, vrăjitoare și medii, ne face să deducem că de secole spiritele rele căutau părtașie cu israeliții prin medii. Dar se pare că ele au obiceiul de a-și schimba modul de manifestare din când în când: întocmai cum vrăjitoria a înflorit un timp în New England și în Ohio și în toată Europa, apoi a dispărut și a fost urmată de spiritism, ale cărui manifestări prin bătaii, mișcarea mesei, dau treptat locul altora, clarauzirea și materializarea fiind acum străduințele principale; cele din urmă însă fiind dificile și condițiile fiind adesea nefavorabile, sunt însoțite de ajutorul mediilor și de înșelare.

OBSESIA LA PRIMA VENIRE

În zilele Domnului nostru și ale Bisercii timpurii metoda de operare a acestor demoni se schimbase cumva față de practicile din zilele lui Saul, și nu citim nimic în Noul Testament despre vrăjitoare, vrăjitori și necromanți, dar citim multe despre persoane posedate de draci — *obsesie*. Se pare că erau mulți posedați astfel în Israel: sunt menționate multe cazuri în care Domnul nostru a scos afară draci; și puterea de a-i scoate afară le-a fost conferită și apostolilor, iar mai târziu și celor șaptezeci care au fost trimiși. Apostolul Pavel a avut și a folosit aceeași putere. Vezi Luca 9:1; 10:1; Fapte 13:8-11; 16:18.

Maria Magdalena, ne amintim, fusese posedată de șapte demoni (Luca 8:2), și fiind eliberată de stăpânirea lor, ea a devenit o slujitoare foarte loială

Domnului. Mai este menționat un caz în care o legiune de spirite puseseră stăpânire pe un om (Luca 8:30; 4:35, 36, 41). Nu este de mirare că bietul său creier, asaltat și agitat de o legiune întreagă de minți diferite, era dement. Această tendință a spiritelor decăzute de a se aduna într-o persoană indică dorința de a-și exercita puterea dată lor inițial, și anume, puterea de a se materializa ca oameni. Lipsiți de această putere, se pare că au relativ puține ocazii să pună stăpânire pe ființele umane. Evident că *voința umană trebuie să consimtă* înainte ca aceste spirite rele să aibă puterea de a pune stăpânire pe cineva. Dar când pun stăpânire, evident că *puterea voinței* este atât de slabă încât individul nu se poate împotrivi prezenței lor și atacurilor ulterioare din partea lor chiar dacă ar dori aceasta. Domnul nostru sugerează o astfel de stare (Matei 12:43-45), zicând că după ce un spirit rău a fost scos afară și inima a fost curățată și împodobită, dacă ar fi goală ar exista totuși pericolul întoarcerii spiritului rău împreună cu altele ca să pună din nou stăpânire pe acel om; de aceea există necesitatea ca Cristos să fie întronat în inimă, dacă vrem să fim păstrați pentru folosul Stăpânului și să fim folosiți în serviciul Lui.

Se vede că aceste spirite rele nu au puterea să se impună, nici măcar asupra animalelor, dacă nu li se permite într-un fel, fiindcă atunci când „legiunii” i s-a poruncit să iasă din omul pe care-l posedau, demonii au cerut privilegiul să posede corpurile unei turme de porci; iar porcii fiind potrivit legii animale necurate pentru evrei și neîngăduit a fi mâncați, Domnul le-a

permis să intre în ei, fără îndoială prevăzând rezultatele, și cu scopul de a ne da o învățatură.

Același apostol care vorbește despre spiritele rele numindu-le „duhuri înșelătoare” (1 Tim. 4:1; 2 Tes. 2:9; compară cu Ezec. 13:6; 1 Împ. 22:22, 23), ne spune că păgânii jertfeau acestor demoni (1 Cor. 10:20). Și astfel, într-adevăr, aflăm că în diferite părți ale lumii există manifestări demonice. Printre chinezi aceste puteri demonice sunt recunoscute adesea și li se aduc jertfe; de asemenea în India și în Africa. Printre indienii nord-americani în starea lor de sălbăticie au lucrat în același mod ca în alte părți. O ilustrație este dată de *Missionary* din Brainard într-un „Raport către Distinsa Societate pentru răspândirea cunoștințelor creștine”, care explică dificultățile și obstacolele ce stau în calea răspândirii creștinismului printre indieni, pentru care s-a depus străduință, după cum urmează:

„Ce mai contribuie la aversiunea lor față de creștinism este influența pe care *powaws* (vrăjitorii sau ghicitorii) o au asupra lor. Aceștia sunt un fel de indivizi care se presupune că au o putere de a prezice evenimentele viitoare, sau de a vindeca adesea pe bolnavi și de a face vrăji, farmece, sau de a ucide prin preziceri magice. Spiritul lor, în diferitele lui operări, pare să fie o imitare satanică a spiritului profeției cu care a fost favorizată Biserica în veacurile timpurii. Unii dintre acești prezicători sunt dotați cu acest spirit în copilărie, alții la vârsta adultă. Acesta nu pare să fie dependent de voința lor, nici nu pare să fie obținut prin străduințele persoanei care-l are. ... Ei nu sunt sub

influența acestui spirit întotdeauna la fel, ci acesta vine peste ei din când în când. Cei care sunt înzestrați cu el sunt socotiți în mod special favorizați.

M-am străduit să obțin o anumită cunoștință despre această *invocare* magică a lor, și în acest scop m-am consultat și am întrebat pe omul menționat în jurnalul meu zilnic, la 9 mai, care, de la convertirea sa la creștinism, s-a străduit să-mi dea cele mai bune informații posibile asupra acestei chestiuni. Dar pare să fie așa o *taină a fărădelegii* încât n-o pot înțelege bine, și adesea nu știu ce idei să atribui termenilor pe care-i folosește. După câte îmi pot da seama, nici el însuși nu are noțiuni clare despre acest lucru, iar acum spiritul lui de ghicire s-a depărtat de la el.

Au fost ocazii când acest spirit a venit peste el într-un mod special. Apoi a zis că el era *cu totul lumină*, și nu numai el însuși era lumină, ci totul în jurul lui era lumină, așa încât putea să vadă prin oameni și știa gândurile inimii lor. Aceste „*adâncimi ale Satanei*” le las pentru alții să le sondeze sau să se afunde în ele cum le place, și nu pretind că știu ce idei să atribui acestor termeni, și nu pot presupune ce concepție despre lucruri au acești oameni în astfel de împrejurări când spun că sunt *cu totul lumină*. Dar interpretul meu îmi spune că a auzit pe unul din ei spunându-i unui indian gândurile secrete ale inimii lui, pe care nu i le divulgase niciodată. ...

Când am înțeles că le era frică să accepte creștinismul pentru a nu fi vrăjiți și otrăviți, m-am străduit să le ușurez mintea de această frică întrebându-i de ce vrăjitorii lor nu m-au vrăjit și nu

m-au otrăvit pe mine, văzând că aveau tot atâtea motive să mă urască pe mine fiindcă le predicam și doream să devină creștini, cum aveau să-i urască pe ei în cazul că într-adevăr deveneau creștini. Pentru a putea avea o dovadă a puterii și bunătății lui Dumnezeu angajată pentru protecția creștinilor, m-am aventurat să provoc pe toți vrăjitorii lor și marile lor puteri să-mi facă tot ce-i mai rău mie mai întâi, și astfel m-am străduit să le zdrobesc influența”. Amintiri din Brainard, paginile 348-351.

Sunt trei luni de când *New York Sun* a publicat relatarea următoare, a experiențelor căpitanului C. E. Denny, agent indian pentru guvernul canadian printre indienii Picioare-Negre. Căpitanul Denny spune:

„La sosirea mea în teritoriile din nord-vest cu poliția călare, în 1874, am fost curios cât de departe au dus acești „vraci” meșteșugurile lor și de asemenea în ce constau aceste meșteșuguri. Am auzit de la indieni multe povești despre minuni făcute de ei, dar a trecut mult până când am avut ocazia să fiu prezent la una dintre ceremoniile lor. Când m-am familiarizat mai bine cu câteva triburi, mai ales cu Picioare-Negre, am avut multe șanse să aflu adevărul în privința celor auzite despre ei și am fost cu adevărat uimit de cele văzute cu diferite ocazii. Multe din vindecările făcute de ei nu permiteau nici o jonglerie, omul fiind gol, cu excepția unei fâșii de pânză în jurul șoldurilor, iar eu stând la câteva picioare distanță de el.

Toți indienii cred în *spiritele lor familiare*, care-și iau tot felul de forme: uneori ca o bufniță, alteori ca

un bizon, castor, vulpe sau alt animal. Acest spirit le dădea puterea să facă minunile pe care le făceau și toți credeau cu tărie în el.

Odată stăteam într-un cort indian cu unul dintre „vracii” indienilor Picioare-Negre. Era noapte și în tabără era liniște. Noaptea era liniștită și luna strălucea. Deodată indianul a început să cânte și imediat cortul, care era mare, a început să se miște; mișcarea a crescut până la așa grad încât se clătina violent, chiar ridicându-se de la pământ, întâi de o parte, apoi de cealaltă, ca și cum mai multe mâini îl ridicau din afară. Aceasta a durat cam două minute, după care eu am ieșit în fugă afară așteptându-mă să găsesc ceva indieni care-mi jucau o festă, dar, spre uimirea mea, nu era nici țipenie de om în jur; și ceea ce m-a nedumerit și mai tare a fost să văd că cortul era bine fixat cu țărugi în pământ, fiind imposibil ca orice număr de oameni să-l miște și să-l refixeze în țărugi într-un timp atât de scurt. N-am mai intrat în cort în noaptea aceea, deoarece chestiunea părea, ca să nu zicem mai mult, nefirească.

Cu altă ocazie am vizitat un cort unde se desfășura o ședință de „fumat ritual”. În cort erau cam o duzină de indieni. După ce ședința s-a terminat, un vas mare de cupru, cam de două picioare adâncime (1 picior = 30 cm) și cam la fel de mare sau puțin mai mare în diametru, a fost pus gol pe un foc ce ardea viu în mijlocul cortului. Vraciul, care era gol, cu excepția unei pânze în jurul șoldurilor, cânta în acest timp cu voce scăzută „un cântec ritual”.

După puțin timp vasul s-a înroșit; i s-a trecut un

baston prin mâner, a fost ridicat și așezat pe pământ atât de aproape de mine încât abia suportam căldura. Când bastonul a fost scos, vraciul a sărit în picioare și cântându-și cântecul a pășit cu picioarele goale în vasul înroșit și a dansat cam trei minute în el, cântând în acompaniamentul tobelor indiene. Eu eram atât de aproape, cum ziceam mai înainte, încât căldura vasului era aproape insuportabilă, și eu am urmărit cu atenție ce s-a întâmplat și am văzut pe indian dansând câteva minute cu picioarele goale în vas. Când a pășit afară din vas nu avea nici o arsură; dar cum a făcut aceasta este un mister pentru mine”.

Lucruri asemănătoare fac și *fetișiștii* din India „sub control”; și probele date de „mediile spiritiste” „sub control” includ uneori mânuirea focului, a sticlei înroșite etc. cu mâinile goale fără a fi lezați. Dumnezeu a protejat pe cei credincioși în mijlocul flăcărilor (Dan. 3:19-27), și se pare că El nu întotdeauna îl împiedică pe Satan să folosească astfel de putere.

Dr. Ashmore, cu o lungă experiență ca misionar în India, spune:

„N-am nici o îndoială că chinezii au comunicări directe cu spiritele din altă lume. Ei niciodată nu pretind că acestea sunt spiritele prietenilor lor plecați. Ei ajung într-o anumită stare și caută să fie *posedați de aceste spirite*. I-am văzut în anumite stări când invitau spiritele să vină și să locuiască în ei. Ochii lor deveneau sălbatici, trăsăturile li se strâmbau și vărsau din gură cuvinte care ziceau că sunt cuvintele spiritelor”.

Un număr vechi din *Youth's Day Spring* conține o scrisoare de la un misionar care descrie condiția

africanilor de pe râul Gabon la apropierea morții. El spune:

„Încăperea era plină de femei care plângeau jalnic și chemau spiritele părinților lor, ale altor morți și ale tuturor celor în care credeau: Ologo, Njembi, Abambo și Miwii, ca să-l salveze pe om de moarte”.

Un misionar wesleyan, d-nul White, spune:

„Există în Noua Zeelandă o clasă de oameni numiți Eruku, sau preoți; acești oameni pretind că au relații cu spiritele plecate”.

Nici o parte din omenire n-a fost scutită de atacurile acestor demoni și influența lor este întotdeauna dăunătoare. India este plină de această influență. Atât de general acceptată era odată credința în posesia demonică încât Biserica Romano-Catolică, prin preoții ei, a practicat în mod regulat „exorcismul”, sau alungarea demonilor.

Cea mai timpurie manifestare a spiritelor a fost în Eden, când Satan, dorind să ispitească pe mama Eva, l-a folosit sau l-a „posedat” pe șarpe. Mama Eva a pretins că ea a fost înșelată de denaturările șarpelui. Dumnezeu a admis că pretenția ei era adevărată și l-a condamnat pe șarpe, care a devenit atunci reprezentarea simbolică a lui Satan. Ca tată al minciunilor, a pus stăpânire pe șarpe ca s-o înșele pe Eva și s-o facă să conteste porunca lui Dumnezeu, prin asigurarea mincinoasă „Hotărât că nu veți muri”, așa că începând de atunci, chiar dacă și-a schimbat metodele și mijloacele, toate sunt pentru a înșela — a orbi mințile oamenilor, pentru ca lumina *bunătății* lui Dumnezeu, așa cum strălucește în fața lui Isus

Cristos Domnul nostru, să nu strălucească peste ei.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru făgăduința că la timpul convenit Împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită pe pământ în mâinile Domnului nostru Isus și ale Bisericii Sale, atunci completată și glorificată, și că una dintre primele lucrări ale Împărăției, pregătitoare pentru „binecuvântarea tuturor familiilor pământului”, va fi să lege pe Șarpele cel Vechi, Diavolul și Satan, ca să nu mai înșele neamurile în mia de ani de domnie a lui Cristos, până când toți oamenii vor fi aduși la o cunoștință clară a adevărului și la o deplină ocazie de a se folosi de prevederile îndurătoare ale Noului Legământ, care se pecetluiește cu sângele prețios al lui Crisos vărsat la Calvar.

Deși numele Șarpele cel Vechi îl include pe Satan, „prințul demonilor”, aici evident este folosit ca un sinonim pentru toate mijloacele și puterile păcătoase care și-au avut originea în el. De aceea include legiunile de „duhuri rele”, „duhuri familiare”, „duhuri înșelătoare”.

Spiritismul, ca influență înșelătoare sub controlul lui Satan, a fost prezis de apostolul Pavel. După ce vorbește despre lucrarea lui Satan prin marea apostazie al cărei centru principal este papalitatea, „omul păcatului”, „taina fărădelegii”*, apostolul încheie acest subiect arătând că lui Satan, spre sfârșitul acestui veac, îi va fi acordată o îngăduință specială să înșele prin metode deosebite

*Vezi Studii în Scripturi, Vol. II, cap. 9, pag. 267-366.

pe toți aceia care, după ce au fost mult favorizați cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu l-au apreciat și nu l-au folosit. El spune: „Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire [putere mincinoasă], ca să creadă o minciună [doctrinară sau practică], pentru ca toți cei care nu au crezut *adevărul*, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie judecați”. 2 Tes. 2:11, 12.

Să nu fim deloc surprinși dacă mai târziu unele manifestări ale puterilor întunericului, prefăcute să apară ca îngeri de lumină și progres, vor fi mult mai amăgitoare și mai înșelătoare decât orice a fost încercat până acum. Facem bine dacă ne amintim cuvintele apostolului: „Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești”. Efes. 6:12.

În 1842, cu șase ani înainte ca „spiritismul modern” să înceapă să lucreze, Edward Bickersteth, un slujitor al lui Dumnezeu și cercetător al Cuvântului Său, scria:

„Când mă uit la semnele timpului, la îndelungata neglijare și nefireasca negare a tuturor slujirilor îngerești sau a influențelor spirituale, precum și la prezicerile clare în privința Cristoșilor mincinoși și a prorocilor mincinoși, care vor arăta semne și minuni până acolo încât dacă ar fi posibil să înșele chiar și pe cei aleși, și când oamenii nu vor primi iubirea de adevăr ca să poată fi mântuiți, și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire pentru ca

ei să creadă o minciună, nu pot să nu mă gândesc că există o dureroasă perspectivă a unei retrageri neașteptate și a unei întoarceri religioase de la necredința și credința greșită actuală, la o credulitate nefirească și fără discernământ”.

Satan este inspiratorul și susținătorul oricărui Anticrist; și așa cum a condus pe cei care au găsit plăcere în eroare mai degrabă decât în adevăr pentru organizarea marelui Anticrist, papalitatea, „fiara” simbolică din Apocalipsa 13, și cum lucrează acum ca să producă o „icoană a fiarei” protestantă, cu *viață*, care va coopera cu principalul Anticrist, tot așa, în combinație cu acestea vor fi puterile întunericului, puterile văzduhului, duhurile mincinoase și înșelătoare, lucrând într-un fel sau în diferite feluri: spiritismul, știința creștină, teosofia, hipnotismul etc.

Părintele Rev. Coppens, M. D. [romano-catolic], profesor la Universitatea Creighton, a ținut recent un discurs despre „Zona de frontieră a științei”, din care extragem cele ce urmează asupra fenomenului spiritismului:

„Ce trebuie să gândim despre natura spiritismului, cu bătăile, mișcarea meselor, aparițiile duhurilor și așa mai departe? Pot faptele, care nu sunt impostură ci realități, să fie explicate prin legile naturii, prin puterile agenților materiali și ale oamenilor? Tot ce s-a putut face de către cei mai pricepuți oameni de știință, de către cei mai hotărâți materialişti, care nu cred nici în Dumnezeu nici în demoni, precum și de către cei mai conștiincioși creștini, a servit numai ca să demonstreze dovada

perfectă că se produc efecte care nu pot fi atribuite mijloacelor naturale, la fel cum nici vorbirea și intenția nu pot fi atribuite unei bucăți de lemn. Un principiu al științei aruncă multă lumină asupra naturii acestor fenomene, și anume, că fiecare efect trebuie să aibă o cauză corespunzătoare. Când efectul arată cunoștință și intenție, cauza trebuie să fie inteligentă. Multe din aceste minuni arată vizibil cunoștință și intenție, de aceea cauza este desigur inteligentă.

O masă nu poate înțelege și răspunde la întrebări; nu se poate mișca la cererea unei persoane. Un mediu nu poate vorbi într-o limbă pe care n-a învățat-o, nici nu poate cunoaște boala secretă a unui pacient de departe, nici nu-i poate prescrie remediile potrivite fără să cunoască medicina. De aceea, aceste efecte, când într-adevăr există, sunt datorate unor agenți inteligenți, alții decât persoanele de față, și ca atare, agenți invizibili, spirite din altă lume.

Cine sunt acești agenți? Dumnezeu și îngerii Săi buni nu pot înfăptui aceste nenorocite minuni, hrana unei curiozități bolnăvicioase, nici nu se pot pune la dispoziția unor oameni pioși ca să fie expuși ca maimuțele pe scenă. Spiritele care sunt făcute să apară la ședințe sunt spirite degradate. Spiritiștii înșiși ne spun că sunt spirite mincinoase. Aceste spirite mincinoase spun că sunt sufletele celor morți, dar cine le poate crede mărturia, dacă sunt spirite mincinoase cum sunt recunoscute a fi? Această combinație de impostură și superstiție este pur și simplu revenirea într-o haină modernă a unei înșelări foarte vechi a omenirii, prin joaca cu dorințele oamenilor după

minuni. Mulți își imaginează că acestea sunt descoperiri recente, specificice acestui veac de progres. Ei bine, acest spirit de scriere este și a fost extensiv practicat de secole în întunecata Chină, în timp ce africanii și hindușii sunt mari adepți ai rotirii mesei. Este numai revenirea vechii vrăjitorii pe care Simon Magul a parcticat-o pe vremea sfântului Petru, care a înflorit în Efes în timp ce sfântul Pavel propovăduia Evanghelia acolo. Este chiar mai veche încă. Acestea sunt urâciuni pentru care Dumnezeu i-a însărcinat pe evreii de pe timpul lui Moise să-i extermine pe canaaniți și pe ceilalți locuitori ai țării promise”.

SPIRITISMUL MODERN ȘI TENDINȚELE LUI

Pretenția spiritiștilor este că spiritismul este evanghelia nouă care în curând va revoluționa lumea — din punct de vedere social, religios și politic. Dar, după cum am văzut, spiritismul, sub diversele lui veșminte, ține în stăpânire de multă vreme lumea și a dat roade rele în orice climat. Sunt aproape cincizeci de ani de când au avut loc în Rochester, N.Y. (1848) primele manifestări prin bătăi și mișcări ale mesei, și a dat naștere la ceea ce în prezent este cunoscut în Statele Unite ca „spiritism”. A început cu niște zgomote ciudate dintr-o „casă bântuită” și prima dată a răspuns o fetiță care s-a adresat autorului nevăzut al zgomotelor numindu-l „Bătrână Copită Despicăță”. Acest lucru a avut mare popularitate, și judecători, doctori, avocați, slujitori bisericești și alte sute de mii de oameni au devenit

neîntârziat adepții lui, până când prietenii și dușmanii lui au pretins că aceștia numărau peste zece milioane. Crezând în starea de conștientă a morților, ignorând învățăturile Scripturii despre subiectul morții și despre interdicția de a ține legătura cu „mediile”, și în mod foarte general necrezând că există spirite rele, nu este de mirare că femei și bărbați inteligenți, convinși și satisfăcuți că în mijlocul lor se aflau puteri supranaturale care se manifestau prin bătăi ușoare, scrieri pe tăblițe, răspunsuri la întrebări prin medii, clarviziune etc., au crezut că aceste puteri invizibile care doreau să converseze cu ei erau ceea ce ele pretindeau — prietenii lor decedați. Chiar admitând că prin prestidigitatie se fac anumite trucuri și anumite înșelătorii pe această linie, nu ne putem mira că unii oameni inteligenți cred în simțurile lor proprii în privința cazurilor pe care le-au cercetat personal.

Drept rezultat, un timp mulți din poporul lui Dumnezeu au fost în mare pericol, din cauză că au neglijat să dea atenție Cuvântului sigur al mărturiei lui Dumnezeu (Biblia) asupra acestui subiect. Într-adevăr, se pare că la început spiritele care s-au personificat au fost foarte atente la toate referirile lor la Biblie, uneori sfătuindu-i pe cei religioși care participau la ședințe să citească mai mult din Biblie, să se roage mai mult etc. Dar aceasta a fost numai ca să le potolească suspiciunile și temerile și să ajungă mai deplin sub influența lor. Treptat învățăturile au devenit tot mai ușoare și celui care căuta să studieze i s-a dat de înțeles că pentru lumea neinițiată Biblia

era mai bună decât nimic, dar pentru cei care au ajuns să aibă legătură directă cu spiritele, Biblia era nefolositoare — și mai rău, era un obstacol.

Bine a spus un scriitor capabil despre spiritism:

„Un sistem care începe cu lucruri și comunicări ușoare, inocente, și cu trucuri mărunte și lipsite de importanță, dar care sfârșește prin a-i conduce pe adeptii lui să se lepede de «Stăpânul care i-a cumpărat» și să respingă Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și rămâne pentru totdeauna, dovedește că sub toate trucurile lui fantastice poate exista un scop adânc; și că viclenia Șarpelui cel Vechi, care a fost un mincinos de la început, poate sta la baza acelor comunicări mărunte și ne semnificative, care, stimulând curiozitatea și inspirând încrederea, adoarme suspiciunile sufletelor cinstite dar fără discernământ, până când ajung în lațul fatal al Dușmanului dreptății”.

Acești demoni care personifică morții, văzând că se deschide o nouă dispensație, au fost prompti în a-și pune în aplicare cunoștința pe cât posibil spre propășirea cauzei lor, și au vestit nestingheriți că o nouă dispensație era aproape, iar spiritismul ca îngerul călăuzitor care să introducă omenirea în siguranță în această dispensație; și n-au ezitat să declare că noua dispensație înseamnă ruina totală a ordinii sociale actuale și stabilirea spiritismului ca ordine nouă. În unele cazuri, unde au gândit că le serveau scopurile, n-au ezitat să declare a doua venire a lui Cristos, și cel puțin cu o ocazie s-a afirmat clar că Cristos venise a doua oară și s-a dat de înțeles că

ei erau gata dacă cineva dorea să comunice cu Cristos printr-un mediu.

Mulți din poporul lui Dumnezeu au fost salvați din situația de a fi prinși în capcana acestui mare rău, prin ceea ce am putea numi *simțul lor spiritual*, prin care au observat că spiritismul are ceva total diferit de spiritul Domnului nostru și de sentimentele Cuvântului Său. Putem foarte bine deduce însă, în virtutea promisiunii Domnului, că nu este îngăduit ca vreunul dintre cei pe deplin consacrați — „aleșii” — să fie complet prinși în cursă. Mat. 24:24.

Tendința puternic marcată a spiritismului spre amorul liber a servit spre a-și pierde în general reputația printre cei cu un suflet mai curat, care au ajuns la concluzia că, dacă influența morților este reprezentată prin unii susținători vii ai spiritismului, atunci condițiile sociale dincolo de valea morții trebuie să fie cu mult mai rele, cu mult mai impure decât cele din viața actuală, în loc să fie cu mult mai bune, după cum pretind aceste spirite demoni.

Am putea da citate voluminoase din scrierile spiritiste, dovedind că acesta neagă total Biblia și că este în directă opoziție cu învățăturile ei; că neagă însăși existența lui Dumnezeu, învățând doar *un principiu bun* și că fiecare om este un dumnezeu. Respinge ispășirea și calitatea de Domn a lui Cristos, pretinzând că El a fost un mediu spiritist de un grad mai jos; și mai mult, pot fi citate mărturii din belșug din spiritiști proeminenți dovedind că tendințele spiritismului sunt extrem de demoralizante. Ne vom mulțumi cu prezentarea uneia.

Iată mărturia lui J. F. Whitney, editor la

Pathfinder (N. Y.). Fiind de multă vreme un apărător și susținător cald și onest al spiritismului și familiar cu adepții lui, mărturia lui este greu de pus la îndoială. El spune:

„Acum, după o veghere lungă și constantă, văzând luni și ani la rând progresul și lucrările asupra adepților lui, a credincioșilor și a mediilor lui, suntem obligați să spunem sincer părerea noastră, și anume, că manifestările care vin prin mediile recunoscute, care sunt numite medii prin bătăi, prin mișcări ale mesei, prin scriere și prin intrare în transă, *au o influență dăunătoare asupra credincioșilor* și crează discordie și confuzie; că generalitatea acestor învățături insuflă idei false, aprobă actele individuale de egoism și sprijină teorii și principii care, dacă sunt puse în practică, îl degradează pe om și-l fac doar cu puțin mai bun decât un animal. Acestea sunt unele dintre roadele spiritismului modern. ...

Văzând deci progresul treptat pe care îl face în cei care cred în el, în special în mediile lui, de la vieți morale la unele senzuale și imorale, subminând treptat și cu grijă temelia principiilor bune, privim înapoi cu uimire la schimbarea radicală pe care câteva luni o produc în indivizi; pentru că tendința lui este să aprobe și să sprijine fiecare act și caracter individual, oricât de bune sau rele ar putea fi acestea”.

El încheie spunând: „Noi dorim să facem cunoscută vocea noastră de avertizare, și dacă poziția noastră umilă, de conducător al unui ziar public, cunoscuta noastră susținere [anterioară] a spiritismului, experiența noastră și rolul evident pe care l-am jucat

printre cei care cred în el, onestitatea și curajul cu care am apărut acest subiect, dacă acestea vor cântări ceva în favoarea noastră, noi dorim ca opiniile noastre să fie primite, și cei care merg pasiv spre distrugere odată cu șuvoiul rapid, să se oprească înainte de a fi prea târziu și să se salveze de influența distrugătoare pe care o cauzează aceste manifestări”.

Atât de îndrăzneți și fățiș imorali au devenit unii dintre reprezentanții proeminenți ai spiritismului, în special mediile femei (și cele mai multe dintre medii sunt femei) încât simțul moral al civilizației a fost șocat, și pentru un timp demonismul sub numele de „spiritism” a stagnat. Acum că trecutul lui este în mare măsură uitat și negat, el revine la viață dar cumva sub alte aspecte. Noua metodă pare să folosească mai puține mișcări ale mesei și bății și mai puține medii speciale; pare mai degrabă să facă din fiecare adept al lui un mediu, prin folosirea unor instrumente mecanice. Într-adevăr, aproape toți care investighează sunt asigurați că ei ar putea fi medii excelente: această flatare este fără îndoială intenționată să-i ademenească să meargă mai departe, capacitatea de a face „minuni” exercitând mare fascinație, în special asupra oamenilor cu talente naturale mediocre. Afirmația că nimeni în afară de idioți nu este atât de prost sau atât de ignorant încât să nu poată fi folosit ca *mediu*, este o afirmație adevărată; și oamenii pot deveni medii puternice în măsura în care se supun „controlului” acestor „duhuri înșelătoare” și „învățăturilor demonilor” (vezi 1 Tim. 4:1) și sunt „prinși în cursă”

de Satan cum voiește el. 2 Tim. 2:26.

Termenul „duhuri înșelătoare” se potrivește exact cazului. Prin satisfacerea curiozității și prin răspunsuri la întrebări, uneori foarte adevărate, ele încep să câștige încrederea victimelor și într-un mod plauzibil să frângă puterea voinței și să-i facă sclavi. Apoi îi tiranizează în cel mai diabolic mod, ducându-i la excese de tot felul. Dacă conștiința se răzvrătește sau se face o încercare de a se elibera din această sclavie, orice reținere este lăsată deoparte și victimei i se fac reproșuri că este decăzută, o conving că nu este speranță pentru ea și că singura plăcere viitoare trebuie să fie în satanism — fiind indicate și citate în mod abil Scripturi pentru ca în aparență să dovedească aceasta.

Un astfel de caz a ajuns în atenția scriitorului în 1895. Un domn care ocazional venea să asculte predicile a cerut să i se acorde o întrevvedere surorii lui pe care urma s-o aducă din Cleveland. Ea se chinuia, spunea el, sub înșelarea că săvârșise un păcat de neiertat, și el spera ca noi să-i putem elibera mintea de gândul care uneori o făcea „sălbatică”. Am consimțit și ea a venit. A vorbit destul de rațional, dar ne-a asigurat că acest caz al ei era fără speranță. I-am explicat Scripturile referitoare la „păcatul care duce la moarte” și ne-am străduit să-i arătăm că ea n-a avut niciodată destulă lumină pentru a fi în această situație, dar n-am putut face nici un progres. Ea a declarat că fusese odată în starea în care să poată fi mântuită, dar acum nu mai era.

Ne-a povestit cum a întâlnit în California un om

care avea un spirit familiar și puteri oculte: la început n-a crezut, dar după aceea a devenit conlucrătoare la aceste „mistere” care semănau cu vrăjitoria, și în final a fost antrenată, aducându-i prejudicii unei prietene dragi. De atunci a pus stăpânire pe ea remușcarea și a fost torturată și uneori înnebunită, și speranța a părăsit-o pentru totdeauna. Înainte de a pleca de la noi părea mângâiată puțin de ceea ce i-am spus despre mila divină și despre prevederea îmbelșugată făcută prin marea *răscumpărare* pentru toți dată la Calvar. Dar am aflat pe urmă că și-a pierdut din nou speranța și a fost dusă la un ospiciu pentru a o împiedica să-și pună capăt zilelor. Nu putea fi lăsată singură: încerca să se arunce pe fereastră, sau în timp ce mergea liniștită pe stradă încerca să se arunce sub vehiculele care treceau, amintindu-ne de cazul menționat în Marcu 9:22. Am regretat de atunci că în loc doar să vorbim cu biata femeie, n-am încercat, în numele Domnului, să *scoatem* spiritul rău care evident o poseda; nescotându-l afară însă, am informat-o și am ajutat-o să-și folosească puterea voinței măcar se împotrivescă demonului.

Există spirite bune, după cum declară clar Scripturile; și acești îngeri sfinți sunt însărcinați cu grija tuturor celor care sunt pe deplin consacrați Domnului. Aceștia însă nu lucrează în întuneric, nici prin „medii”, și au ocupații mai bune decât să miște masa și să bată în ea răspunsuri la întrebări absurde și să *distreze* pe oameni. „Nu sunt ei oare toți duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor

moșteni mântuirea?” (Evr. 1:14.) Nu există nici o autorizare să se caute sau să se aștepte comunicări de la acești îngeri păzitori sfinți: voia lui Dumnezeu fiind ca „aleșii” Săi să umble prin credință și nu prin manifestări sau viziuni sau sunete neobișnuite. În acest scop El a pregătit Cuvântul Său ca o magazie de cunoștință din care credincioșii Săi vor fi aprovizionați cu „hrană la timp potrivit”; și El spune că aceasta va fi *suficientă* „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru *orice lucrare bună*”. 2 Tim. 3:17.

Mai mult, poate fi stabilit ca un semn sigur al *răului* (care ori încolțește ori este dezvoltat), ca cineva să încerce să preia controlul voinței și minții altuia — ca în mesmerism, mediere spiritistă, hipnoză și altele de felul acesta. Domnul respectă individualitatea noastră și apelează la ea, și ne cere autocontrol în armonie cu principiile dreptății așezate în Cuvântul Său. Dar spiritismul cere o abandonare a *autocontrolului* în favoarea controlului *spiritelor*. Nici o persoană cu o prudență obișnuită n-ar îndrăzni să-și predea altor oameni folosirea și controlarea minții și voinței sale, cu atât mai puțin puterilor nevăzute care *numai pretind* a fi bune, mari și înțelepte. Nici un creștin care are și cea mai mică doză de încredere în Biblie ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu nu trebuie să se supună acestor influențe, ca „mediu” sau chiar să „întrebe” în legătură cu ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu ne-a dat preveniri atât de clare — căci este un mod care conduce de la Dumnezeu și de la dreptate spre păcat

și ruină intelectuală, morală și fizică.

Unul dintre mecanismele moderne simple pentru a trezi interesul și a-i *conduce* pe oameni să devină „medii”, să fie „posedați” și „controlați” mai deplin, este descris într-o scrisoare tocmai primită, datată 11 martie 1897, de la o doamnă creștină, o profesoară din Georgia și care este adânc interesată în studierea planului veacurilor al lui Dumnezeu. Ea ne spune:

„Am avut de curând o experiență cam ciudată și poate neînțeleaptă. Fratele soțului meu este spiritist, citește *Progressive (?) Thinker* și este total pătruns de învățăturile lui, și când îl vizitez îmi citește articole din el și îmi cere părerea; în special cele de la persoane care pretind că au primit mesaje prin medii de la «prieteni morți». Ei bine, eu niciodată n-am socotit acest lucru «cu totul înșelătorie» cum fac mulți, deși există multă escrocherie legată de el — pentru că mie mi se pare că Biblia învață clar că spiritele au avut și vor avea putere de comunicare cu oamenii. I-am spus că eu cred că acele comunicări vin de la îngerii decăzuți care personifică morții în scopul înșelării oamenilor ca să creadă vechea minciună a lui Satan, «Hotărât că nu veți muri». Dar cum cumnatul meu nu acceptă Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, părerea mea a însemnat foarte puțin pentru el. Soția lui (care crede ferm ce se învață în *Zorile*) este foarte deranjată de ceea ce crede el; și amândoi găsesc că diferența lor de opinie numai plăcută nu este, chiar dacă soția lui evită acest subiect cât poate de mult, din fidelitate față de adevăr. Cu câțva timp în urmă, el a cumpărat un

psihograf, un instrument folosit de medii pentru a comunica cu spiritele, dar nu l-a putut folosi.

Cu câteva zile în urmă mi-a fost pus în mâini, și de îndată ce am aflat că sunt mediu am hotărât să «cercetez duhurile». [Aceasta este o folosire greșită a Scripturii, după cum este arătat mai târziu — Editorul.] Primul lucru care mi s-a spus a fost că unde locuim noi există o mină prețioasă de aur: aceasta nu m-a surprins, deoarece ni se spusese că a fost descoperit un «filon» de-a curmezișul aceluia loc. A descris exact locul unde trebuia săpat; spunea că este numai la șapte picioare și jumătate adâncime. Deci nu era greu de dovedit. Apoi mi-a dat câteva mesaje din Scriptură: Coloseni 1:4, 5 și 2:4. Am întrebat ce se înțelegea prin «cuvinte înduplecătoare» și mi s-a răspuns: Bellamy, Știința Creștină, Spiritism, Ingersolism etc. Am întrebat cine vorbea și mi s-a spus: Epafra. Se pare că aceasta nu i-a plăcut cumnatului meu foarte mult și a spus că i-ar plăcea să audă de la cineva pe care-l cunoscuserăm în trup, astfel că am întrebat dacă unul din aceștia era prezent și mi s-a spus: «Da, Eastman» (un necunoscut pentru mine, dar cumnatul meu și soția lui, numai ei fiind prezenți, îl cunoșteau amândoi). Când a fost întrebat ce dorește să spună, ne-a citat din Tit 3:5, spunând că doctrina *Zorilor Mileniului* este adevărată și că averea lui l-a împiedicat să câștige premiul chemării de sus. Eu, a spus Eastman, n-am fost considerat un foarte bun creștin, pentru a fi un membru al Bisericii.

În ziua următoare am încercat din nou ruleta sau

psihograf și mi s-a spus că îmi vorbea o bună prietenă de-a mea care locuise timp de câțiva ani la mare distanță de mine. Ea mi-a cerut să-i scriu soțului ei și să-i spun din partea ei că un anume băiat (dându-i numele) avea o influență rea asupra băiatului lor. Mi-a spus că soțul meu (care este în Florida) a fost rănit și este șchiop, și am primit o scrisoare de la el alaltăieri confirmând aceasta. A mai spus că îi pare rău că n-a dat atenție *Zorilor* așa cum dorisem eu să-i dea, că avea viață pe planul îngeresc; mi-a mai spus și despre «mină». Am întrebat-o dacă cunoaște pe cel care pretinde a fi Eastman, și ea a spus că da, că un spirit înșelător îl personifica și că era mai bine să nu folosesc mijloacele prin care să primesc astfel de comunicări. Unul pretinzând a fi Cefa mi-a citat primul capitol din Daniel. Altul, pretinzând că este tatăl meu, a spus de fapt același lucru. Toți au spus același lucru despre «mina» de aur și toți au pretins a crede în Cristos și că *Zorile* sunt un exponent corect al Cuvântului lui Dumnezeu, și mi-au spus că nu foloseam cel mai bine unul din «darurile» mele — darul de a învăța pe alții; că ar trebui să învăț atât public cât și în particular, dar am fost avertizată cu 1 Corinteni 3:7 și Efeseni 4:2.

În acest scurt timp cât am experimentat acest instrument mi s-au spus multe lucruri (câteva din ele nu erau adevărate), așa că mi-ar lua prea mult timp să vi le spun pe toate; și câteva dintre spirite au pretins că ar putea să vindece bolnavi prin mine, dacă doar m-aș încrede în ele. S-au dat multe

Scripturi și toate foarte potrivite situațiilor pentru care au fost date; dar Diavolul I-a citat din Scriptură și lui Cristos; și acum cred la fel cum am crezut înainte de a «cerceta duhurile» — numai că nu eram sigură că îngerii decăzuți vor admite, chiar cu scopul de a înșela, că Cristos «a venit în trup»; dar se pare că acum admit. Probabil că 1 Ioan 4:1-3 se referă în întregime la doctrinele oamenilor. Desigur, ar fi posibil pentru cei care vor avea «parte de întâia înviere» să vorbească prin astfel de dispozitiv, dar există probabilitate ca ei s-o facă? M-aș bucura să aflu de la tine în legătură cu acest subiect.

[Acest pasaj se referă la oameni — doctrine printre oameni. Se poate observa aici că spiritele rele nu numai că au cunoștință despre evenimentele actuale, ci printr-o anumită putere adeseori pot aproxima destul de bine și viitorul. Într-un caz aflat sub observația noastră au fost prezise două morți într-un an: unul a murit și celălalt s-a îmbolnăvit grav, dar s-a refăcut. Satan are în mână o oarecare putere, dar cu limite. Comparați Evrei 2:14; Psalmul 97:10; 116:15 și Iov 2:3-6 — Editorul.]

Experiența pe care o am tinde să confirme învățătura ta — că aceste comunicări sunt de la îngerii decăzuți. Ele nu sunt demne de încredere. Putem să ne dăm seama că acela care nu are o temelie tare pentru credință va fi imposibil «să stea în picioare» în aceste zile de sfârșit ale Veacului Evanghelic”.

Iată o ilustrație a metodelor ascunse ale acestor demoni. Asemenea lui Satan și a spiritelor rele din zilele Domnului nostru, ele vor mărturisi pe Cristos

și adevărul. În mod asemănător, femeia „posedată” i-a urmărit pe Pavel și pe Sila câteva zile spunând adevărul (Fapte 16:16-18): „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii”. Dar în privința acelei chestiuni, ar putea fi aduse dovezi din belșug că ei ar confirma și ar aproba aproape orice doctrină sau teorie prețuită de către persoana care întreabă pentru a-i câștiga încrederea și astfel o putere mai deplină asupra acesteia.

În ceea ce privește „mina” — aceasta este o momeală pentru a atrage și a menține interesul. Este discutabil dacă îngerii decăzuți pot vedea mai adânc în pământ decât omul. Desigur că se poate *întâmpla* să se găsească aur în cantități apreciabile în oricare din filioanele aurifere din Georgia, dar experiențele minerilor în general și ale sondorilor după petrol care au fost „îndrumați de spirite”, sau care au folosit „vergele magice” au fost acelea că la urmă au pierdut banii urmând astfel de indicații. Presupunerea trebuie să fie deci că, dacă „duhurile înșelătoare” nu înșeală prin aceea că se prezintă ca având cunoștință când de fapt nu au, atunci aceeași reavoință care le conduce ca „duhuri înșelătoare” pentru a amăgi omenirea spre ruină morală și mentală, le conduce să le placă să îndrume spre ruină financiară. Duhurile mincinoase, asemenea oamenilor mincinoși, nu trebuie *crezute* sau să li se acorde încredere sub nici o formă.

Privitor la sfatul de „a învăța pe alții”: venind dintr-o astfel de sursă, ar trebui mai degrabă să ne facă să ne temem că demonii au văzut la acea soră o

slăbiciune în direcția din care ea ar fi foarte ușor de atacat. Este bine să tragem dinainte concluzia că sfatul lor este intenționat, direct sau indirect, să ne facă rău. Și observați viclenia care căuta să apere împotriva suspiciunii, citând texte care să atragă atenția asupra *smereniei!*

Este adevărat, oamenii au nevoie de instruire și toți cei care instruiesc sunt „învățători”; dar este foarte periculos ca cineva să se socotească învățator. Planul de preferat este, de departe, ca fiecare să fie elev în școala lui Cristos, marele Învățător, și să fie gata să învețe de la El pe orice cale, sau să fie folosit de El ca ajutor pentru a explica altora învățăturile Lui. Toți cei care învață ceva de la Domnul trebuie să spună și altora, nu ca propria lor înțelepciune și învățătură, ci a Domnului, iar ei fiind numai canale care bucuros înmânează apa vieții și altora. Nu este de mirare că Spiritul sfânt ne previne: „Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră [sau o încercare mai severă]”. Iacov 3:1.

Ideea de a învăța pe alții este strâns asociată cu ideea de înțelepciune superioară; și de la început aceasta a fost momeala lui Satan. Promisiunea făcută de el mamei Eva ca răsplată a neascultării a fost: „Veți fi ca niște dumnezei [înțelepți, asemenea lui Dumnezeu]”. Și ispita a constat în aceea că ea a înțeles din argumentele lui că fructul oprit era de dorit „ca s-o facă înțeleaptă”. Dar, vai, înțelepciunea pe care o dă Satan este foarte de nedorit. Ea este „(1) pământească, (2) sufletească, (3) demonică”: după cum mulți au descoperit prea târziu. Dar dimpotrivă,

„înțelepciunea de sus este mai întâi curată, apoi (2) pașnică, (3) blândă, (4) ușor de înduplecat, (5) plină de îndurare și de roade bune, (6) fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3:15-17). Nu este de mirare că apostolul inspirat a spus: „Dar mă tem ca nu cumva, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu viclenia lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la simplitatea și curăția față de Hristos” (2 Cor. 11:3). Să nu pierdem deci nici o ocazie de a spune „veștile bune de mare bucurie” — dar să ne pierdem pe noi înșine din vedere ca *învățători* și să raportăm totul, ca frați și peregrini, la cuvintele și exemplul marelui Învățător și a celor doisprezece apostoli inspirați pe care El i-a numit ca instructorii noștri, învățătorii noștri.

Am mai sfătuit-o pe soră că era *foarte* neînțelept să nu asculte de instrucțiunile divine (Isa. 8:19, 20) având *de-a face* cu aceste „duhuri înșelătoare”. Nu acestea sunt duhurile pe care trebuie să le „cercetăm” „dacă sunt de la Dumnezeu”, pentru că Dumnezeu ne-a prevenit deja că ele *nu sunt de la El*, ci sunt „duhuri rele”. La fel am putea folosi cuvintele apostolului ca o scuză pentru a încerca toate felurile de băuturi alcoolice ca să vedem dacă putem găsi una care să nu ne îmbete. Aceste spirite rele, „familiare” pretind că sunt numeroase, o „legiune” care stăpânesc un om: ele nu vor cere mai mult decât ca omul să le „cerceteze” pe toate. O cercetare corectă sau o „încercare” este tocmai ceea ce vor cere ele, și mai devreme sau mai târziu vor reuși să înrobească pe cei mai mulți dintre cei care le încearcă.

În textul care spune: „Preaiubiților, să nu dați

crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu” (1 Ioan 4:1-6), cuvântul duhuri este folosit în sensul învățaturii sau doctrinei și nu are nici o legătură cu ființele spirituale. Acest lucru este arătat de versetele următoare, care declară că noi trebuie să „cercetăm” sau să discernem între „duhul adevărului și duhul rătăcirii”. Și acest lucru poate fi făcut repede, pentru că toate doctrinele false direct sau indirect neagă că „Hristos a murit *pentru păcatele noastre*”, că „Omul Hristos Isus ... *S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți*”.

Desigur că noi nu trebuie să ne așteptăm ca Domnul, sau alții care sunt în armonie cu El, să folosească metodele pe care le folosesc „duhurile înșelătoare” și pe care Dumnezeu în Cuvântul Său le-a condamnat și le-a interzis. A face în felul acesta ar expune poporul lui Dumnezeu la toate „amăgirile celui rău”.

Sora ne-a trimis o reclamă pentru *psihograf* care spune:

„Vrei să cercetezi spiritismul? Vrei să dezvolți calitatea de mediu? Dorești să primești comunicări? Psihograful este un ajutor neprețuit. Mulți care n-au fost conștienți de darul lor de mediu, după câteva ședințe au putut primi mesaje încântătoare. Mulți care au început prin a-l folosi ca pe o jucărie amuzantă, au găsit că inteligența care deține controlul știe mai mult decât ei și s-au convertit la spiritism”.

Astfel se folosește Satan de credința comună tuturor denominațiilor de creștini precum și lumii păgâne, că morții nu sunt morți ci sunt îngeri plutind

în jurul nostru; și ce poate fi mai bine calculat pentru a-i „seduce” decât o asemenea jucărie?

Cu aceeași trimitere poștală au venit exemplare din *The Progressive Thinker*, un organ spiritist de tipul cel mai proeminent. Le-am examinat în vederea unor idei pentru această scriere, și spre surprinderea noastră am aflat că un număr din articolele de fond recunoșteau fără rezerve că marea majoritate a spiritelor care comunică sunt *spirite rele*, care caută să influențeze ființele umane pentru a produce ruina lor, și dacă este posibil să pună stăpânire pe ele pentru a-i înnebuni. Publicația spunea despre comunicări scrise lăsate într-o cameră cu semnătura „Belzebul” și „Diavolul”. Într-o coloană sub titlul „Un studiu critic asupra obsesiei”, era o relatare despre o sărmană femeie care era atât de asaltată de spiritele rele încât a fost trimisă la un ospiciu, și care în cele din urmă a scăpat de chinurile din partea lor, și se dădea declarația ei: „M-am rugat pentru înlăturarea lor”. Întrebată, „Cui te-ai rugat?” răspunsul ei a fost: „Dumnezeului veșnic. Numai El poate răspunde la rugăciune”. Și totuși în altă coloană numele lui Dumnezeu este hulit, sub titlul „Petru și Pavel”, de unde cităm aceste cuvinte: „Moise, despre care deși se spune că era învățat în toată iscusința egipteană, a fost cel mai josnic dintre oameni, pentru că el și-a luat în mod eronat ca Dumnezeu al lui pe Iehova, un spirit al unui egiptean mort dezamăgit, candidat la o funcție lucrativă sau religioasă”.

În același număr (3 aprilie 1897), sub titlul „Gânduri care ilustrează statutul spiritismului și

pericolele care asaltează pe căutătorul sincer”, de Charles Dawbran, avem o notă despre o carte a unui cleric englez intitulată „Marele secret sau taina modernă a spiritismului”. Prezentându-l pe autor, articolul spune:

„Experiențele lui au început odată cu dezvoltarea soției sale ca mediu prin scriere, prin care, din când în când, el primea probe care desfătau inima închinătorului acestui fenomen. De asemenea se pare că el a făcut cunoștință cu aproape fiecare mediu public care fusese cândva mare preot sau preoteasă a ocultismului, pentru vrednicii cetățeni ai Londrei. Și se pare că a fost un oaspete bine primit în casele și la ședințele fiecărui căutător distins sau credincios dezvoltat, din acel oraș în timpul celor patruzeci de ani în care a scris. În cercetările sale el a inclus și hipnotismul, și a avut succes atât ca operator cât și ca subiect. A intrat puțin chiar și în «magia neagră», suficient cel puțin pentru a demonstra temuta-i realitate. Astfel că avem în acest autor un om neobișnuit de calificat să se ocupe în mod inteligent de subiect. Faptul că el este acum și a fost aproape în toți acești ani adept credincios este evident, pentru că relatează întâmplări și dovezi care ar fi convingătoare pentru orice minte inteligentă și fără prejudecată. Dar necazul lui a fost acela al oricărui căutător cu experiență. Nu numai că a fost martor la multe fenomene care puteau fi explicate ca datorându-se puterilor normale și anormale ale muritorilor, dar acolo unde a acționat o «stafie» evidentă, greșelile și uneori o *înșelătorie evidentă*

i-au tulburat sufletul său eclesiastic.

Astfel avem puțin în afară de experiențele amestecate ale unui căutător cu o inteligență medie. Spiritiștii pretind că *un bob de grâu la o baniță de pleavă* este o compensare abundentă pentru truda și necazul multor ani de așteptare a «iubitelor spirite». Și poate pentru unele minți este. Dar pentru altele au existat întotdeauna încercări susținute de a crește recolta de adevăr. Și prin aceasta devin interesante experiențele acestui cleric pentru fiecare iubitor al adevărului din întreaga lume. După cum am văzut, el a avut multe experiențe atât în ședințele publice cât și în cele private, dar drumul său spre progres părea a fi blocat. *A fost la fel de expus la imperfecțiunile obișnuite ale comunicării spirituale după mulți ani de căutare ca și în primele ședințe cu soția sa și cu câțiva prieteni aleși.*

Așa că s-a ridicat întrebarea: «Este posibil progresul?» Și pentru a rezolva aceasta a încercat un experiment care-l inspiră pe cel care scrie acum să atragă atenția asupra cărții acestui om. Pentru că, după cum am văzut, restul a fost ceea ce aproape fiecare poate susține și poate spune «și eu». El a hotărât să caute legături spirituale de la planul cel mai înalt posibil până la cel muritor, astfel încât dacă este adevărată maxima «cei de același fel se atrag», el să poată atrage pe cei mai de sus și respinge pe cei care vin din nevăzut pentru a necăji și a dezorienta pe muritorii osteniți. El a dedicat o casă acestui scop. Nu numai că acolo existau camere pentru a fi folosite de medii și de cercurile de începători sau de

avansați, dar a fost pregătită și o capelă unde chiar el conducea un serviciu religios de două ori pe săptămână, și la încheierea acestui serviciu credincoșii prezenți țineau o ședință specială. Ambianța era foarte solemnă. Atitudinea neserioasă era cu totul absentă. Spiritele promisese rezultate mari. Aceste adunări au continuat uneori timp de mai bine de un an și alteori timp de câteva luni. Dar n-a fost împlinită nici o promisiune. Rugăciunile către Dumnezeu pentru lumină și adevăr s-au dovedit a nu fi mai eficiente decât veșnicul «Mai aproape, Doamne, către Tine» de la obișnuita ședință publică, cu mulțimea ei amestecată.

Așa că bietul nostru cleric are singurul lui bob de grâu după patruzeci de ani de încercare sinceră de a produce cel puțin o halbă. El se ține de acel atom de adevăr cu tot sufletul lui, dar serioasa lui încercare de a progresa s-a dovedit o nereușită de o viață, deși aparent toate condițiile erau favorabile pentru succes. Deoarece aceasta este experiența a mii de oameni odată zeloși, care au devenit adepți «tăcuți» din aceeași cauză, am putea foarte bine întreba: Este spiritismul modern fixat și stabilit asemenea sistemelor teologice din trecut și din prezent? Nu este nici o speranță de a rezolva problemele lui, învingând barierele lui și ajungând la o maturitate mai mare de această parte a liniei vieții? Trebuie căutătorul onest și convins să se descurajeze imediat, aproape în mod normal?”

Pretenția spiritiștilor că spiritele *bune* comunică cu oamenii buni, iar spiritele *rele* cu oamenii răi își

dovedește astfel netemeinicia. Ar putea fi adusă oare o mărturie mai tare ca dovadă că *toate comunicările cu spiritele* sunt de la spirite rele și sunt cu totul nevrednice de încredere? Scriitorul, mai departe în același ziar spiritist, dă următoarea relatare despre experiențele unui „adept” pentru care el garantează:

„Timp de douăzeci de ani el fusese credincios convingerilor sale, străduindu-se să reducă orice crez la o bază de fapte concrete. Sensibilitatea lui permitea o abordare spirituală, și uneori cerurile păreau că se deschid ca să verse binecuvântări peste sufletul său. Dar dușmanii veneau la fel de repede ca prietenii ori de câte ori ușa era întredeschisă, astfel încât, în cea mai mare parte, siguranța l-a obligat să evite experiența personală a întoarcerii spiritului. Minte activă oferă un sprijin insuficient pentru orice spirit, astfel că el a acceptat o funcție publică și a trudit cu zel pentru bunăstarea publică. Dar din când în când experiențele reapăreau și părea că bătălia trebuia dusă tot mereu. El n-a reușit să găsească o cauză directă care să justifice prezența dușmanilor săi. Dar se părea că ei aveau anumite puncte de întâlnire. De exemplu, rareori putea să viziteze o bibliotecă publică pentru a alege o carte când nu era urmărit și săcâit ore întregi de ființe «invizibile», care căutau să-l stăpânească. Este adevărat, fiecare bătălie, când era câștigată, era de obicei urmată de o reuniune scurtă și fericită cu îngerii prieteni, dar simțul pericolului l-a făcut cu atât mai sârguincios să închidă ușa oricărei întoarceri a spiritelor. Metoda lui de a respinge influența a fost de a-și fixa hotărât mintea

asupra unei probleme de interes din afacerile lui zilnice. Și aceasta s-a dovedit mai devreme sau mai târziu a avea succes de fiecare dată. Orice încercare de a primi ajutor din partea spirituală a vieții părea numai să dea mai multă putere dușmanului”.

Acest om evident a progresat în spiritism așa încât a devenit un „mediu clarauzitor”. Presupusele spirite bune sau „prietenii îngeri” care îl vizitau uneori nu erau decât aceleași spirite rele denumite de scriitor „dușmani”; dar ele s-au transformat pentru mintea sa prin aceea că au luat o atitudine opusă când au văzut că se desprindea de influența lor, pentru a-l împiedica să le abandoneze cu totul și în speranța că în scurt timp vor obține o astfel de influență asupra lui încât îi va fi imposibil să scape.

Din același ziar, sub titlul „Întâmplări cu sfaturi bune”, după ce dă două cazuri de alienare mintală accentuată, rezultatul direct al „controlului spiritelor”, găsim următorul sfat:

„Lecția pe care o voi scoate este următoarea: Nu stați niciodată singuri dacă există și cea mai mică probabilitate ca vreun control din afară să vă biruie judecata. Chiar dacă intențiile lui ar putea fi bune, ca și în cazul domnului B., totuși experiența lui este insuficientă în ceea ce privește folosirea mediilor și acțiunile acestui control pot deveni foarte nechibzuite. Nu permiteți niciodată unui control să vă determine să faceți ceea ce judecata voastră nu poate aproba, indiferent sub ce promisiune. Numai controlul cu intenții rele poate recurge la astfel de măsuri.

Aceste cazuri ne duc cu gândul la faptul că fără îndoială sunt încă mulți alții în ospicii, care sunt pur și simplu victime ale posesiunii. Aș putea cita încă un caz, în care unei femei tinere, în timpul primei ei perioade de privare de libertate, i s-a dat cloroform și un alt tratament care i-a slăbit organismul în așa măsură încât un spirit degradat a pus stăpânire pe organismul ei, și limbajul pe care acest spirit a făcut-o pe fata care înainte era morală să-l folosească a fost deplorabil. În aceste condiții ea a fost încredințată ospiciului unde se află în prezent, și după ultimele rapoarte, uneori este în stare să-și controleze corpul, și desigur că în acele perioade ea este socotită «rațională» de către autorități.

Toți spiritiștii să se asigure să prevină persoanele care încep investigarea singure să fie foarte atente — și să facă o practică regulată din a raporta, pentru ca aceia cu experiență să știe ce se întâmplă și să dea sfaturi în consecință. Mai mult, să ne obișnuim să examinăm toate cazurile de așa-zisă «alienare mentală» înainte de a fi trimise la ospiciu; poate este un caz asemenea celui amintit”.

Spiritismul este cu adevărat o „putere mincinoasă” o „energie de la Satan”, când cu toate aceste dovezi în fața lor oamenii se întorc la el tot mereu, chiar și după ce au fost prejudiciați — așa cum se întorc fluturii de vară noaptea după ce odată au fost pârlți de strălucirea ucigătoare care-i fascinează. Este un întuneric dens astăzi în lume în privința adevărului divin; și oamenii cugetători, când se trezesc din amorțeala care le-a ținut insensibile

atâta timp facultățile de gândire în ceea ce privește religia, strigă după „Lumină, mai multă Lumină”; și dacă nu primesc adevărata lumină a cunoștinței lui Dumnezeu (care strălucește doar pentru credinciosul în răscumpărare onest și consacrat), ei sunt *gata* pentru luminile false cu care „dumnezeul veacului acesta”, Satan, caută să-i prindă în cursă pe toți — Critica Radicală altfel numită Agnosticism, sau Spiritismul, sau Știința Creștină sau Teosofia. Acestea, dacă ar fi posibil, ar înșela chiar și pe cei aleși, și sunt bine reprezentate ca slujitori ai lui Satan transformați să pară îngeri de lumină.

O altă foaie populară spiritistă este *Philosophical Journal*. Aceasta îndeamnă în mod continuu să fie încercată evanghelia lui, a spiritismului, și declară că acesta este singurul lucru de care are nevoie lumea; dar totuși admite și înșelătoriile practicate de „spirite” prin medii. Se admite că atunci când sunt descoperite ca „spirite rele”, „spirite mincinoase”, prin denaturare, înșelare, sugestii sau fapte rele, stârnind victima la rezistență sau la eliberare prin rugăciune, în mod evident *aceleași spirite* se întorc ca *moralști*, cu dojană, cu declarații de simpatie și cu promisiuni de ajutor în împotrivirea la spiritele rele etc., numai pentru a folosi prima ocazie de slăbiciune sau ispită ca să zdrobească orice rezistență a voinței și să obțină o posesie completă — obsesie. În sprijinul acesteia extragem o declarație din numărul din 22 aprilie 1897, semnată de A. N. Waterman, una din luminile spiritiste de frunte. Sub titlul „Adevărata paternitate a comunicărilor

spirituale”, el spune:

„Mi se pare imposibil ca în această viață să putem ști de la cine este comunicarea spirituală din cealaltă lume. Putem avea dovada, cum este aceea pe care o avem cu privire la autorul unei telegrame, dar nu mai mult”.

Oamenii cu o «minte sănătoasă» și-ar pune în joc tot ce este al lor, ar risca ei o alienare mintală care conform relatărilor lor este cu mult mai rea ca tortură decât demența obișnuită, și și-ar petrece ei viața încercând să-i facă și pe alți oameni să riște în mod asemănător tot ce au, când pentru toate acestea nu au mai multe *dovezi* decât ar fi o telegramă? Ar proceda ei astfel când experiențele amare a patruzeci de ani de încercare le-ar spune că cele veritabile sunt cel mult numai ca «*un bob de grâu într-o baniță*», după cum ne-a spus unul dintre ei?

Nu, nu; numai oamenii teribil de înșelați ar urma astfel de cale. Evident că după cum Spiritul sfânt produce în oameni „spiritul minții sănătoase” (2 Timotei 1:7; Proverbe 2:6, 7), tot așa, pe de altă parte, spiritul diavolilor produce spiritul unei *minți nesănătoase*”.

Altă scrisoare primită recent din Florida, de la un frate în Cristos, cititor al *Turnului*, bine educat în cunoașterea câtorva limbi, ne informează cu privire la câteva experiențe ciudate pe care le-a avut recent cu aceste „spirite înșelătoare”. El a *ajuns să fie conștient de prezența* ființelor spirituale invizibile, și ele păreau să manifeste un interes curios față de munca sa: traducea STUDIILE ÎN SCRIPTURI într-o limbă străină.

Bine informat pe linia scripturală prezentată anterior în legătură cu aceste „spirite înșelătoare” și cine sunt acestea, el a uitat totuși, sau a neglijat să acorde atenție instrucțiunilor divine — că omenirea nu trebuie să întrețină *nici o comunicare* cu aceste „duhuri înșelătoare” și să „nu ia deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului”. *Neglijarea* acestei instrucțiuni i-a cauzat necazuri serioase; și dacă nu era intervenția milei divine, ca răspuns la rugăciunile lui și ale noastre, putea să facă din el o epavă — suflet și trup.

A fost ispășit la *discuții* dintr-un amestec de curiozitate și dorință binevoitoare de a le face bine, predicându-le evanghelia glorioasă a iubirii și milei divine care acționează prin Cristos pentru toată omenirea, precum și speranța finală a unei judecăți (încercări probatorii) pentru îngerii decăzuți, declarată în Scripturi (1 Corinteni 6:3). La început ei au acordat mare atenție și păreau să aibă un interes profund și reverențios față de acest mesaj; dar după puțină vreme au devenit foarte „familiari”, intervenind cu întrebări și observații oricând și oriunde, contrazicându-se cu el și unii cu alții într-un mod și pe teme departe de a fi edificatoare, așa că el a protestat: în final le-a cerut să plece, dar fiindcă i-au câștigat „urechea interioară” (fiindcă au făcut din el ceea ce spirițiștii numesc „mediu clarauzitor”), ei n-au fost dispuși să plece și numai prin rugăciune stăruitoare a fost în final eliberat. El trebuia să fi fost în gardă împotriva influențelor înșelătoare ale lor; trebuia să-și fi amintit că oricare

ar fi mesajul harului pe care Domnul îl are *totuși* pentru acești îngeri decăzuți, El *nu l-a trimis încă*, și că nimeni nu este autorizat să vorbească în numele Domnului fără împuternicire. „Cum vor predica dacă n-au fost trimiși?” Mesajul mântuirii este până acum numai pentru omenire; și chiar și aici el este limitat, pentru că deși toți trebuie să fie sfătuiți să se căiască de păcat și să se reformeze, totuși evanghelia mântuirii este restrânsă numai la „credincioșii” *care se căiesc* — la cei blânzi de pe pământ.

PREVENIRI DIN PARTEA UNUI SPIRITIST ȘI SWEDENBORGIAN

Joseph Hartman a publicat o carte de 378 de pagini în care relatează experiențele sale ca mediu spiritist (condus de învățăturile lui Swedenborg), degradarea lui până aproape de pierderea rațiunii prin obsesie spiritistă și recuperarea sa finală din capcana în care era voința sa; dar ciudat lucru, el crede încă cu fermitate în swedenborgianism și în spiritism, deși, asemenea altora, el previne pe fiecare să fie în gardă împotriva uneltirilor lor rele. Bietul om înșelat, el crede că acestea sunt spirite bune.

Domnul Hartman a venit în contact cu „planșeta”, un dispozitiv din lemn care ține un creion și care se mișcă ușor sub mâna anumitor medii sau anumitor „sensibili”, chiar și copii, scriind răspunsuri la întrebările care i se pun; și el fusese la câteva ședințe cu manifestări de mișcare și batere în masă, și a fost convins că acestea nu erau înșelări, ci operațiuni ale spiritelor invizibile, inteligente. El a devenit *în mod*

activ interesat în timp ce se străduia să convingă de autenticitatea acestor manifestări pe unii *prieteni de-ai săi care se îndoiau*. Apoi a încercat în familia sa și a constatat faptul că fiul lui era mediu care desena și scria. Apoi a fost curios să cerceteze fenomenul *materializării* spiritelor. Cam în același timp a murit fiica sa „Dolly” și l-au interesat foarte mult aparițiile sau materializările care pretindeau a fi „Dolly”. Totuși era neîncredător, și după cum declară chiar el, „l-a lăsat la o parte sub suspiciunea că era o înșelare”. Dar după cinci ani de experiență el spune: „Orice îndoieli aș fi putut nutri în privința acestui fenomen, sunt în mod clar de părerea că *materializările oneste* au loc acum în mod frecvent. Cine sunt formele sau de unde vin, este o întrebare care se pune în discuție”. Tocmai am văzut că dacă manifestările sunt „oneste” în ceea ce privește mediul, ele sunt înșelări în ceea ce privește persoanele reprezentate — simulări ale morților, de către îngerii decăzuți.

Mai târziu probele de mișcare și bătăile în masă, desenarea și scrierea au fost reluate în casa domnului Hartman, doi dintre copiii săi devenind medii experte și în final chiar el devenind mediu prin scriere, spre propria sa surpriză și fără să aștepte sau să solicite acest lucru. Acum el putea susține și susținea conversații frecvente cu presupusa lui fiică „Dolly”, dar de fapt cu demonii care o personificau și cu alții care l-au făcut să miroase miresme plăcute etc. Ca o constatare ulterioară, el a devenit mediu vorbitor, și „sub control” vorbea și acționa fără voința

sau intenția sa; dar cu deplină putere de a refuza să fie mediu pentru acele „spirite” pe care dorea să le refuze, din cauza grosolăniei sau nerușinării lor anterioare. Apoi i-a fost acordată „urechea interioră”, „clarauzirea”, sau capacitatea de a auzi sunete pe care alții nu le auzeau, și astfel să converseze cu „spiritele” fără vreun mijloc exterior, cum ar fi scrierea, baterea etc.

Despre „prietenii săi spirite” el spune: „Ei mi-au spus că cercul lor de control era constituit din «douăsprezece daruri sau virtuți spirituale» care alcătuiau o «ceată» cu o putere foarte mare; și sub îndrumarea lor, ziceau ei, voi deveni unul dintre cele mai mari medii cunoscute vreodată. M-am revoltat — n-aveam nici cea mai mică ambiție după faimă de acest fel. Ei au fost cu atât mai hotărâți”.

Așa a fost atras d-nul Hartman, împotriva voinței lui, tot mai mult sub „controlul” spiritelor rele care în final l-au obsadat. Următoarea experiență a fost cu o „voce” clarauzitoare deosebită care se prezenta a fi Domnul și care a pus stăpânire completă pe el, conducându-i fiecare acțiune. Aceasta i-a înfățișat toate greșelile și slăbiciunile în cele mai întunecate nuanțe și s-a străduit să-i distrugă orice speranță. I s-a spus să se roage, și când a încercat să se roage i s-au dat sugestii atât de contradictorii în privința cuvintelor încât i-a fost imposibil. El a ajuns repede în cursa „spiritelor rele”, „posedat” și stăpânit prin „mesmerism spiritual”, după cum îl numește el.

Dar în final a scăpat de robia lor; voința odată puternică s-a reafirmat și a scris relatarea pentru a

împiedica pe alții să fie prinși în mod asemănător în capcană. Dar el nu înțelege chestiunea, în ciuda remarcabilelor sale experiențe. Experiențele lui dovediseră că toate „spiritele” cu care a venit în contact erau „rele”, mincinoase, profanatoare și majoritatea vulgare și dezgustător de obscene. Totuși, crezând că acestea sunt spirite ale bărbaților și femeilor morți, el a presupus că întâlnește o ceată numai din cei răi, și că existau și alte cete de spirite bune, adevărate și pure, ale oamenilor buni. Dacă ar fi cunoscut mărturia Domnului asupra acestui subiect, ar fi privit întreaga chestiune în altă lumină.

După ce și-a câștigat autocontrolul *voinței*, a fost încă vizitat de aceste spirite rele al căror caracter îl cunoștea acum pe deplin; și ele au încercat în mod repetat să aducă puterea voinței lui iarăși sub „control”, dar el nu le-a dat nici o putere. Le-a dat însă libertatea să-i folosească mâna ca să scrie comunicări, și ca răspuns la întrebările lui cum sau de ce au abuzat de încrederea lui, l-au mințit, au fost obscene și au căutat să-l lege și să-l rănească, au răspuns că prin constituție erau completamente rele și că erau „diavoli” — apoi contrazicând aceasta și declarând că erau spirite ale ființelor umane moarte. Dar pentru a-l întări în swedenborgianism i-au spus că nu existau swedenborgieni printre ei. Și evident că Hartman a crezut în aceste „spirite mincinoase” mărturisite, pentru că el își încheie cartea citând dovezi cum că Swedenborg a trecut prin experiențe de *obsesie* cumva asemănătoare cu ale sale. El citează din Jurnalul lui Swedenborg, 2957-2996, după cum

urmează:

„Adesea când cineva vorbea cu mine, spiritele vorbeau prin mine. ... Aceasta s-a întâmplat de multe ori; de exemplu azi de două ori. Nu pot să număr de câte ori, pentru că sunt așa de multe. ... Mai mult, ele *au răs* prin mine și *au făcut multe lucruri*. ... Ele introduc aceste lucruri în gândurile mele și în timp ce sunt inconștient *îmi conduc mâna să scriu astfel*”.

Hartman mai spune despre Swedenborg:

„Este o chestiune de istorie că dușmanii lui Swedenborg, neînțelegând *ispitele interioare* sau *controlul spiritelor*, au spus că este nebun și că a făcut câteva lucruri absurde și nesăbuite în timp ce locuia în Londra. ... El era sub controlul spiritelor care acționau prin corpul său, vorbind prin el și mișcându-i corpul ca și cum ar fi fost al lor. ... O parte din această perioadă de tranziție el a fost fără îndoială controlat de spirite rele. El spune că «tremura și că era scuturat din cap până în picioare, și a fost aruncat din pat cu fața în jos». ... «Eram în ispită», spune el, «m-au invadat gânduri pe care nu le-am putut controla ... și li s-a dat libertate deplină. ... În timp ce aveam cele mai condamnabile gânduri, cele mai rele care puteau fi, Isus Cristos a fost prezentat în fața vederii mele interioare»”.

Domnul Hartman comentează: „Noi credem că acesta a fost un spirit rău care pretindea că era Cristos, după cum în cazul nostru spiritul a pretins a fi Dumnezeu”.

Nouă ni se pare clar că Swedenborg a fost un mediu spiritist și un mijloc avansat pentru

promulgarea și instalarea „doctrinei diavolilor” în privința „celor șapte ceruri și șapte iaduri” etc., etc., până la dezgust. Totuși d-nul Hartman își încheie cartea cu un elogiu adus lui Swedenborg, care, deși recunoscut a fi uneori posedat de diavoli, credea că uneori era posedat și controlat de spirite bune; în timp ce experiența lui Hartman a confirmat Scripturile, că *toate* aceste spirite sunt „rele”, „înșelătoare”, „mincinoase”.

MULȚI SUNT POSEDAȚI DE DEMONI ASTĂZI

Într-o broșură intitulată „Natura alienării mintale; cauzele și tratamentul ei”, de J. D. Rhymus, autorul arată că în multe cazuri alienarea mintală este numai o posesie demonică sau „obsesie”. El spune:

„În *propriul meu caz* știu că creierul nu era bolnav deloc; întreaga mea dispoziție părea să fie intensificată de emoții contradictorii care vuiau în pieptul meu. Eram complet învăluit și invadat de gânduri, sau cu alte cuvinte gândul îmi venea ca ceva ce mă izbea, căutând să se exprime prin mine, fără a fi format sau generat prin acțiunea creierului meu, deși complet conștient la timpul acela, cum sunt acum, că aveam în mine o putere care nu era voința mea sau puterea creierului meu cum s-ar zice — totuși era așa de combinată și manifestată prin puterile mele de acțiune, încât simțeam o mare epuizare a forței nervoase și o extenuare mintală când aceste stări scădeau”.

După ce își relatează cazul și eliberarea lui din sclavia spiritelor rele, pe care el le presupunea a fi

spiritele oamenilor răi morți (se pare că și el a fost un urmaș al lui Swedenborg), citează o scrisoare de la un medic din Filadelfia, datată 12 noiembrie 1884, după cum urmează:

„Domnișoara la care te referi în scrisoarea ta este o anumită domnișoară S _____ care a fost odată pacienta mea și foarte intimă cu familia mea. Tatăl ei a fost căpitan de vas și s-a pierdut pe mare, nimeni nu știe când și unde. Dorința ei de a afla ceva despre soarta lui a făcut-o să apeleze la un mediu spiritist. Ea a fost descoperită a fi un mediu foarte «sensibil» și remarcabil. Ea n-a făcut nimic pentru a încuraja apropierea spiritelor, dar ele au venit cu toate acestea. I-au chinuit viața mult timp — cât de mult nu-mi amintesc. O făceau adesea să se dea jos din pat noaptea și să facă tot felul de caraghioslăcuri grotești. În final le-a îndepărtat repetând Rugăciunea Domnului la fiecare tentativă a lor. Al tău prieten sincer, _____”.

Același scriitor spune:

„Judecătorul Edmonds din New York [un spiritist renumit și un mediu clarvăzător și clarauzitor — acum decedat], și-a exprimat recent părerea că mulți așa-numiți lunatici din ospicii sunt numai sub influența spiritelor. Judecătorul a spus: «Am fost folosit la tratarea a cincisprezece cazuri de alienare mintală sau mai degrabă *de obsesie*. Aceasta am spus-o la Academia de Științe din New York».

Judecătorului i-au fost trimiși de către niște preoți catolici, după o încercare minuțioasă cu «rugăciuni și apă sfințită», membri de-ai lor care erau

medii, când erau rău tulburați, pentru a fi demagnetizați și eliberați din strânsoarea spiritelor obsesive”.

REVIGORAREA SPIRITISMULUI

Puțini sunt conștienți în ce măsură este activ spiritismul acum; cum se revigorează treptat. Iată o relatare a vizitei Dr. Peebles din Melbourne, Australia, din acest an, 1897. El scrie pentru *The Philadelphia Journal* după cum urmează:

„Deși venisem pentru odihnă, am fost imediat solicitat în serviciu activ și am ținut prelegeri în fiecare duminică seara, fie în sala Masonică (care are 1.300 de locuri), fie la Lyceum (700 de locuri), ambele fiind pline câteodată până la refuz. Am vorbit de asemenea în bisericile Unitariană și Swedenborgiană, și în biserica Australiană (presbiteriană), despre vegetarianism și alte subiecte reformatoare.

Câteva medii spun că vor veni în Australia. Înainte de a pleca, permiteți-mi să vă spun că presa din Melbourne spune că sunt deja 500 de medii în oraș și în suburbii, în timp ce alții spun că sunt 200, dar nu văd pe nici unul care să se compare cu doamna Freitag și cu alții. Nu pot, în mod conștient, să încurajez mediile să vină în Australia, decât dacă sunt în mod absolut *medii cu probe de primă clasă*. Pentru aceasta vociferează poporul — probe, probe, probe. Vechii spiritiști pleșuvi, care au avut probe în anii trecuți, vreau să le reînnoiască, și astfel caută probe în loc să treacă pe un plan mai înalt de armonie, frumusețe și adevăr spiritual, devenind propriile lor medii”.

Da; probele, bătăile, scrisul, mișcarea mesei și chiar probele de materializare sunt numai începuturile spiritismului, și nu scopurile dorite, căutate de spirite. Scopul căutat este *posedarea*, „obsesia”; și cei care prin autocontrol puternic rezistă în mod constant controlului absolut al spiritelor sunt folosiți ca „medii cu probe”, pentru a-i prinde pe alții și a-i îndemna pe alții, ca și în cazurile de mai sus, să treacă „pe un plan mai înalt de armonie” cu spiritele înșelătoare, amăgitoare, înrobitoare și demonizante.

Un ziar englezesc numit *Black and White* dă o relatare detaliată și ilustrată a aparițiilor recente din orașul Tilly-sur-Seulles, Normandia, Franța. El spune că aparițiile sunt ale Fecioarei Maria și au continuat timp de câteva luni și sunt pe deplin confirmate. El continuă:

„Aparițiile, care arareori sau niciodată nu seamănă una cu alta chiar și pentru aceiași *văzători*, întotdeauna fie se ridică de la pământ, ca și în cazul celor ale vrăjitoarei din Endor, sau apar treptat, puțin câte puțin, întâi un picior, apoi o mână, și așa mai departe, la o mică înălțime. Totul este o prezentare foarte bizară.

Câmpul de ovăz călcat în picioare, ulmii jupuiți de ramuri de către vânătorii de relicve, gardul viu rupt, protejat de sârmă ghimpată și decorat cu statui, chipuri, rozarii, ghivece de flori și lumânări votive, rămân ca să atesteze o credință în supranatural nu mai puțin puternică decât a fost în timpurile medievale”.

Black and White, după ce citează din *Croix du Calvados* (organul de presă oficial al episcopului

Romano-Catolic al diocezei), că, „Deși nu se poate îndoii de *faptul* aparițiilor, este înclinat tot mai mult să le atribuie *intervenției diavolești*”, adaugă:

„Dacă este ceva calculat, acesta este calculat ca să le facă de un interes și mai mare în ochii lumii care, la sfârșitul secolului al 19-lea, se arată în mod special gata să se bălăcească în satanism, în ghicirea în cristal, în astrologie, teosofie, spiritism și magie, atât neagră cât și albă. Punctele principale în favoarea acestei decizii clericale par să fie că unul pe nume Vintras, care locuia într-o moară veche, care mai există pe malurile Seulles-ului, mai jos de vechiul sat Tilly, a profetizat aceste apariții în jurul anului 1830. Vintras a fost condamnat ca vrăjitor și încarcerat la Caen la cererea Papei Grigore al XVI-lea. El a pretins că a fost «inspirat» de Arhanghelul Mihail. Destul de curios, un alt «profet», pretinzând a fi inspirat de un alt Arhanghel, adică de Gabriel — și anume d-ra Cuedon, care a făcut senzație în ultimul timp la Paris și pe care un anume abate o declară a fi «posedată» mai degrabă decât «inspirată», a profetizat aceleași apariții la Tilly cu două săptămâni înainte ca ele să înceapă”.

Deviza lui Satan pare a fi, orice pentru a înșela și a dezorienta omenirea și a împiedica să ajungă la ei adevărul acum potrivit pentru ei. Dintr-un ziar spiritist englezesc, *The Light*, cităm o declarație recentă de la o ședință, după cum urmează:

„La o ședință care a fost ținută într-o seară la invitația unei mame care tocmai își pierduse un fiu iubit, printre alte fenomene a fost văzută o lumină

deosebită. Era în forma unui frumos glob strălucitor, al cărui centru era o strălucire albastră de mare intensitate. Părea a fi la o distanță nemăsurată, peretele camerei neoferind nici o piedică pentru cei care-l priveau, și a rămas acolo cam o jumătate de oră, apoi s-a pierdut treptat din vedere.

Toți cei prezenți au fost cuprinși de un sentiment de *adâncă reverență și venerație*. Controlul [adică, spiritul care stăpânea mediul] a explicat că aceasta a fost într-adevăr Lumina lui Cristos, care, spre dovedirea credinței care este acum foarte general susținută de creștinii din fiecare denominație, se apropie treptat de Pământ; și în împlinirea cuvintelor Sale, spuse cu două mii de ani în urmă, El vine să-Și stabilească Împărăția, domnia iubirii și fraternității universale printre noi.

Controlul a mai spus: «Scrie astfel editorului publicației *The Light*, spune-i că lumina vine la toți oamenii. Ea devine mai strălucitoare zi de zi. Aceasta este Lumina care trebuie să lumineze pe toți oamenii care vin în lume. Iubirea este întrupată în ea. Adevărul o aduce. Înțelepciunea o învață. Credința o dezvăluie. Speranța o nutrește. Justiția o râvnește. Gloria o însoțește. Pacea o cere. Puterea o așteaptă. Această lumină remarcabilă este însoțită de oștiri de îngeri; de locuitori din sferile Celui Binecuvântat; de cuceritori puternici; de cei ale căror păcate, fiind ca stacojiul, acum strălucesc tare în această Lumină. Bine desăvârșit, om desăvârșit, lumină desăvârșită.»

Îngeri minunați au înconjurat mediul. Lumina a apărut în spatele ei; dar ei i-a făcut plăcere să știe

că cea mai mare slavă a strălucit atunci când a vorbit de puterea lui Cristos. Deși n-a văzut cea mai mare slavă a Luminii, ea a văzut-o departe, departe, având o strălucire de stea”.

Întocmai cum la prima venire a lui Isus spiritele rele L-au recunoscut, spunând: „Te știi cine ești”. „Ce avem noi cu Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu?”, și după cum au mărturisit despre apostoli: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii”, *la fel astăzi, după cum am văzut*, unii din ei vor mărturisi ocazional pentru adevăr, vor recomanda Studiile în Scripturi etc.; dar toți oamenii vor fi în siguranță dacă vor presupune că toate acestea sunt cu un scop: ca o „momeală” pentru cei care sunt interesați sau caută lumina în aceste moduri, pentru a-i conduce în cele din urmă într-un întuneric dens. Să ne amintim tot timpul că aceste înșelări vor deveni atât de îndrăznețe și se pare că vor fi susținute de adevărul avansat, încât să „înșele, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși”. Matei 24:24-26.

În aceste împrejurări există doar o singură cale sigură. Nu trebuie să stați nemișcați cu ochii închiși, copleșiți de panică: aceasta va fi imposibil, foarte curând. Trebuie să-L acceptați pe deplin pe Isus Cristos *răscumpărătorul* rasei ca Mântuitorul și Învățătorul vostru, și să fiți stăpâniți numai de spiritul Său al adevărului exprimat omului prin Cuvântul Său — Biblia. Dacă veți face astfel veți fi *păziți* prin puterea lui Dumnezeu de toate capcanele celui rău; căci Evanghelia „*este puterea lui*

Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (și se supune).

Putem judeca la ce mare pericol se expun oamenii din creștinătate când ne amintim că aproape toți se ostenesc sub înșelarea lui Satan, prima dată enunțată către mama Eva în Eden — spre înșelarea și căderea ei. El a spus atunci: „Hotărât că nu veți *muri*”. De atunci înapoi el și-a menținut poziția și majoritatea din poporul lui Dumnezeu crede afirmația lui Satan și nu crede Cuvântul Domnului — susținând că de fapt nimeni nu moare, ci atunci când aparent are loc *moartea*, persoana este astfel făcută „*mai vie ca oricând*”. Crezând că nimeni nu este de fapt *mort*, nu ne putem mira că creștinătatea respinge total doctrina Bibliei, că singura speranță pentru o viață viitoare stă în promisiunea lui Dumnezeu a unei „*învieri a MORȚILOR*”, și o face absurdă pretinzând că este numai o înviere a *corpului* care a murit — despre care apostolul declară că *nu va fi înviat niciodată* — ci că este înlocuit cu un corp nou atunci când *sufletul, ființa* este înviată. 1 Corinteni 15:12-18 și 36-38.

Ca dovadă a pericolelor din această direcție observăm faptul că într-un număr foarte recent al publicației „*Ram's Horn*”, un ziar ortodox radical din Chicago, a fost publicată pe copertă la exterior o gravură colorată reprezentând o mamă creștină cu mâinile împreunate, rugându-se lângă un mic mormânt decorat cu flori, în timp ce chiar înaintea ei era arătat conturul ca o umbră al copilului ei apropiindu-se de ea. Editorul *lui Ram's Horn* și cititorii lui, la fel ca toți ceilalți creștini nominali care neglijează învățăturile Cuvântului lui

Dumnezeu asupra acestui subiect, *sunt chiar pregătiți* pentru ca înșelările lui Satan să-i prindă în cursă.

Observați de asemenea următoarele, extrase din numărul din 2 ianuarie 1897 al publicației *The Philosophical Journal* (spiritist). Sub titlul „*Gândire Progresivă*”, redactorul citează din discursul Rev. T. DeWitt Talmage din 6 decembrie 1896, după cum urmează:

„Chiar și Talmage a progresat de la vechea credință și acum crede în întoarcerea spiritului în această lume a noastră după moarte. În 6 decembrie el a ținut o predică la Washington despre «Lumea Cerească», arătând slujirea «celor plecați» în acea stare de existență. Ca răspuns la întrebarea: „Ce fac cei plecați acum?” el a spus: «La întrebarea aceasta este mai ușor de răspuns decât ați putea presupune», și adaugă:

«Mâna lor și-a uitat îndemânarea, dar *spiritul* are aptitudini tot atât de superioare celor cinci degete, după cum supranaturalul este superior umanului. Motivul pentru care Dumnezeu le-a luat ochiul și mâna și creierul a fost pentru a le da ceva mai flexibil, mai ușor de mânuit, mai îndemânatic, mai spornic.

Dr. Talmage spune că spiritele, eliberate din corpul material, sunt «mai flexibile, mai îndemânatic», și «sunt tot la vechile lor ocupații», dar cu aptitudini foarte mult îmbunătățite. El argumentează acestea astfel:

«Vă puteți imagina că acea afluență de aptitudini a dispărut și s-a sfârșit la moarte? Cum să fie așa, când ei se pot aștepta la mai mult și când au o apreciere mai profundă a frumosului, și stau chiar

în mijlocul războaielor unde se ȧes apusurile, curcubeele și diminețile de primăvară.

Sunteți atât de mărginiți încât să presupuneți că deorece pictorul își lasă șevaletul, iar sculptorul dalta și gravorul cuțitul, de aceea acel gust pe care și l-au extins sau l-au intensificat timp de patruzeci sau cincizeci de ani este șters complet?

Acești artiști, sau prieteni ai artei, au lucrat pe Pământ cu material brut, cu un creier imperfect și cu o mână slabă. Acum ei și-au dus arta în libertăți mai mari și în perimetre mai largi.

Ei sunt încă la vechile lor ocupații, dar fără oboseală, fără limitări, fără piedicile atelierului terestru».

Ca răspuns la întrebarea cu ce se ocupă medicii de când au trecut «dincolo», el spune că «sunt ocupați în vechea lor profesie», și adaugă:

«Nu există nici o boală în cer, dar multă boală *pe Pământ*, multe răni în diferitele părți ale domeniului lui Dumnezeu care să fie vindecate și îngrijite. Acele *suflete* glorioase *coboară*, nu în cabrioleta înceată a doctorului, ci cu viteza fulgerului.

Nu puteți înțelege de ce acel pacient s-a făcut bine după ce toți doctorii pricepuți au spus că trebuie să moară. Poate că l-a atins Abercrombie. Nu m-aș mira dacă s-ar fi întors să-i vadă pe unii din vechii săi pacienți. Cei care s-au bucurat să vindece bolile și vaiurile de pe Pământ, plecați la cer *au revenit* ca remedii bune».

Apoi el propune altă întrebare: Ce fac acum toți cei plecați — care în viața pământească au fost «ocupați și și-au găsit bucuria principală în a face

bine». El răspunde: Ei «își continuă munca».

«John Howard vizitează închisori; femeile moarte din nordul și sudul câmpurilor de luptă caută încă peste tot răniți; George Peabody încă îi veghează pe cei săraci; Thomas Clarkson încă are grijă de cei înrobiți — toți cei care au făcut bine pe Pământ sunt mai ocupați de când au murit decât înainte. Piatra funerară nu este sfârșitul, ci punctul de plecare».

După aceea el conchide cu acest limbaj foarte categoric:

«Am ținut această predică pentru a vă arăta că prietenii voștri morți sunt mai vii ca oricând; pentru a vă face să tânjiți după cer; pentru a vă da o vedere largită a gloriilor care vor fi descoperite».

Fără nici cea mai mică îndoială deci, Dr. DeWitt Talmage este spiritist. El nu pretinde acest nume, dar învață marile doctrine ale filosofiei noastre și admite fenomenele logice ale întoarcerii spiritului pentru a vizita pe muritori — medicii spirite pentru a-i *atinge* pe cei care au fost abandonați să moară de către medicii muritori, și să-i vindece — să-i viziteze pe cei din închisori pentru a le alina suferința — să-i vegheze pe cei săraci — să aibă grijă de cei înrobiți — și în această lucrare să fie «mai activi de la moarte încoace decât înainte!»

Dacă «cei plecați sunt mai vii decât au fost vreodată» — după cum afirmă Dr. Talmage în remarcile sale de încheiere — atunci este evident că el n-a greșit când a spus că «piatra funerară nu este finalul, ci punctul de plecare» — «ușa» spre viața pe un plan mai înalt, intrarea în starea activității fără

sfârșit, a marilor posibilități și a înaintării veșnice.

Dacă Dr. Talmage s-a gândit mai mult la aceste mari adevăruri decât la poziția sa clericală, atunci ar trebui să se declare deschis ca spiritist.

În toate bisericile se infiltrează repede filosofia spiritistă, și curând ele trebuie fie să adauge la crezul lor fundamental aceste mari și însuflețitoare adevăruri, fie să se afunde în uitare în secolul al 20-lea, când ciclul evoluției va fi complet încheiat”.

Cine poate contesta logica redactorului spiritist când susține că Dr. Talmage este un spiritist care se abține de la recunoașterea completă a identității sale? Cine se poate îndoii că sutele de mii care au citit acel discurs în numeroasele ziare care publică în mod regulat discursurile Dr. Talmage, au acceptat fiecare punct al sugestiei lui otrăvitoare, nescripturale, ca *evanghelie*; fiindcă este în deplin acord cu ceea ce au fost învățați de la alte amvoane și în special la serviciile funerare? Vai! Milioanele de creștini sunt *gata*, copti pentru lucrarea rea a acestor spirite înșelătoare.

Observați următorul anunț despre *prestațiile* și probele spiritiste date recent în Muskegon, Michigan: este prezentat cu litere de tipar și ilustrat cu gravuri reprezentând forme neclare etc. — și ne-a fost trimis prin providența Domnului chiar la timp pentru a-l menționa aici. Sună astfel:

„Sala Operei, sub auspiciile Societății Filosofico-Religioase din Boston, Massachusetts, duminică seara, 11 aprilie 1897.

Materializări ale spiritelor, minunate viziuni

supranaturale, bătaii spiritiste, scriere pe tăblițe, mese și scaune plutitoare, remarcabile dovezi ale minții umane, o ființă umană izolată de obiectele înconjurătoare plutind în aer. Iată minunile de astăzi! Reflectați asupra mării întrebări a acestui ceas: Există o lume a spiritelor? Și care este destinul omului? Vreți să vă convingeți că există o viață de apoi? Credeți în nemurire? Credeți într-o lume a sufletului? Sau credeți că moartea sfârșește totul?

Dr. Loyd Cooke, asociat neîntrecut al mediilor spiritiste, asistat de mai multe medii renumite, va realiza la scenă deschisă unele dintre cele mai uimitoare materializări văzute vreodată în această țară.

Unele dintre probele care au loc de obicei în prezența acestor medii sunt următoarele: O masă se ridică la 4-5 picioare de la podea și plutește în aer. Mâini și fețe de spirite sunt văzute clar și sunt recunoscute de prietenii lor. O putere nevăzută cântă la chitară și o trece împrejurul camerei. Mâini care se văd aduc flori și le dau spectatorilor. Sună clopoței, se cântă la harpe, și alte probe de natură uimitoare au loc în prezența acestor medii minunate, dacă sunt respectate cu strictețe condițiile.

O noapte de manifestări uimitoare! Se trage vălul așa încât toți să poată privi în lumea spiritelor și să vadă multe lucruri stranii și senzaționale.

Clerul, presa, eruditele sinoade și concilii, filosofi și oameni de știință înțelepți, de fapt întreaga lume a calificat aceste idealisme filosofice a fi un lucru uluitor. Sunteți puși față în față cu spiritele. Un pian mare cântă fără să fie atins de vreun suflet viu. Și

multe forme spirituale pe scenă — uneori opt sau zece deodată — sunt o dovadă clară a autenticității acestor medii. Ele s-au perfecționat timp de trei ani pentru scopul special de a demonstra faptele puterii spiritelor în plină lumină de gaz!

Puterile invizibile produc în mod constant manifestări noi și uimitoare pentru a converti pe cei sceptici și pentru a întări pe cei care cred. Vino și convinge-te. Nu te lua după vorbele nimănui. Cercetează și convinge-te cu ochii tăi. Lasă-te condus de propria ta rațiune. Nu crede nimic din ce auzi! Fiecare bărbat și fiecare femeie are dreptul să vadă și să gândească.

Mulți întreabă: «Există vreun adevăr în spiritism?» Dacă veți participa la această ședință cu aceste medii noi, nu vă veți mai îndoii niciodată că spiritele revizitează Pământul și pot fi văzute și recunoscute de prietenii lor. Ele vor sta lângă voi și vor da mâna cu oricine le va cere. Nu uitați, această ședință nu este ca celelalte la care ați fost. Formele văzute aici nu se tem de voi, ci vor veni atât de aproape de voi încât nu vă veți putea îndoii de identitatea lor și vă vor convinge că nu sunt carne de pe acest Pământ. Nimeni care a participat vreodată la aceste ședințe nu se poate îndoii de autenticitatea acestor medii. Nu uitați, acestea sunt medii dezvoltate de curând, tocmai sosite în acest loc, și sunt recunoscute de către toți cei care le-au văzut, că au cel mai puternic cerc care a fost adus vreodată în această țară. Nu la întuneric, ci în plină lumină. Veți simți atingerea lor. Veți vedea formele

lor imateriale. În lumină clară, deplină! Vor fi folosite toate mijloacele posibile pentru a lămuri pe spectatori dacă aceste așa-zise minuni sunt puse în scenă cu ajutorul spiritelor sau sunt rezultatul mijloacelor naturale.

Vor fi alese de către spectatori comitete pentru a ajuta și pentru a raporta opiniile lor în ceea ce privește scopul și proveniența multor lucruri foarte ciudate care vor fi arătate în timpul serii. Aceasta se va face pentru ca fiecare persoană care va participa să poată afla adevărul cu privire la aceste probe, dacă ele sunt autentice sau sunt rezultatul unor trucaje experte. Ușile se deschid la ora 7:15. Programul începe la ora 8. Se va percepe o taxă mică de intrare”.

SPIRITELE ORGANIZEAZĂ ACUM „BISERICI”

Constatând că bisericismul este popular și că oamenii pe care ei încearcă să-i prindă în cursă cer o anumită doză de formalism, spiritiștii organizează „biserici” pentru „închinarea” și „lauda Atotbunului” — numele pe care ei îl folosesc în loc de Dumnezeu. Dar deoarece spiritiștii avansați nu cred într-un Dumnezeu *personal*, acest nume reprezintă pentru ei doar *toate spiritele bune*, printre care îi numără pe Thomas Paine, Shakespeare, Iuda și Nero, precum și pe Cristos, Confucius și Buda. În aceste „biserici” — „Spiritiste”, „Teosofice” și „Creștin Științifice”, toate de același cult și toate îndrumate (mulți dintre adepții lor fără să știe) de același spirit conducător — Satan — predicatorii și evangheliștii sunt în

general femeii, în contrast marcant (oricare ar fi explicația) cu acea cale urmată de Capul singurei și adevăratei Biserici, Domnul nostru Isus — care a numit doisprezece apostoli și șaptezeci de evangheliști, toți fiind bărbați.

Ziarele au dat o relatare a serviciului de botez spiritist de la „Prima Biserică a Spiritiștilor”, Pittsburg, duminică 13 decembrie 1896, de d-na Ida Whitlock din Boston, după cum urmează:

„Când părinții și nașii copiilor erau adunați, diaconii bisericii au adus o frânghie lungă împodobită cu flori, cu care i-au legat pe participanții la ceremonie. D-na Whitlock i-a dat fiecărui copilăș un mic buchețel de garoafe, luându-l dintr-un vas de argint. După ce a terminat această ceremonie, d-na Whitlock a luat alt vas de argint, și, înaintând spre fiecare copil, a înmuiat în vas un trandafir și a stropit fețele celor care urmau să fie botezați, spunând în același timp: «Eu, Ida Whitlock, printr-o putere încredințată mie, te botez pe tine, Anna Marie Klotz, în numele *Atotbunului*». Alderman Klotz, din Allegheny, este tatăl acestui copil”.

Puterea încredințată doamnei Whitlock cu siguranță nu era de la Tatăl, nici de la Fiul, nici de la Spiritul sfânt; și suntem încredințați că era de la cel care susține toate probele, scamatoriile, minciunile și obsesiile: „*Potrivnicul vostru, Diavolul*”. 1 Petru 5:8.

„ÎN CAMĂRUȚE INTERIOARE”

Fratele Thori din St. Paul, Minn., ne-a trimis cartea de vizită a unui anume Dr. Snyder din acel

oraș, care se prezintă a fi un spiritist creștin și care pretinde că el și alții țin ședințe regulate în care Domnul ca ființă spirituală se arată ochilor lor muritori. El spune că aceste manifestări au fost văzute de aproximativ patruzeci de persoane. Trei dintre ei au primit „comuniunea” direct din mâna Domnului. Cartea de vizită primită conține șaisprezece texte din Biblie, printre care sunt următoarele:

„Dumnezeu este duh”.

„Eu sunt Lumina lumii”.

„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și *Mă voi arăta lui.*” Ioan 14:21.

În partea de sus a cărții de vizită sunt scrise cu litere mari de tipar aceste cuvinte:

„L-AȚI VĂZUT PE DOMNUL? DACĂ NU, DE CE?”

Fratele Thori remarcă faptul că doctorul pare a fi foarte pios și declară credință în răscumpărare și în restabilire. Această întâmplare i-a amintit imediat fratelui Thori de afirmația din Studii în Scripturi, Volumul 2, pagina 158, care sună după cum urmează:

„Printre alte asemenea lucruri unii dintre ei învață că Cristos este *prezent*, și nu ne îndoim că nu va trece mult și vor ține *ședințe* la care vor pretinde că-L arată «în cămăruțe interioare» (Mat. 24:26). Fratele T. a atras atenția doctorului asupra acestei Scripturi și asupra acestei aplicări a ei; dar el era atât de vrăjit de spiritele înșelătoare încât n-a putut face nici o aplicare a ei la propriile sale experiențe. A declarat că aceasta se referea la unii escroci ridicoli cum ar fi Schweinfurth.

Aici vedem mai mult din tactica lui Satan: el pune pe un escroc împotriva altuia. Câțiva oameni slabi la minte sunt amăgiți ca să gândească și să pretindă că ei sunt „unii dintre cei mari” — Cristoși etc. — și prin puteri hipnotice amăgindu-i pe unii la „cerurile” lor, dezgustă astfel pe oamenii mai sensibili, care, crezând că aceste înșelări *împlinesc* sfera avertizării Domnului nostru, nu sunt în gardă împotriva înșelărilor mult mai subtile ale spiritismului, care atrag tot mai mult pe zi ce trece.

Apoi iarăși, credincios caracterului lui de înșelător ce este, Satan începe toate aceste prestații cu cei pe dinafară evlavioși. El pune momeală în cârligul său când pescuiește oameni. Se va constata că acei creștini care se conduc după *propria lor voință*, indiferent de moralitatea sau de credința lor, vor fi expuși curselor marelui vrăjmaș. Supunerea totală a *voinței* lor voinței lui Dumnezeu așa cum este exprimată în Cuvântul Său este absolut necesară pentru a învinge lumea, trupul și diavolul.

„NU SUNTEM ÎN NEȘTIINȚĂ DESPRE PLANURILE LUI”

Fără îndoială că vom surprinde pe unii când vom afirma că după înțelegerea noastră „Știința Creștină”, „Teosofia”, „Mesmerismul”, „Clarviziunea” și „Hipnotismul”, precum și „Swedenborgianismul” sunt toate înrudite cu spiritismul și sunt intenționate de „spiritele înșelătoare” să subjuge și să „aibă trecere” la diferite clase din omenire care se trezesc acum din amorțeala minții, și să le orbească ochii față de

adevărul cu privire la Domnul și la Cuvântul Său. 2 Corinteni 4:4.

„*Știința Creștină*” prin numele ei atractiv dar înșelător, nu mai puțin prin afirmațiile ei mincinoase că nu există durere, nici boală, nici moarte, nici păcat, nici diavol, nici Mântuitor — și nici nu este nevoie de unul — prin însăși absurditatea pretențiilor ei atrage pe cei curioși; și prin nevinovăția ei aparentă și prin „fapte bune” îi prinde în cursă pe cei care nu sunt în gardă și care nu sunt instruiți, care nu cunosc „adâncimile Satanei” (Apoc. 2:24). Procedurile lor pentru tratarea bolilor „*imaginare*” par inofensive, dar sunt oare tratamentele lor mai puțin de la demoni și mai mult de la Dumnezeu decât cele ale spiritiștilor? În timp ce o credință curată în primele principii ale doctrinei lui Cristos nu trebuie acceptată *în locul* bunelor moravuri, acestea din urmă trebuie totuși considerate ca *însoțitori* ai fiecărei manifestări a favorii și puterii divine. De aceea, toți cei care tăgăduiesc pe Domnul nostru Isus ca *Răscumpărătorul* omenirii „care Și-a dat viața ca *preț de răscumpărare* pentru mulți”, nu sunt ai lui Dumnezeu, iar „lucrările lor uimitoare”, fie că sunt bune sau rele, nu trebuie puse pe seama puterii divine.

Unii ar putea întreba dacă Satan și asociații lui pot fi acuzați pe de o parte de cauzarea bolii și a morții (Evrei 2:14), iar pe de altă parte de vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor. N-ar părea aceasta să fie împotriva propriei sale împărății, ceea ce nici o ființă inteligentă nu poate presupune. „Dacă Satan

scoate afară pe Satan, este dezbinat împotriva lui însuși; deci, cum va dăinui împărăția lui?” Matei 12:25, 26; Marcu 3:24-26.

Foarte adevărat; și aceasta arată la ce strâmtoare este adus „stăpânitorul lumii acesteia” prin marea creștere a inteligenței care a strălucit peste lume în ultimul secol. Demonii trebuie să se prefacă a fi „*îngeri de lumină*”, învățători ai adevărilor avansate și medici buni, atât ai sufletului cât și ai trupului, pentru a prinde din nou în capcană pe cei care caută pe Dumnezeu bâjbâind, poate Îl vor găsi (Fapte 17:27). Cuvintele inspirației ne dau de înțeles că lupta lui Satan pentru a păstra controlul asupra omenirii va fi în mod deosebit disperată la sfârșit — înainte de a fi „legat” pentru o mie de ani ca să nu mai poată înșela neamurile. Apoc. 20:1, 2.

Aici va fi una din „*puterile mincinoase*” menționate de apostolul Pavel, cărora poporul Domnului pentru a le face față va avea nevoie de „toată armătura a lui Dumnezeu, ca să se poată împotrivi în ziua cea rea” (2 Tes. 2:9-12; Efes. 6:11-13). Noi suntem acum în perioada în care apostolul ne previne să fim în mod special în gardă împotriva „duhurilor înșelătoare și a unor învățături ale demonilor” (1 Tim. 4:1). Aici apostolul Petru ne spune, să „aveți grijă să nu vă lăsați târați [înșelați] de rătăcirea acestor nelegiuți și să nu vă pierdeți tăria” (2 Pet. 3:17). Prin urmare, Domnul ne spune să veghem și să ne rugăm ca să scăpăm de amăgirile care vor fi atât de puternice încât „să înșele, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși” (Mat. 24:24). În vederea acestor preveniri, nu ne așteptăm noi la

„puteri mincinoase”, la minciuni de la spiritele rele? Ba mai mult; ne așteptăm la mult mai multe în următorii câțiva ani decât au visat chiar și spiritiști până acum.

PUTERILE SATANICE, MALEFICE

Dar dacă Satan și credincioșii lui au cunoștință de mijloacele tămăduitoare și pricepere în aplicarea lor, să nu uităm că el are și o mare putere malefică. Acest lucru a fost deja demonstrat. Să luăm cazul lui Iane și al lui Iambre, al celebrelor medii și magicieni din Egipt, care în prezența lui faraon au reprodus multe din minunile făcute de puterea divină prin Moise și Aaron. Ei au putut să-și transforme toiegele în șerpi; de asemenea au transformat apa în sânge; au făcut și broaște, deși n-au putut reproduce plăgile păduchilor etc. Exodul 7:11, 22; 8:7.

Avem toate motivele să credem că spiritele decăzute au învățat considerabil în cei patru mii de ani trecuți, și ele au astăzi o sferă a puterii mult mai mare. Suntem înclinați să credem că plăgile lăcustelor și mulțimea dăunătorilor agriculturii, și sporii și microbii care îmbolnăvesc și afectează viața omului și a animalelor în timpurile recente, pot fi manifestări ale aceleiași puteri a răului. În mod asemănător, Satan este „domnul puterii văzduhului” și este destul de răuvoitor pentru a-și exercita puterile în măsura permisiunii divine. Aceasta poate justifica în parte marile inundații, cicloane și tornade din anii recentți.

Dar desigur, ar întreba unii, astfel de forțe ale naturii nu sunt lăsate în seama demonilor, nu?

Nu în întregime — desigur că nu; altfel ne-am putea îndoii că lumea ar mai putea fi locuită. Să luăm cazul lui Iov: de îndată ce restricțiile divine asupra lui Satan au fost retrase, el i-a mișcat pe sabeeni să fure vitele lui Iov și să-i ucidă servitorii; a făcut să vină foc din cer, care a ucis și a ars turmele de oi ale lui Iov; i-a trimis pe caldeeni să fure cămilele lui Iov și în final a produs un ciclon care a lovit casa în care copiii lui Iov petreceau împreună, a distrus casa și i-a ucis pe cei care o locuiau, și de îndată ce i s-a permis, a atacat persoana lui Iov cu boală. Iov 1:9-2:7.

Nu există nici o îndoială că Satan și legiunile lui sunt la fel de capabile și dispuse ca în trecut să facă tot răul pe care înțelepciunea divină ar vedea potrivit să-l permită. De aceea rămâne numai să observăm că Dumnezeu a prezis că le va permite să aibă putere mare la sfârșitul acestui veac, și a arătat motivul pentru care face aceasta. El ne spune că este pe punctul de „a-Și vărsa mânia, va sufla focul furiei Sale” peste omenire, ca pedeapsă pentru păcat și ca o corecție spre dreptate; pentru a umili omenirea și a o pregăti pentru binecuvântările Împărăției Milenare. Toți suntem familiari cu pedepsele prezise în cartea Apocalipsei care sunt pe punctul de a fi vărsate peste lume la sfârșitul și în timpul judecății acestui veac. Plăgile care au venit peste Egipt au fost ilustrații ale acestora — chiar dacă plăgile care vin sunt descrise în simboluri. Dar să ne amintim întotdeauna de grija lui Dumnezeu pentru poporul Său, de a-l păzi de orice calamitate care n-ar produce sub supravegherea divină unele lecții sau experiențe valoroase; și să ne amintim că El poate și vrea

să țină sub control mânia oamenilor și a demonilor și să restrângă restul care ar împiedica marile Sale scopuri.

Următoarele cuvinte ale Rev. A. B. Simpson sunt chiar la subiect:

„Se spune de asemenea că practicile spiritismului și ale magnetismului animal, ale clarviziunii etc. sunt urmate de vindecarea bolilor. Nu vom nega că în timp ce unele din manifestările spiritismului sunt escrocherii, există unele care fără îndoială sunt supranaturale și sunt produse de forțe pentru care știința fizicii nu are nici o explicație. N-are nici un rost a se încerca înfruntarea acestui monstru înspăimântător al spiritismului, în care, după cum spune Joseph Cook, se află, poate, marele DACĂ al viitorului imediat al Angliei și al Americii, cu o negare grăbită și superficială a faptelor, sau cu o explicare a lor ca trucuri ale prestidigitației. Ele sunt adesea fără îndoială reale și supranaturale. Ele sunt «duhuri de demoni care fac semne», adunând pe oameni pentru Armagedon. Ele sunt forțele reînsuflețite ale magicienilor egipteni, ale oracolelor grecești, ale haruspicilor romani, ale vracilor indieni. Ele nu sunt divine, nu sunt atotputernice, dar sunt mai mult decât omenești. Domnul nostru ne-a avertizat în mod expres în privința lor, și ne-a spus să le încercăm, nu după puterea lor, ci după roadele lor, după sfințenia lor, după umilința și după omagierea numelui lui Isus și a *Cuvântul lui Dumnezeu*; și însăși existența lor face cu atât mai imperativ, ca noi să fim în stare să prezentăm împotriva lor forțele vii ale unui creștinism sfânt —

asemenea toiagului lui Moise care le-a înghițit pe ale vrăjitorilor și la sfârșit le-a redus la tăcere puterea lor limitată”.

În concluzie, să asculte Israelul spiritual Cuvântul DOMNULUI către Israelului trupesc:

„După ce vei intra în țara pe care DOMNUL Dumnezeuul tău ți-o dă, să nu te înveți să faci după URĂCIUNILE NEAMURILOR ACELORA. Să nu se găsească printre voi nimeni care ... FOLOSEȘTE GHICIREA, nici un prezicător al viitorului, sau care face farmece, sau cititor în stele, sau descântător, nimeni care să întrebe pe cei care cheamă duhurile sau spiritist, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea DOMNULUI; și din cauza acestor urâciuni, DOMNUL Dumnezeuul tău îi va izgoni dinaintea ta”. Deuteronomul 18:9-12.

„Dacă vi se zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și care mormăie», răspundeți: «Nu va ÎNTREBA OARE un popor PE DUMNEZEUL SĂU? Va întreba el pe cei MORȚI pentru cei VII? La lege și la mărturie!» Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” Isaia 8:19-20.

RAPOARTE RECENTE ASUPRA SPIRITISMULUI

Acestea au fost publicate în *Turn* pe părți în câteva numere din iunie și iulie 1897. De atunci, mulți care le-au citit au trimis rapoarte de confirmare. Printre cele suficient de interesante pentru publicare sunt cele ce urmează.

În *Allegheny Record* din 9 septembrie 1897 este

raportată o adunare religioasă în aer liber a spiritiștilor și teosofilor, de către o doamnă din Allegheny care spune:

„Mărturisesc sincer că n-am petrecut două săptămâni mai fericite decât cele petrecute în așa-zisa «pepinieră a spiritismului, de la Cassadaga Camp, Lily Dale, N. Y.»

Dacă noi ca creștini ne-am putea deschide inimile față de adevărul prezentat acolo în această sesiune a unor astfel de intelecte uriașe cum sunt Lyman C. Howe din Fredonia, judecătorul Richmond din Meadville, Dr. Hicks din New York, d-na Carrie E. Twing din Westfield, N. Y.; d-na Sheets din Michigan, Annie Besant și alții — dacă, repet, învățăturile tuturor acestor reprezentanți ai credinței ar putea fi primite în inimi sincere, fără prejudecăți, atunci ar fi așa o expansiune sufletească, încât ar trece de limitele înguste ale inteligenței ortodoxe medii, iar spiritismul, în loc să fie evitat ca ceva anormal sau sinistru, nevrednic de gândirea și atenția unei minți inteligente, ar primi cel puțin avantajul unei încercări corecte.

Mă întreb câți din cei care sunt legați de prejudecățile ortodoxe știu că această credință este fondată pe principii fixe asemenea timpului însuși, și că cercetătorii sinceri vor găsi că acești ucenici ai spiritismului depășesc sfera de cunoștințe a criticilor lor creștini (?) în chestiuni care aparțin de dezvăluirea vieții pe un plan mai înalt?”

Despre învățătorii teosofi actuali ea spune:

Printre instructorii cei mai renumiți erau domnul

și doamna de'Ovies, Julian Segunda de'Ovies, delegat pentru America al Ordinului Bhagavat-Gita, cunoscut mai bine ca «Ordinul celor Optzeci», cel mai vechi ordin al adepților ocultelor din lume, care este maestrul suprem al ordinului Cairo, Egipt. El învață psihologia practică, puritatea, cumpătarea în toate lucrurile, iubirea pentru omenire și sinceritatea; să ne cunoaștem pe noi înșine, ca să putem atinge starea perfectă de bărbați și femei, și să ne apropiem tot mai mult de lumina cosmică, din care noi suntem doar scânteii; să dezvoltăm divinitatea în noi, pentru a putea vindeca pe bolnavi și a mângâia pe suferinzi, exact cum a făcut marele mediu, Isus din Nazaret.

Prin meditație și concentrare pentru a avea viziuni și a primi impresii, omul poate fi inspirat divin și îndrumat de înțelepciune în toate lucrurile. Spaniolul Mahatma de'Ovies învață meditația, concentrarea, psihometria, magnetismul și arta vindecării, citirea caracterului, hipnotismul, clarviziunea, știința respirației, știința mâncatului și orice altă ramură a psihologiei oculte. După fiecare curs de lecții se formează cercuri pentru dezvoltarea acestor puteri. Această știință împrăștie eroarea orbirii, așa încât omul să poată vedea fără ochi — domnul de'Ovies poate dovedi aceasta oricând și în orice condiții. Mahatma pretinde că puterile sale sunt universale, că fiecare bărbat și fiecare femeie, în afară de debili mintal sau degenerați, posedă aceste daruri oculte. Bhagavat Gita are în prezent peste 2.000 de membri în Statele Unite. Domnul de'Ovies a

fondat câteva societăți de cercetare în America, ultima la Buffalo, N. Y.”

Așa sunt „pruncii în Hristos” ademeniți la rău de către cei care „cunosc «adâncimile Satanei»” și uneltirile lui ca să-i prindă în capcană.

CREȘTEREA SPIRITISMULUI

O corespondență de presă în privința altei reuniuni religioase spiritiste, publicată în *Toledo Blade*, spune după cum urmează:

„Anderson, Ind., 2 august. Statistici primite recent la tabăra de stat a spiritiștilor din Chesterfield arată creșterea spiritismului în Statele Unite în ultimii patru ani. Această creștere a fost foarte rapidă, și acum spiritismul este reprezentat de 52 de asociații de stat cu un număr de membri activi de 235.000 și 400 de medii recunoscute. Statele în care există asociații sunt: Ohio, Indiana, Michigan, Massachusetts, Connecticut, Wisconsin, Minnesota, Colorado, Maine, Oregon, California, Florida, Louisiana, Vermont, New York și New Hampshire. Spiritiștii pretind a fi 2.000.000 de credincioși”.

ÎNȘELAREA UNUI TATĂ

Un cititor al *Turnului*, după ce a citit articolele despre spiritism, scrie după cum urmează:

„După moartea mamei mele, tatăl meu s-a căsătorit cu o femeie care era mediu spiritist, și de atunci a încercat să mă convingă în legătură cu spiritismul. Mi-a dat în mod repetat relatări de la

ședințele de materializare la care a participat el, atât în casa lui cât și în alte locuri. El a spus că a văzut până la cincisprezece spirite prezentându-se deodată, atât adulți cât și copii, în timp ce mediul stătea în cabinetul ei în prezența audienței. A spus că uneori vedea un nor cețos care apărea lângă tavan și care cobora treptat spre podea, prinzând formă în timp ce cobora, până când stătea pe podea o ființă umană solidă, palpabilă, și îți strângea mâna. Mâna era la fel de palpabilă la strângere ca și a mea. El spune că fiicele sale moarte (surorile mele) și alți prieteni care sunt morți i s-au arătat lui astfel, îmbrăcați în alb curat. Uneori ele materializau o eșarfă de dantelă sclipitoare și o țineau sus și o scuturau în fața lui; acestea stăteau alături de el sau pe genunchii lui și își puneau brațele în jurul gâtului lui și discutau cu el despre casa lor cerească, despre frumusețile ei, despre florile ei frumoase etc., și despre viitorul lui și despre grija lor pentru el. În final ele spuneau: «Ei bine, trebuie să plecăm» — și mâna pe care el o ținea strâns într-a sa începea să se piardă, corpul se rarefia până când obiectele din cameră puteau fi discernute prin corpul aproape transparent; apoi dispăreau, uneori coborând prin podea. Tatăl lui (bunicul meu) care a fost medic la viața sa, spune el, a scris prin medii rețete de medicamente pentru el etc.

Tatăl meu ne-a spus lucruri pe care i le-a spus soția sa mediu — chestiuni despre familia noastră — care într-adevăr ne-au surprins, deoarece știam că n-avea de unde să le știe decât prin mijloace

supranaturale, dar am văzut de-a lungul anilor de observare a spiritismului destul din urâciunile lui pentru a ne convinge de originea lui satanică, și ca atare eu n-am avut niciodată mare credință în el și în final am învățat să-l detest. Și de când am văzut lumina adevărului prezent, așa cum o vedem acum, ne dăm seama mai bine decât oricând de răutatea și de natura lui demonică. Am văzut de mai multe ori medii «sub control» și am observat ce deplin sunt făcute acestea victime ale demonilor care le posedă în astfel de momente — nefiind conștiente de starea lor sau cel puțin în stare să-și controleze cuvintele și acțiunile. Expresia lor facială în acele momente este foarte stranie”.

UN CLERIC EPISCOPAL SCRIE:

„*Turnul* vorbește în câteva numere trecute despre spiritism și menționează mediile clarauzitoare. Trăiesc singur ca misionar în Burma de câțiva ani; și de când soția și băiețelul meu au adormit, în 1889 și 1890, am fost singur și m-am ocupat într-un fel de cercetarea magnetismului animal în legătură cu transmiterea gândului la distanță și, îmi pare rău să adaug, de «transferarea senzațiilor». După ce am practicat aceasta (detestând spiritismul, deși nu știu de ce și fără să fac legătura între acestea două) am auzit deodată într-o după-amiază voci în jurul meu, care au continuat de atunci mai mult sau mai puțin; și acum vă scriu să-L implorați pe Iehova să aibă milă

de trupul meu și să-l facă «sanctuarul lui Dumnezeu prin spirit», înlăturând orice spirit necurat care ar putea locui în el și dându-mi har și putere să rezist, să fug sau să mă eliberez de orice influență sau putere sau control pe care Satan le-ar putea avea asupra mea”.

OPINIILE UNUI

FOST SPIRITIST BINECUNOSCUȚ

Rev. W. H. Clagett, președintele Consiliului de Împuterniciți ai Universității Presbiteriene din Texas, care odată a fost spiritist, a ținut recent o conferință în Sala Asociației de la Brooklyn, N. Y., în fața unui public larg. *Brooklyn Eagle* dă următorul raport asupra conferinței:

„Dr. Clagett a spus că el nu venise doar să amuze pe spectatori, nici să le spună povești. El voia să meargă mai adânc de atât. «În mod deschis», a continuat el, «n-am nici o speranță să convertesc pe spiritiștii convinși. Din fericire sau din nefericire, soarta a făcut să văd multe în legătură cu spiritismul. Am crezut ferm în el timp de ani de zile, adesea fiind mediu în ședințele mai private. În această chestiune există un interes mai adânc decât cred mulți creștini. Spiritismul este una din cele mai mari puteri pentru rău în lume. Cei mai mulți dintre voi veți fi surprinși când vă voi spune că în Statele Unite sunt între 900.000 și 1.000.000 de adepți. Nu ne putem scăpa de acest rău incipient numai denunțându-l; trebuie să-i informăm pe oameni. Eu cred că există astfel de lucru cum este comunicarea între oameni și spirite.

Cred că există spirite reale în legătură cu spiritismul modern. Mulți s-au mirat de puterea spiritismului de a induce în eroare oameni inteligenți. Unii dintre voi vă veți aminti că acum câțiva ani Dr. Kettles, supraveghetorul tuturor școlilor publice din New York, și-a recunoscut credința în spiritism. Acesta apelează la unul din cele mai puternice simțăminte ale inimii omului — iubirea noastră pentru cei morți. Unde sunt acești iubiți? Există ei încă? Care este natura acelei existențe? Pentru cel care respinge Biblia aceste întrebări nu au răspuns. Totul este întuneric, și când sufletul încearcă să pătrundă în întunericul, strigă cu cea mai intensă dorință: «Unde ești?» Satan, sub forma spiritismului, se oferă să-l aducă pe cel iubit înapoi ca să-i putem auzi vocea și să-i vedem fața în realitate».

Apoi iarăși, spiritismul vine la noi ca o religie nouă. El propune să fie un sistem de filosofie religioasă. Își ia sarcina să rezolve întrebarea: «Dacă un om moare, va trăi el iarăși?» Atacând sufletul în acest fel subtil și plauzibil nu este surprinzător că Satan sub forma spiritismului îi duce pe mulți în rătăcire. ...

Dr. Clagett a caracterizat spiritismul ca absurd și degradant. «A gândi», a spus el, «că o soție sau o mamă, chiar dacă ar putea comunica cu noi de pe pământ, s-ar duce la o femeie pe care n-a cunoscut-o, și cu care nu s-ar fi asociat chiar dacă ar fi cunoscut-o, și i-ar spune lucrurile cele mai sacre — ideea este degradantă și dezonorantă! Spiritismul este o escrocherie, două treimi din el fiind diavolul la a doua mână, iar restul diavolul la prima mână»”.

**EXPERIENȚELE UNUI AUTOR,
FOST SPIRITIST**

Într-o carte publicată recent, intitulată „*Puterile Văzduhului*”, autorul, un fost mediu, relatează câteva experiențe ciudate cu spiritele. Dăm această relatare a experiențelor lui cu un spirit care pretindea a fi Domnul și care i-a dat de înțeles că el, mediul, urma să fie foarte folosit pentru convertirea lumii; și că el va ocupa o poziție foarte asemănătoare cu aceea a Domnului la prima Sa venire, cu excepția faptului că el va fi binecuvântat cu succese minunate și miraculoase. Cităm:

„M-am simțit fericit, foarte fericit cu Isus lângă mine, cum am crezut eu cu adevărat. Pe măsură ce înaintam cu scrisul, mă simțeam cu atât mai sigur că era adevărat, deoarece stilul și dicția indicau o minte și o inimă curate”. Mai târziu spiritul a spus: «Eu sunt Tatăl și Dumnezeuul tău. ... Sunt Atotputernicul, Creatorul tuturor lucrurilor. În acest fel am vorbit patriarhilor din vechime — lui Adam, lui Noe, lui Avraam, lui Moise și altora». Aceste cuvinte l-au făcut pe mediu să tremure de frică. Spiritul a spus apoi: «Nu-ți fie frică ... Eu sunt Creatorul și Tatăl tău, și tu ești fiul Meu — dragul meu fiu; fiu prin creație dar și prin răscumpărare; de aceea nu trebuie să te temi». Apoi spiritul a continuat zicând: «Te-am ales ca să-mi fii cel de-al doilea Cristos; L-am ales pe Isus, Fiul Meu, să te învețe și să-ți dea înțelepciune în toate lucrurile — ca să-mi faci voia în marea lucrare de mântuire a omului».

Apoi spiritul l-a instruit pe mediu să se asocieze cu un anumit prieten cleric în calitate de ajutor al său în marea lucrare de mântuire a sufletelor și a spus: „Deoarece rasele anglo-saxonă și germană au devenit atât de sensibile încât spiritele pot să le influențeze mințile și în multe cazuri să le controleze trupurile, am hotărât să introduc o nouă dispensație și în acest scop te-am chemat pe tine și pe prietenul tău ca să deschideți și să pregătiți calea pentru introducerea ei. Fii smerit, roagă-te și fii credincios și totul va fi bine. Să-ți mai spun încă o dată: fii smerit, smerit ca un copil înaintea lui Dumnezeu”. Spiritul cel rău s-a străduit să-l facă să creadă în „convertirea lumii la Dumnezeu” prin mijloacele sale, acest om fiind dintr-o dată reprezentantul lui Cristos ca să facă lucrarea de mântuire a lumii la a doua venire a Lui. Ca să-l facă să nu vegheze, l-a prevenit spunând:

„Spiritele rele sunt pretutindeni în jurul tău. Locul în care stau ele până la judecată este aerul sau atmosfera pământului; și ele lucrează în fiii neascultării imprimând sau introducând în mintea lor gânduri și dorințe rele și egoiste; și de asemenea aprinzându-le pasiunile, astfel făcându-i adesea să comită cele mai atroce fapte. ... În lume există un conflict continuu, după cum știi, între așa-zisele puteri ale întunericului și puterile luminii. ... Din cele spuse se poate deduce progresul lent făcut în lume de evanghelia mea de la înălțarea mea. ... Preaiubitul meu servitor, Judson, a petrecut mulți ani în ținuturi păgâne până să fi salvat și să fie adus

la Dumnezeu un singur păgân”.

Mediul a gândit că numai o ființă bună ar vorbi în acest fel, de aceea spiritul trebuia să fie ceea ce pretindea a fi, ori altfel era un mare înșelător și o ființă foarte rea. Totuși el continua să fie tulburat de îndoieli în privința comunicărilor remarcabile pe care le primea. Atunci spiritul a continuat spunându-i:

„Se pare că te îndoiești în privința chemării tale; nu trebuie, nici o clipă. Lansează-ți bărcuța pe oceanul mare al iubirii infinite a lui Dumnezeu și vei găsi ajutor și mângâiere. Adevăratul secret al succesului în orice afacere este să arzi de zel. Nu trebuie să-ți fie frică să începi. Acum înțelege legea care controlează forțele morale, care poate fi exercitată asupra copiilor oamenilor.

În concluzie, voi spune că plănuiesc să-i chem mai întâi pe evrei, și apoi neamurile. Așa că mai întâi vei începe la New York. Acolo vei fi ajutat de domnul Beecher și de alții, și apoi vei continua în Palestina unde ne vom întâlni și îți voi da succes.

În timp ce meditam la aceste lucruri, acea «voce blândă» a venit iarăși la mine spunându-mi: «Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău și am o lucrare să-ți încredințez. Trebuie să-mi chem poporul, pe evrei, pentru a pregăti marele eveniment care va avea loc în curând, și am aranjat ca tu să mergi la New York și să te întâlnești acolo cu domnul Beecher, care te va ajuta mult în munca ta de adunare a vechiului meu popor la Ierusalim, ca să-i pregătesc pentru convertire și să-i fac potriviți pentru Împărăția cerului. Vei pleca de acasă fără să știe familia ta și

vei porni spre un loc spre care te voi îndruma eu.

Eu sunt judecătorul întregului pământ; Eu, Domnul, te-am chemat ca să avertizezi pe toți oamenii să fugă de mânia care va veni. Ziua judecății se apropie, când toți oamenii, mici și mari, vor sta în fața tronului meu. De aceea fii harnic, fii credincios și fă cum îți poruncesc, și mare-ți va fi răsplata. I-ai părăsit pe cei pe care i-ai iubit, dintre care mulți se află în lanțurile nelegiurii. Acum fixează-ți atenția asupra aceluia a căror convertire o dorești atât, și în timp ce te rogi eu voi pecetlui inima lor cu convingere și vor fi convertiți de dragul tău chiar în timp ce vorbești».

Mi-am concentrat mintea cu adâncă și copleșitoare emoție asupra unei persoane față de care aveam un interes deosebit. M-am rugat până când lacrimile și suspinele mi-au înăbușit glasul, când aceeași șoptă solemnă, blândă, a venit la mine iarăși distinctă zicând: «Rugăciunea ți-a fost ascultată: prietenul tău este convertit și acum se bucură cu o bucurie de negrăit și plină de slavă».

«Fiul meu», a spus vocea solemnă iarăși, «concentrează-te asupra unei alte persoane și o voi binecuvânta din nou de dragul tău». Am început iarăși cu aceeași simplitate copilărească a rugăciunii ca înainte, concentrându-mă în mod distinct asupra persoanei care doream să fie convertită, și după câteva momente de implorare adâncă am auzit iarăși vocea spunând: «Fiule, rugăciunea ți-a fost ascultată și prietenul tău este fericit în iubirea mea».

Astfel am continuat timp de multe ore, inima mea

devenind din ce în ce mai interesată de lucrare și umflându-se de iubirea lui Dumnezeu pe măsură ce continuam să mă concentrez asupra celor a căror mântuire a sufletelor îmi era scumpă. La urmă vocea solemnă mi-a spus: «Nu mai ai alte rude și prieteni asupra cărora să-ți fixezi mintea în rugăciune?» I-am răspuns: «Nu mă măi pot gândi la nimeni altcineva». «Atunci», mi-a spus vocea, «concentrează-te asupra oricărui om neevalvios pe care ți-l alegi și eu te voi asculta și îl voi binecuvânta de dragul tău».

Mi-am reînnoit atunci rugăciunea cu lacrimi în ochi, concentrându-mă asupra unuia, apoi a altuia din cei pe care-i știam că sunt cei mai răi în nelegiuire. La sfârșitul fiecărei cereri a venit răspunsul: «Cererea ți-a fost ascultată și cel pentru care te-ai rugat este printre răscumpărați». Aceasta a continuat poate încă o oră, când, nemaiputând din cauza extenuării și a oboselii, m-am retras și am dormit ca un prunc la sânul mamei.

Pe când lumina slabă a dimineții se furișa pe fereastră, am auzit iarăși vocea blândă spunându-mi: «Scoală-te, fiule, și ascultă veștile cele bune. Cei pentru care te-ai rugat sunt fericiți în dragostea mea, se bucură în speranță și au auzit despre misiunea ta și vin să se bucure cu tine și să-ți ureze drum bun».

După ce mi-am făcut toaleta și am aprins focul, am cerut să mi se servească micul dejun în cameră. Când m-am așezat la masă și fiind pe punctul de a-mi începe masa, vocea a spus în cel mai amabil și mai dulce mod: «Nu trebuie să te simți jenat de prezența mea; n-am fost eu mereu cu tine? Nu-ți cunosc

fiecare gând, fiecare cuvânt și faptă? Cere binecuvântarea asupra mesei ca de obicei, exact ca și cum n-aș fi prezent personal, fiindcă, deși nu sunt prezent pretutindeni în persoană, totuși sunt prezent pretutindeni prin puterea și înțelepciunea mea omnipotentă».

Terminându-mi masa, vocea Atotputernicului, cum credeam eu, a spus: «Această zi va fi pentru acest loc o zi cum n-au mai fost altele înainte. Dumnezeu este în acest loc și ei nu știu. Acum am să șoptesc în mintea fiecărui om, așa cum ți-am șoptit ție prin vocea blândă, și le voi spune: «Pregătiți-vă să vă întâlniți cu Dumnezeul vostru la judecată», și auzind aceasta ei se vor aduna în două biserici diferite ca să se roage; în același timp cei convertiți pentru care te-ai rugat noaptea trecută vor sosi acolo și se vor alătura bucuriei generale și strigând după milă, și astfel valul mântuirii, început atât de uimitor în locul acesta, se va extinde asupra întregului pământ, fiindcă ziua aceea se apropie, ziua cea mare și înfricoșătoare, când toți oamenii vor primi potrivit cu faptele făcute în trup. Între timp tu poți să mergi și să-l chemi pe domnul A -----, care este slujitorul meu și un om evlavios. Îl vei găsi la biserica sa pregătindu-se pentru adunarea cea mare a oamenilor».

Am fost atât de mișcat de aceste vești bune și de promisiunea mântuirii atâtor suflete aflate pe calea pierzării, încât lacrimile îmi cugeau din ochi în voie. În această stare a minții am coborât la intrarea principală a hotelului spre stradă. Uitându-mă

împrejur, n-am văzut nici o agitație deosebită; dar gândindu-mă că Dumnezeu lucrează în liniște cu fiecare inimă, am mers mai departe cu așteptarea certă că voi găsi pe slujitorul bisericesc la biserica numită și mulți adunați pentru închinare.

Ajungând la biserică, spre uimirea mea am găsit ușile închise și nici măcar o persoană înăuntru sau în apropierea clădirii. L-am găsit curând pe slujitor acasă la el, și spre uimirea mea și mai mare m-a informat că nu trebuia să fie nici o adunare în acea zi. M-am întors la hotel, așteptându-mă ca până atunci cei pentru care m-am rugat și care, credeam eu, se bucurau în speranța conștientă a păcatelor iertate, să fie sosiți, dar din nou am fost amarnic dezamăgit.

Urcând la mine în cameră, l-am întrebat pe Domnul de ce acest eșec ciudat. La care vocea mi-a răspuns cu aceeași șoptă distinctă și clară: «Eșecul este pricinuit de conduita răutăcioasă a spiritelor rele, care în ultima vreme șopteau în urechile oamenilor, ceea ce i-a încurcat și nu recunosc în șopta mea susurul blând al Atotputernicului».

«Dar», am zis eu, «ce va fi cu numele tău cel mare?»

Vocea a răspuns zicând: «Voi înlătura din mințile lor toată amintirea acestui eșec și vor ști că eu sunt Domnul; că la mine nu există schimbare sau umbră de mutare. Dar tu, fiule, îți vei continua misiunea chemându-i pe evrei, ca și cum acest aparent eșec n-ar fi avut loc».

«Dar», am răspuns eu, «nu am cele necesare ca să ajung la New York».

«Da, fiule, dar eu am luat toate măsurile necesare

împotriva tuturor împrejurărilor de acest fel, influențându-l pe un om bogat din orașul New York să telegrafieze la banca din acest loc ca să-ți furnizeze toate fondurile necesare. Nu fi necredincios, ci crede».

Aceasta mi-a liniștit mintea, mi-a redat încrederea și am plecat imediat la bancă. Pășind spre ghișeu, am întrebat dacă o anumită persoană, și i-am spus numele, care locuiește acum în New York, a telegrafiat băncii lui pentru a pune bani în contul meu. Omul m-a asigurat că nu s-a primit nici o telegramă.

Din nou am întrebat de cauza eșecului. Aceași voce misterioasă mi-a răspuns zicând: «Cauza eșecului este aceeași care le-a produs și pe celelalte; dar», a urmat vocea, «eu sunt Atotputernicul. Am putere să omor și să dau viață, și am să-i judec pe aceia care s-au opus scopurilor mele; de aceea păstrează-ți speranța și toate vor fi îndreptate».

Totuși aveam încredere în simțurile mele. Eram sigur că auzisem vocea și nu mă puteam forța să cred că se putea găsi vreo faptură de sus sau de jos care să îndrăznească să personifice sau să pretindă a fi Atotputernicul Însuși. M-am gândit de asemenea la comunicările pe care le promisem. Mi-am amintit de mila adâncă ce le însoțea și de asigurările blânde care mi s-au dat; și însumându-le pe toate, am avut impresia profundă că nu puteam fi înșelat.

În timp ce meditam astfel, vocea a rostit aceste cuvinte: «Întoarce-te acasă și totul va fi bine». Ascultând de poruncă pusesem imediat în vânzare locuința unde stătusem.

Brusca mea dispariție de acasă produsese nu

puțină mirare printre prieteni și rude, dar prezența mea i-a liniștit repede. Cât de puțin înțelegeau ei adevărata cauză a absenței mele, m-am gândit eu”.

Mediul a ajuns în cele din urmă la concluzia că fusese înșelat de spiritele rele. El continuă:

„Cititorul ar putea presupune că așa-zisa inteligență divină care m-a urmărit atâta vreme și care m-a înșelat într-un mod atât de grosolan, fiind descoperită că nu erau decât draci îmbrăcați ca îngeri de lumină, m-a lăsat și n-a mai apărut niciodată. Dar nu așa s-a întâmplat. În ceea ce privește abilitatea lor de a-mi influența mintea, am aflat că ei aveau chiar mai multă putere și că aceasta creștea cu fiecare zi.

[Aceasta reprezintă o parte din pericol: voința care la început este puternică și pe deplin în stare să reziste la astfel de avansuri își pierde treptat puterea și devine din ce în ce mai slabă cu fiecare cedare.]

Imediat ce mi-am dat seama că am fost înșelat, m-am scufundat în însăși groapa deznădejzii. Speranțele mele, care se ridicaseră până la al șaptelea cer, au fost spulberate în cea mai adâncă groapă. Înșelătorul meu invizibil a continuat să mă flateze încă câteva zile — că Dumnezeu se găsea atât în întunericul acestei dezamăgiri, cât și a celor mai luminoase speranțe din zilele dinainte”.

În cele din urmă fiind pe deplin convinși de înșelăciunea acestor spirite, el a refuzat să se mai lase sub controlul lor. Atunci ele, ca răspuns la întrebările alăturate, au făcut confesiunea următoare:

„Mai întâi prin primele comunicări te-au făcut să crezi că spiritismul nu este decât solul gloriei milenare. Acestea au fost într-adevăr mari și au fost făcute cu scopul precis de a te face să crezi că erau din partea lui Isus Cristos și a lui Dumnezeu însuși. Ar fi trebuit să bănuiești aceasta. În toate cârligele se află o momeală foarte poleită.

Întrebare: Învățăturile pe care le învață spiritiștii nu sunt în general numite în Scripturi doctrinele demonilor și ale dracilor?

Răspuns: Da, într-adevăr, sunt învățături ale dracilor și ale demonilor, deoarece în general resping învățăturile lui Isus Cristos și ale apostolilor și ale urmașilor lor. A. J. D. a fost inspirat după cunoștința mea certă de către prințul demonilor, sau, cu alte cuvinte, de către cel mai inteligent demon care aparține puterilor văzduhului. «Filosofia lui armonioasă» a fost scrisă în întregime sub influență demonică. În lucrările lui nu există Isus Cristos sau vreo altă doctrină învățată de Isus — ele sunt fără Cristos, sau anticristos. ... spiritismul a fost conceput în păcat și a fost născut în nelegiuire. Este un stârv — un stârv care va fi o duhoare pentru binele întregului pământ.

Întrebare: Dar nu vă așteptați să fiți mai buni?

Răspuns: Niciodată. Suntem cioburile creației morale a lui Dumnezeu, lepădați ca să fim nimiciți, după câte știm noi.

Întrebare: Dar morții pioși nu îi înconjoară pe cei aflați încă în trup păzindu-i de influențele răului?

Răspuns: Dacă o fac, noi nu-i vedem niciodată.

Nu vedem nimic în jurul celor pioși, după cum nu vedem nici lângă cei răi. Dar noi suntem adesea în jurul lor, insuflându-le în minte unele gânduri necredincioase sau atee, ca să vedem cum le vor primi. Ne desfătăm când îi tulburăm și îi enervăm, așa cum facem cu tine.

Întrebare: Cum își petrec cea mai mare parte a timpului locuitorii lumii tale?

Răspuns: Cea mai mare parte a timpului o petrecem, de la descoperirea comunicării prin medii, pentru dezvoltarea mediilor, făcând experimente psihologice cu ele și comunicând prin ele.

Întrebare: Nu credeți că și spiritele bune dezvoltă medii și comunică prin ele ca și voi?

Răspuns: Cred că nu: credem că suntem justificați la concluzia că nici oamenii pioși morți, nici spiritele oamenilor drepti făcute desăvârșite, nici îngerii n-au nimic de-a face cu controlul mediilor în prezent.

Aceste manifestări ale spiritelor sunt profețite explicit de către apostolul Pavel în 2 Tesaloniceni: «Și atunci se va descoperi acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desființa cu arătarea venirii Sale. Venirea lui este prin lucrarea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase și cu toate amăgirile nedreptății pentru cei care pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți». Acest pasaj indică semnele acestor timpuri atât de limpede încât orice om drept sau pios poate să le înțeleagă clar.

Am fost provocați să vă descoperim faptul că toate revelațiile prin medii, referitor la faptul că toți

oamenii înaintează spre o stare de sfințenie și fericire sunt false, total și absolut false. Noi avem tot atât de bună ocazie să cunoaștem faptele legate de revelațiile moderne, cum au oricare spirite din această lume, și noi știm cu certitudine că acestea nu sunt de la Dumnezeu ci de la spirite, dintre care unele sunt vinovate de abuzuri și mai mari, dacă este posibil să fie comise mai mari decât cele comise asupra ta.

Ne pui întrebarea, cum știm că demonstrațiile spiritiste moderne nu sunt de la Dumnezeu? Îți răspundem că știm din următoarele motive: Aceste demonstrații spiritiste sunt făcute de spirite care-L urăsc pe Dumnezeu și n-au deloc părtașie cu ceea ce este bun ... ele resping în mod general Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, acuzând-o că este un basm nevrednic de încredere. Toate descoperirile făcute deja prin manifestările spiritiste nu au atâta adevăr evanghelic în ele cât a rezultat până acum din regenerarea unui singur suflet, în sensul în care Isus Cristos a predicat regenerarea. Revelațiile acestor spirite sunt exact ceea ce ai putea aștepta de la ființe care n-au în ele dragostea lui Dumnezeu.

[Avem aici o exemplificare a cuvintelor Domnului nostru: „Dacă Satan scoate afară pe Satan, este dezbinat împotriva lui însuși; deci, cum va dăinui împărăția lui?” (Matei 12:26; Marcu 3:23-27). Tot așa, vindecările făcute de spiritiști, teozofi și creștinii științifici credem că sunt dovezi că împărăția lui Satan este presată puternic și va cădea în curând înaintea Regelui nostru Emanuel.]

Întrebare: Biblia vorbește despre domnul puterii văzduhului sau din văzduh; ce putem înțelege prin aceasta?

Spiritul: Poți înțelege că domnul este numele spiritului conducător al răului. Există în văzduh multe spirite conducătoare, așa cum șefii indieni conduc triburile cărora le aparțin.

Întrebare: În ce măsură au puterile văzduhului stăpânire și conducere peste fiii oamenilor?

Răspuns: Ele au puterea de a produce în mintea mediilor sensibile imagini veridice. Adesea mediile înțeleg că aceasta este o vedere reală a unui obiect real. Aceasta duce la o mare varietate de înșelări.

Cei care sunt numiți lideri ai spiritismului și care cunosc falsitatea acestor impresii, permit înșelărilor să continue și de aceea sunt participanți la escrocherie. Aceasta pune pe ei pecetea infamiei. Spiritele au puterea de a se folosi de corpul omenesc, cu toate organele și funcțiile sale. Aceasta are loc în cazul vorbitorilor în transă și a mediilor care personifică pe altcineva. Probabil că ele intră în corp prin intermediul influențelor electrice și galvanice, și odată intrați, folosesc organele vocale.

Ele au de asemenea puterea să mute obiecte grele, cum ar fi mese, scaune etc. Acestea se fac în general prin intermediul zecilor și sutelor de lucrători nevăzuți”.

Acest scriitor explică în continuare:

„Ele au putut imita felul de a vorbi specific al rudelor și cunoștințelor mele, și atât de exact au redat intonația specifică și inflexiunile vocii, încât

aș fi fost obligat să cred că imitația era vocea reală dacă n-ar fi imitat și vocile unora despre care știam că trăiesc. Într-o împrejurare care-mi vine în mod special în minte, vocea, modul de a se adresa și intonația au fost atât de exact imitate încât pentru moment am fost sigur că domnul și doamna reprezentați decedaseră și că spiritele lor imateriale se aflau înaintea mea. Dar când am știut prin dovezile simțurilor mele fizice că nu este așa, atunci am fost convins că spiritele prezentau persoane pretinse.

Pentru ca cititorul să poată fi convins asupra fiecărui punct și niciodată să nu fie atras să creadă că vreo comunicare din lumea spirituală poate fi în vreun sens de la Dumnezeu (deși poate părea de-a dreptul cerească și să fie caracterizată de sentimente înalte și de cea mai elegantă frazeologie și puritate clasică a stilului), să nu uite că dacă aceste comunicări sunt date prin el însuși ca mediu, sau prin orice alt mediu, acesta nu va fi decât preludiul sau introducerea în ceva monstruos și absurd. Toate experiențele mele cu aceste ființe care ne înconjoară în aer însumează această concluzie distinctă: că ele se desfășează în rău ca obiectiv major al lor, și mai ales în acea ramură a răului numită înșelare. Dacă este un lucru care le place mai mult decât orice, acela este să-i facă pe pământenii să credă cele mai monstruoase și mai absurde teorii. L-aș îndemna pe cititor, așa cum a făcut-o apostolul Pavel, cu aceste cuvinte: «Dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă vestească o altă evanghelie, deosebită de aceea

pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema».

Cea mai subtilă metodă pe care aceste puteri ale văzduhului o folosesc ca să insuflă credință în absurditățile lor monstruoase constă în a face aluzii prietenești la Isus Cristos și la Evanghelia Sa, și în a vorbi cu mult respect despre doctrinele acesteia; ar putea chiar să țină un mare discurs despre una din ele și între timp să țeasă în pânza acestui discurs o filosofie subtilă care să submineze consecvența întregului și să-l facă înșelător”.

Ce evident este din cele anterioare că poporul lui Dumnezeu trebuie să se sprijine tot mai mult pe Cuvântul Tatălui lor, și nu pe simțăminte, pe impresii și pe „voci” care în general, dacă nu întotdeauna, înșeală. Deși trebuie căutat *spiritul* Adevărului și nu doar litera lui, totuși este necesară și cercetarea atentă a literei Cuvântului lui Dumnezeu, împreună cu o sinceritate a inimii care se desfătează în a cunoaște și a face voia Domnului — cu orice preț, cu sacrificarea oricărei preferințe și prejudecăți omenești etc.

Cuvântul lui Dumnezeu este destul ca omul lui Dumnezeu să fie cu totul pregătit. 2 Tim. 3:16, 17.

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” Ioan 17:17.

DUHURILE DIN ÎNCHISOARE

„ÎNGERII CARE NU ȘI-AU PĂSTRAT STAREA DE LA ÎNCEPUT”

„Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de soții pe acelea pe care și le-au ales. ... și ele le-au născut copii; aceștia erau eroii care au fost în vechime, oameni cu renume.” Geneza 6:2, 4.

Scripturile vorbesc atât despre veacul viitor și numesc guvernământul spiritual al lui Cristos care va exista atunci „ceruri noi”, iar societatea și instituțiile umane care vor fi stabilite atunci „un pământ nou”, cât și despre conducerea spirituală actuală (subordonată lui Satan, „stăpânitorul lumii acesteia”), cu instituțiile pământești subordonate acestei conduceri, numindu-le „acest veac rău”, dispensația sau epoca de acum.*

Mai mult, suntem informați că stăpânirea actuală a răului n-a existat dintotdeauna, ci a fost precedată de o dispensație sau o epocă diferită, despre care se spune că este „lumea de atunci”, dinainte de potop, care a avut de asemenea ceruri sau puteri spirituale

*Vezi Studii în Scripturi, Vol. I, cap. 4.

conducătoare și un pământ sau o condiție a oamenilor supusă acelei stăpâniri spirituale.

Cele «trei lumi» menționate de Petru (2 Petru 3:6, 7, 13) arată aceste trei epoci mari. În fiecare din acestea, planul lui Dumnezeu cu privire la om are un contur distinct și separat, totuși fiecare din acestea nu este decât o parte a aceluși singur plan mare care, atunci când va fi complet, va arăta înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Sa, spre uimirea și admirația tuturor creaturilor Sale.

Deoarece prima „lume” (*sau ordine de lucruri*) a trecut la potop, rezultă că trebuie să fi fost o ordine *diferită* de cea actuală, și prin urmare stăpânitorul lumii rele de acum n-a fost *stăpânitorul* epocii precedente, oricât de larg și-a exercitat Satan influența atunci.

Câteva Scripturi aruncă lumină asupra procedurilor lui Dumnezeu în timpul acelei prime dispensații și dau o înțelegere mai clară a planului Său în ansamblu. Ideea sugerată de acestea este că „lumea” dintâi (dispensația dinainte de potop) a fost sub supravegherea și administrarea specială a anumitor îngeri sfinți cărora li s-a permis să facă ce puteau și ce doreau ca să conducă și să recupereze specia decăzută care, din cauza păcatului, avea nevoie de o conducere, alta decât a sa proprie.

Că îngerii au fost conducătorii acelei epoci este indicat de toate referirile la acea perioadă; și numai atât, dar și în mod rațional se poate trage concluzia din remarcă apostolului când pune în contrast dispensația actuală cu cea trecută și cu cea viitoare.

El se străduiește să arate atât dreptatea cât și caracterul durabil al viitoarei conduceri a lumii, spunând: „În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare”. Nu, ci a pus-o sub controlul Domnului nostru Isus și a moșternitorilor împreună cu El, și ca atare nu numai că va fi mai dreaptă decât stăpânirea actuală a lui Satan, ci va avea și mai mult succes decât stăpânirea anterioară, cea a îngerilor. Evrei 2:2, 5.

În starea lor originală se pare că toți îngerii au avut capacitatea să se arate în forme pământești. Astfel Satan i s-a arătat Evei ca șarpe, sau a acționat printr-un șarpe. Alți îngeri s-au arătat frecvent ca oameni, îndeplinindu-și misiunea în acest fel, apărând și dispărând, după cum cerea lucrarea.

Se pare că atunci au căzut unii dintre îngeri. Există o presupunere generală, deși noi credem că este nefondată, că asociații lui Satan, îngerii decăzuți, au căzut înainte de crearea omului. Ni se spune că Satan a fost un ucigaș (ucigător de oameni) de la început (Ioan 8:44). Cu siguranță nu de la începutul existenței sale, deoarece fiecare creație care iese din mâna lui Dumnezeu este perfectă; nici nu ne putem gândi că se referă la un alt început decât la începutul omului în Eden. Dar, după câte suntem informați, atunci el era singur și nu avea urmași sau îngeri.

Ambiția lui Satan, unul dintre îngerii puternici, de a deveni un stăpânitor, se pare că s-a dezvoltat când a văzut prima pereche umană cu puterile ei de procreare și marile posibilități ale unei stăpâniri

întinse prin urmașii lor. Probabil el s-a gândit că obținând control asupra acestui om ar avea stăpânire peste toți urmașii lui și ar avea putere și influență asupra altora — un rival al lui Iehova însuși; și în ambiția lui tot mai mare a spus: „Voi fi ca Cel Prea Înalt”. Isaia 14:14.

Izbutind să contamineze curentul la izvorul lui, Satan a câștigat o mare influență asupra speciei; dar puterea sa asupra lor a fost limitată din cauza competiției mării mulțimi a îngerilor care, în calitatea lor de păzitori, au învățat și au condus omenirea o vreme în armonie cu voința lui Dumnezeu. Dar corupția omului a fost contagioasă și în cele din urmă unii dintre acești conducători îngerești au căzut victime flagelului păcatului și și-au părăsit *propria* lor locuință, sau stare ca ființe spirituale, nepăstrându-și starea lor de la început sau originară. Au *folosit greșit* puterile pe care le-au avut, acelea de a-și lua formă umană, și au dobândit o minte dezaprobată și imorală copiind pe omul degenerat, începând o rasă nouă de oameni în lume, după cum afirmă textul nostru. Geneza 6:2-4.

[Această scriptură este aplicată de către unii la două clase de oameni. Ei presupun că o clasă, mai dreaptă decât cealaltă, sunt numiți aici „fiii lui Dumnezeu”. Dar astfel de interpretare nu ține, deoarece nu este păcat ca un *bărbat* să ia în căsătorie pe fiica *altui om*. În Scripturi căsătoria printre oameni nu este niciodată condamnată ca fiind păcătoasă. Dimpotrivă, a fost rânduită de Dumnezeu și a avut întotdeauna aprobarea Lui (Geneza 2:24;

Evrei 13:4). Domnul nostru Și-a dovedit aprobarea prin prezența Sa la nunta din Cana (Ioan 2:1-11). Nici înmulțirea speciei umane, în condiții potrivite, nu este condamnată ca fiind păcătoasă. Dumnezeu a poruncit ca Pământul să fie umplut de o specie de ființe provenite dintr-o pereche și pentru ca ulterior răscumpărarea speciei să poată fi asigurată prin ascultarea și jertfa unuia — Cristos (Geneza 1:28; Romani 5:19). Totuși, unii dintre cei cărora Domnul le-a acordat o cunoștință din adevărul Său hotărâsc dinainte să nu se căsătorească, după cum ei își neagă multe alte drepturi și privilegii pe care le au „pentru Împărăția cerurilor” (Matei 19:12), dacă ei consideră că prin aceasta pot aduce Domnului o slujire mai eficientă.

Mai mult, dacă aceasta ar fi doar o unire a două clase din aceeași specie, de ce urmașii lor ar fi numiți în mod special „oameni cu renume”? Dacă astăzi se căsătoresc cei drepți cu cei răi, sunt prin aceasta copiii lor uriași sau mai puternici sau mai renumiți? Desigur că nu!]

După o degenerare de câteva sute de ani, omenirea pierduse mult din vigoarea și perfecțiunea originală a minții și trupului; dar cu îngerii lucrurile au stat altfel: puterile lor au rămas perfecte și neștirbite. De aceea era clar că copiii lor aveau parte de acea vitalitate și se asemănau mai mult cu primul om decât cei din jurul lor, printre care ei erau uriași atât în puterea mentală cât și în cea fizică.

Pe acei îngeri care *nu și-au păstrat* starea inițială ci au căutat nivelul *oamenilor păcătoși*, părăsindu-și

propria lor locuință sau *stare spirituală*, Dumnezeu i-a pus în lanțuri veșnice. Aceasta înseamnă că Dumnezeu le-a restrâns sau le-a limitat puterile, luându-le puterea sau privilegiul de a se arăta în formă pământească, umană sau altfel. Așadar, deși știm că s-au arătat astfel înainte de potop, nu este menționat nici un caz în care ei au putut să se elibereze de atunci încoace din această restricție sau lanț. Dimpotrivă, îngerii care nu și-au părăsit starea de la început nu sunt astfel legați și s-au arătat frecvent *ca oameni*, ca o flacără de foc, ca un stâlp de nor etc., așa cum este consemnat atât în Scripturile Vechiului cât și ale Noului Testament.

Devenind depravați în gusturile lor și fiind lăsați în voia minții lor dezaprobată, și fiind opriți de la orice tovărășie cu Dumnezeu și cu lucrările și planul Său, acești îngeri decăzuți nu mai au nici o plăcere în lucrurile de pe planul spiritual, ci râvnesc la asociere cu omenirea depravată și la participare cu oamenii în păcat. Cât de înțeleaptă și bună a fost atotputernica mână cere le-a restrâns puterea și influența asupra oamenilor prin aceea că i-a oprit de la legături personale! Acum ei pot de fapt intra și pot acționa prin oricine le *dorește* tovărășia ca medii spiritiste, dar nu pot face mai mult. Până acolo poți merge, le spune Atotputernicul, dar nu mai departe. Aceasta este explicația în legătură cu spiritismul.

Domnul nostru și ucenicii Săi au întâlnit în misiunea lor pe unii din această clasă posedată de diavoli. Din unul dintre aceștia El a scos o *legiune*

de diavoli (Marcu 5:1-15). Doritori să fie asociați în vreun fel cu omul, dar neputându-și lua formă umană din cauza restricției, când au găsit un om dispus să aibă astfel de tovărășie, o legiune s-a înghesuit în el, făcându-l astfel maniac. Chiar și atunci când și-au dat seama că Domnul avea să-l elibereze pe om din posesia lor, în disperare ei au cerut ca favoare să li se permită să locuiască și să folosească corpurile unei turme de porci aflate în apropiere. Dar porcii au înnebunit și s-au aruncat turbați în mare.

Iuda (6, 7) dă dovezi concludente asupra acestui subiect și arată în mod clar natura păcatului pentru care îngerii căzuți au fost condamnați și restrânși, când, după ce menționează despre îngerii care au păcătuit, spune: „*Tot așa, Sodoma și Gomora și celelalte cetăți din jurul lor, care se dăduseră ca și ele cu totul desfrânării și umblau după trup străin*”. Că Dumnezeu interzice orice amestec sau combinație a naturilor și vrea ca fiecare să-și păstreze starea originară sau primară este arătat clar de acest pasaj și de Leviticul 18:23; 20:15, 16. Iar faptul că rasa noastră așa cum este astăzi, venind prin Noe, este tulpină pur adamică și nu conține nici un amestec, este arătat de expresia: „*Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om drept și integru printre cei din timpul lui*” — adică, nu era contaminat în felul descris mai sus. Geneza 6:9.

Privind înapoi deci, vedem prima epocă sub controlul îngerilor, incapacitatea acestora de a ridica omul din starea sa decăzută și influența corupătoare a degradării umane continue asupra unora dintre

acești îngeri. Îngerii au fost cu totul incapabili să îndeplinească marea lucrare de ridicare a omului. Fără îndoială ei erau doritori s-o facă, fiindcă au cântat și au strigat de bucurie la crearea lui. Dumnezeu i-a lăsat să încerce, și aceasta a fost parte din educarea, încercarea și disciplinarea lor, dar au eșuat. Unii au intrat în rândurile răului, în vreme ce restul au rămas neputincioși în a opri cursul groaznic al păcatului. Mai târziu îi găsim pe îngerii cei buni încă interesați, dorind să privească în planul pe care de atunci Dumnezeu îl duce la împlinire prin Cristos, și fiind gata întotdeauna să facă ce le cere El în serviciul nostru (1 Petru 1:12). Astfel li s-a dovedit atât îngerilor cât și oamenilor incapacitatea puterii îngerești de a mântui pe oameni.

La începutul „acestui veac rău”, în pofida străduinței lui Noe de a sluji lui Dumnezeu și de a-și învăța urmașii să-i urmeze exemplul, precum și a arătării judecății lui Dumnezeu la potop, tendința era mereu în jos și curând răutatea Sodomei i-a adus nimicirea. Omenirea era aplecată spre o cale rea și Dumnezeu i-a permis s-o urmeze. Apoi slujirea îngerilor pentru copiii lui Dumnezeu a fost retrasă, cu excepția a puțini dintre ei; și acum, în loc să ne trimită mesageri cerești ca să ne spună voia Sa, ne-a dat Cuvântul Său „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună”. 2 Timotei 3:16, 17.

De la căderea omului, planul lui Dumnezeu s-a desfășurat treptat și în liniște, și la timpul potrivit

va aduce roadă îmbelșugată spre viață veșnică; și în cele din urmă va dovedi tuturor creaturilor Sale că planul lui Dumnezeu este singurul care poate să îndeplinească marea lucrare. El alege și probează mai întâi „turma mică”, Preoțimea Împărătească, și apoi se extinde ca să ridice și să restabilească pe toți ceilalți doritori să accepte viața veșnică în baza condițiilor lui Dumnezeu.

„Adevărul vă va face liberi.”

A PREDICAT „DUHURILOR DIN ÎNCHISOARE”

„Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu; fiind omorât în trup, dar făcut viu în duh, în care S-a dus și a predicat duhurilor care sunt în închisoare [pe lângă lucrarea care a făcut-o pentru noi], care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe.” 1 Petru 3:18-20.

De mult s-a căutat o interpretare satisfăcătoare a acestei scripturi și doar puțini au găsit o soluție perfect consecventă și satisfăcătoare chiar și pentru ei înșiși. Dar având în vedere adevărul care reiese din capitolul precedent, declarațiile de mai sus ale apostolului Petru devin clare.

Mai întâi vom declara cele două opinii susținute în general cu privire la acest pasaj, apoi vom da propria noastră opinie.

Cea mai obișnuită opinie este că, în timp ce Isus era în mormânt, El a plecat într-un turneu misionar pentru a predica păcătoșilor de dinainte de potop, care sufereau chinuri într-un presupus loc numit iad.

Dacă susținătorii acestei interpretări ar analiza-o, ar găsi că aceasta favorizează ideea unei încercări viitoare a celor de dinainte de potop, idee cărora ei i se opun cu vehemență. Căci dacă Cristos le-a predicat trebuie s-o fi făcut cu un scop. Cu siguranță n-a făcut-o doar ca să-și bată joc de ei. Prin urmare trebuie să fi predicat un mesaj de speranță — o parte din binecuvântatele Sale „vești bune care vor fi o mare bucurie”. Și dacă există un viitor pentru cei de dinainte de potop, de ce n-ar accepta poziția noastră ca fiind cea corectă — că în Cristos „toate familiile pământului vor fi binecuvântate”?

Aceasta este obiecția pe care consecvența ar prezenta-o împotriva acestei opinii, din punctul de vedere al celor care o susțin. Dar dacă o privim din punct de vedere scriptural și cu ideea corectă despre moarte și despre „iad”, trebuie să ne gândim că dacă Isus a fost într-adevăr mort în timpul celor trei zile, așa cum declară apostolii, atunci El n-a putut să predice; fiindcă „cei morți nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5) și „în Locuința Morților în care mergi, ne este nici lucrare, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune” (Eclesiastul 9:10). Apoi, dacă Isus a fost o excepție de la regulă și a putut predica, cei de dinainte de potop n-ar fi putut auzi, fiindcă, evident, în mormânt ei n-au nici înțelepciune, nici cunoștință. Așadar această opinie se dovedește a fi în general atât nesatisfăcătoare cât și nescripturală.*

A doua opinie — și cea care ni s-a părut cea mai

*Vezi „Ce spun Scripturile despre iad?”

rațională până când analizarea materialului precedent a aruncat lumină și asupra acestei scripturi — trimite la ideea unei predicări așa cum a făcut-o Noe sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu celor de dinainte de potop, care atunci se găseau în marea închisoare, mormântul. Obiecția la această opinie ține de faptul că predicarea nu s-a făcut oamenilor, nici duhurilor oamenilor, ci „*duhurilor*”, ființelor spirituale; iar predicarea n-a fost făcută de Noe, nici de spiritul lui Dumnezeu, nici înainte de potop, ci după ce aceștia au fost înlănțuiți. Iar predicarea, susținem noi, s-a făcut prin fapte — prin moartea și învierea Domnului nostru.

De aceea pare foarte clar că *duhurile* sunt acele ființe spirituale care au fost neascultătoare în zilele lui Noe, și pe care, prin urmare, Dumnezeu le-a închis sau le-a restrâns de la o parte din libertățile și privilegiile inițiale; „El păstrează pentru judecata zilei celei mari, în lanțuri veșnice [restricții], în întuneric, pe acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început, ci și-au părăsit locuința [sau starea normală]”. Iuda 6.

Până aici această interpretare pare să satisfacă toate condițiile acestui caz. Acum se pune întrebarea: În ce mod a putut Domnul să predice spiritelor cât timp a fost mort? Răspundem că nu *așa* este declarat. El a predicat prin *fapte*, așa cum spunem uneori că „*faptele vorbesc* mai bine decât cuvintele”. Predicarea Lui s-a făcut prin suferințele, prin moartea și învierea Sa. Astfel, pe măsură ce Isus înainta pas cu pas în lucrarea Sa, *calea Sa* ținea o

predică bună acelor îngerii care odinioară fuseseră puși să conducă pe om și care ei înșiși au căzut în loc să ridice omenirea. Au văzut exemplificată în Isus ascultarea chiar până la moarte și răsplata ei — învierea la existență spirituală de natură divină. Acesta a fost marele text al predicii; și învățătura din ea este declarată de către apostol (1 Petru 3:22), și anume, că Isus este acum mult înălțat și I s-a dat un nume (titlu) mai presus de orice nume; că „stă la dreapta lui Dumnezeu [poziția celei mai înalte favorii], după ce S-a înălțat la cer și *Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile*”. Ei L-au cunoscut pe Isus încă înainte de a lăsa gloria stării cerești ca să devină om. Ei au știut obiectivul sacrificiului Său ca om. L-au văzut ascultător până la moarte și apoi marea înălțare care I s-a dat ca răsplată (Filipeni 2:9). Ei trebuie să-și fi simțit adânc pierderea suferită prin neascultare, fiind îndepărtați de la comuniune cu Dumnezeu, îngrădiți ca nevrednici de libertatea și comuniunea inițială cu cei mai curați la minte din omenire, și propriul lor viitor fiind o taină.

Ne putem doar imagina că durerea și necazul le-au umplut inimile când au comparat cursul neascultării și rezultatele lui nefericite, cu viața de ascultare a Domnului și cu marile ei rezultate. Ne putem imagina cel puțin pe unii dintre ei spunând: Dacă doar ne-am fi dat seama înainte, așa cum ne dăm seama acum, de marea deosebire dintre rezultatele ascultării și cele ale neascultării. Dacă doar ar fi posibil să avem o altă încercare: cu cunoștința noastră mai mare, cursul nostru ar fi foarte diferit.

Ar trebui să facem o distincție clară între Satan și acești îngeri. Satan evident a păcătuit împotriva unei lumini mari, așa încât înțelepciunea infinită nu găsește că mai poate face ceva pentru el și nimicirea lui finală este în mod clar prezisă. Evrei 2:14.

Dar oare nu spune Domnul în Matei 25:41 că pedeapsa care le așteaptă pe aceste ființe spirituale decăzute este pedeapsa veșnică? Nu: acest verset nu poate fi folosit ca argument împotriva speranței unei judecăți a spiritelor legate sau întemnițate; fiindcă, deși prin forța împrejurărilor și a limitării lor de la orice alt serviciu ei sunt acum îngerii — mesagerii sau servitorii — lui Satan, totuși este posibil ca ei să nu continue tot așa, dacă li se va da posibilitatea să se întoarcă la serviciul lui Dumnezeu și să fie îngerii lui Dumnezeu. Acest pasaj se referă la „iazul de foc” sau la nimicirea (Apocalipsa 20:10)* în care, la sfârșitul Veacului Milenar, vor fi aruncați toți cei care nu vor fi în armonie cu Dumnezeu. Satan va fi unul dintre cei aruncați în *nimicire* veșnică, și împreună cu el toți cei care vor comite nedreptate sau vor găsi plăcere în ea — toți care vor fi socotiți a fi îngerii sau mesagerii lui, *îngeri spirituali sau oameni*. Toți *răufăcătorii* vor fi îndepărtați de la viață. De la început planul lui Dumnezeu a fost să-i îndepărteze pe aceștia, și numai pe aceștia. Când se spune că „DOMNUL nimicește pe toți *cei răi*”, se referă la cei răi *cu voia*, și nu la cei doar neștiutori, doar greșit îndrumați, orbiți sau înșelați.

*Vezi „Ce spun Scripturile despre iad?”

ÎNCERCAREA ÎNGERILOR

Acele „duhuri care sunt în închisoare”, „acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început” și care au primit o mărturie atât de plină de forță dar tăcută despre misiunea morții și învierii Domnului nostru Isus, vor avea oare vreodată ocazia să profite de acele lecții? Vor avea oare vreodată ocazia să se căiască de păcatul lor, să părăsească serviciul lui Satan și să se întoarcă la loialitate față de Dumnezeu?

Dacă mai înainte am crezut că Scripturile nu spun nimic referitor la acest subiect, ne-am dat seama că ne-am înșelat; și când Dumnezeu vorbește, putem conchide în mod rațional că are de spus ceva folositor pentru noi. De aceea, să plecăm urechea ca să aflăm orice ar considera Tatăl potrivit să ne comunice.

Iuda (versetul 6) ne informează că pe acei îngeri care au comis desfrânare și au umblat după trup străin, „tot așa”, „în același fel” ca sodomiiții (versetele 7 și 8), Dumnezeu îi ține sub restricție (ca pedeapsă sau sancțiune) „pentru [sau până la] judecata zilei celei mari”. „Ziua cea Mare” este Ziua Milenară, și omenirea de asemenea așteaptă această judecată (krisis — proces de judecată). Mărturia apostolului Petru este în armonie (2 Pet. 2:4); și Sf. Pavel confirmă că acești îngeri decăzuți și în prezent ființe spirituale întemnițate, la fel ca omenirea, vor avea o judecată sub domnia lui Cristos și a Bisericii, „Împărăția lui Dumnezeu” înălțată în putere. Vorbind despre faptul că este nepotrivit ca sfinții să apeleze la tribunale pământești pentru reglementarea dificultăților dintre ei, el spune: „Nu știți că sfinții

vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?" 1 Corinteni 6:1-4.

Cuvântul grecesc redat aici „judeca” este *krino*, având aceeași rădăcină cu *krisis*, redat prin „pedeapsă” în Iuda 7, și înseamnă *a governa, a proba* — a împărți fiecărui individ binecuvântări sau lovituri, potrivit cu ceea ce merită când este adus la deplina lumină a adevărului și sub toate binecuvântările domniei lui Cristos. Astfel se vede că parte din lucrarea lui Cristos va fi să stăpânească și să îndrume atât pe oamenii păcătoși cât și pe îngerii păcătoși — „să judece lumea”, pe oamenii decăzuți, *acum sub restricția morții*, din care au fost răscumpărați, și de asemenea să judece pe îngerii decăzuți, spiritele, *vii dar sub restricție* până la judecata sau încercarea Marii Zile Milenare, când Biserica sub conducerea Domnului ei va judeca și cazul lor, dându-le *viață* veșnică și favoare celor care atunci se vor dovedi vrednici de ea, și *nimicire* veșnică celor care sub lumină și ocazie deplină se vor fi dovedit nevrednici.

În afara acestor referiri la subiect, găsim referiri frecvente la o lucrare pe care o va face Cristos pentru a supune atât puterile cerești sau spirituale cât și cele umane, după ce va fi aleasă Biserica și va începe lucrarea de judecare și binecuvântare. De exemplu, citim (Efeseni 1:10): „ ... pentru administrarea plinătății timpurilor, spre a uni [sub stăpânirea și legea lui Dumnezeu] în Hristos toate lucrurile care sunt în ceruri [spirituale] și lucrurile care sunt pe pământ [umane]”. Apoi: „Căci toată plinătatea și-a

găsit plăcerea să locuiască în El, și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri [încălcătorii pământești și spirituali], făcând pace prin sângele crucii Lui”. Coloseni 1:19, 20.

În Efeseni 3:8-10, ni se arată că Dumnezeu a ascuns lungimea și lățimea planului Său de mântuire până în Veacul Evanghelic, când apostolii au fost însărcinați să spună *oamenilor* condițiile în baza cărora puteau deveni părtași cu Cristos în executarea planului iubitor al lui Dumnezeu; și intenția este ca, în cele din urmă, toate ființele pământene și cerești sau spirituale să cunoască, prin intermediul Bisericii, bogăția nemărginită care se află în marele dar al lui Dumnezeu — Fiul Său — și diferitele metode și pași pe care înțelepciunea Sa i-a marcat pentru toate creaturile Sale. Cităm pasajul din *traducerea* Diaglott:

„Da, mie, cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dată această favoare — să vestesc printre neamuri veștile bune — *bogăția nemărginită* a Celui Uns: să luminez pe toți în legătură cu [metoda de] administrarea [sau funcționarea] acestei taine [plan] care a fost ascunsă de veacuri de către Dumnezeu care a creat toate; pentru ca acum [de acum înainte] să fie făcută cunoscută domniilor și autorităților *din locurile cerești*, prin adunare [prin intermediul Bisericii], *înțelepciunea nespus de felurită* a lui Dumnezeu, după un plan al veacurilor, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru”.

Ar părea, așadar, că planul generos al lui

Dumnezeu și înțelepciunea Lui felurită cuprind ceva de interes pentru îngeri, și de un interes special pentru cei limitați sau restrânși și care așteaptă o încercare în judecata mării Zile Milenare. Aceștia văd pe sfinți și caută să privească în lucrurile descoperite lor de Spirit și de Cuvânt; dar în nici un alt fel nu pot afla despre viitorul lor sau ce pregătiri au fost făcute pentru ei în bogăția nemărginită și în înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, fiindcă, așa cum s-a afirmat aici, aceasta trebuie să fie „făcută cunoscută” „prin Biserică”.

Acești îngeri condamnați au învățat mult începând de la primele cuvinte și predică; nu numai lecția ascultării și înălțării Domnului nostru (1 Petru 3:18-20; 1 Timotei 3:16), dar și a urmașilor Lui; fiindcă citim că „am ajuns o priveliște pentru lume, pentru *îngeri* și pentru *oameni*” (1 Cor. 4:9). Priveliștea și învățătura sunt atât pentru oameni cât și pentru îngeri, deoarece atât îngerii cât și oamenii vor fi curând judecați de Biserică și binecuvântați de ea, dacă vor fi găsiți ascultători și vrednici de viață. Când se va da mărturia, la timpul potrivit, toate lucrurile din cer (starea spirituală) și de pe pământ (cea umană), se vor închina în fața Unului lui Iehova și-L vor mărturisi ca Domnul și Stăpânitorul lor; și cei care vor refuza să se supună autorității Sale drepte vor fi îndepărtați de la viață — nimiciți ca fiind nevrednici de viață. Isaia 45:23; Romani 14:11; Fapte 3:23.

Îngerii care au păcătuț în zilele lui Noe au avut de atunci încoace o experiență amară: fără îndoială

moartea ar fi fost de preferat în multe privințe. Îndepărtați de la legătura cu îngerii buni și având tovarășie numai unul cu altul și cu Satan, fără Dumnezeu și fără speranță, trebuie să fi avut o experiență cumplită cu efectele triste ale păcatului, în vreme ce observând omenirea care moare din cauza păcatului, îi putea face să presupună că moartea va fi în cele din urmă și plata lor. Că aceasta era temerea spiritelor necurate este dovedit de protestul unuia dintre ei pe care Domnul l-a scos afară: „Ai venit să ne pierzi?” (Marcu 1:24; Luca 4:34; Matei 8:29). Dar aceasta nu dovedește că presupunerile lor erau corecte, precum nu dovedește a fi corectă nici credința milioaneilor de creștini preținși că nouă zecimi din omenire vor fi chinuiți veșnic. Faptul este că Satan, care a învățat pe oameni să hulească astfel caracterul lui Dumnezeu prin denaturarea planului divin, a fost învățătorul și mai-marele acestor spirite respinse; și în mod evident el a prezentat în lumină falsă planul lui Iehova în fața acestor spirite întemnițate după cum o făcuse și față de om. El este tatăl minciunilor.

Nu putem uita nici purtarea plină de respect a îngerilor decăzuți față de Domnul și față de apostolii Săi și de mesajul pe care l-au dat; într-adevăr cu mult mai respectuoasă decât aceea a celei mai stricte secte evreiești. În timp ce aceștia din urmă își băteau joc de El spunând: „Nu este Acesta Isus, fiul lui Iosif?” (Ioan 6:42), spiritele decăzute au exclamat: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 3:11). În timp ce primii ziceau: „Are demon și este nebun”, cei din urmă ziceu:

„Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu”. Marcu 1:24.

„Legiunea” care înnebunise pe gadareni s-a închinat în fața lui Cristos, recunoscându-L ca „Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt”. Marcu 5:6, 7.

În timp ce au respectat pe cei adevărați, s-au opus celor falși, spunând unora care pretindeau că-i scot afară: „Pe Isus Îl cunosc și pe Pavel îl știi; dar voi, cine sunteți?” Fapte 19:15.

Atât evreii cât și neamurile, când trimișii lui Dumnezeu au venit la ei cu veștile bune ale mântuirii, i-au bătut și i-au ucis cu pietre, dar unii dintre acești îngeri decăzuți au părut doritori să răspândească veștile de bucurie. Unul l-a urmat pe apostolul Pavel și pe Sila, spunând: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc [vouă, oamenilor, și îngerilor] calea mântuirii”. Fapte 16:17.

BAZA SPERANȚEI PENTRU ÎNGERII DECĂZUȚI

Dar acum se ridică o întrebare importantă. Scripturile ne arată că speranța oamenilor se centrează în faptul că s-a dat un preț de răscumpărare pentru păcatul lui Adam; dar care este baza speranței pentru acești îngeri decăzuți? Pe ce bază li se poate acorda o încercare cu speranța vieții veșnice? A murit Domnul Isus pentru ei?

Nu așa ni se spune. Jertfa de răscumpărare a fost umană, o jertfă pentru om. „Căci negreșit”, spune Pavel, „nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam” etc. (Evrei 2:16). Mai mult, îngerii nu s-au aflat sub condamnarea *morții* și ca

atare nu și-au pierdut viața în nici o măsură și n-au nevoie de răscumpărare din moarte. Din cauză că sentința *morții* a trecut asupra oamenilor a fost necesară răscumpărarea pentru ca să ne putem recâștiga viața. Acei îngeri care nu și-au păstrat starea de la început n-au fost condamnați la moarte, ci să fie *restrânși și limitați până la ziua judecării*, când Dumnezeu va judeca cu dreptate pe oameni și pe îngeri prin Omul pe care L-a rânduit (Fapte 17:31). De aceea ei își suferă *pedeapsa lor*; *la fel* cum omul își suferă *pedeapsă lui*, deși pedepsele sunt de natură foarte diferită — potrivit „înțelepciunii nespuse de felurite a lui Dumnezeu”.

Și totuși îngerii decăzuți au avut un mare interes față de jertfa Domnului nostru; fiindcă, deși ei n-au fost răscumparați, cumpărați cu sângele prețios, așa cum a fost omul, și nici n-au avut nevoie să fie, nefiind sub condamnarea morții, totuși speranța lor se centra în puterea cu care El a fost răsplătit prin înălțarea la natura divină, drept urmare a ascultării Sale chiar până la moarte. El este acum Domn și judecător atât al celor vii cât și al celor morți — cei morți și cei aflați pe calea morții, și îngerii vii, necondamnați niciodată la moarte. Romani 14:9.

Repetăm, dacă privim corect problema, că *acești îngeri* au fost ispitiți și seduși în mare măsură de răul din oameni, care devenise foarte mare (Geneza 6:5), putem vedea cum împăcarea îndeplinită pentru om prin sângele crucii se putea aplica și putea anula atât vina directă cât și pe cea *indirectă*, dacă rezulta *din* neascultarea unui singur om. Așa că acum suntem

asigurați prin cuvintele apostolului: I-a plăcut Tatălui ca „prin El să împace toate lucrurile [care nu sunt în armonie] cu Sine, atât lucrurile de pe *pământ* [umane] cât și lucrurile din *ceruri* [îngerești], făcând pace [ispășire — satisfacție] prin sângele crucii Lui”. Coloseni 1:20.

Acestea sunt scrise „ca să puteți înțelege pe deplin împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință”, și crezând să vă puteți bucura cu o bucurie de negrăit. „O, adâncul bogăției și înțelepciunii lui Dumnezeu!” Efeseni 3:18; Romani 11:33.